

Nakislivet, det sköna

Jan Peter Bergvik

Berättelser om naturister

© Naturistföreningen Nakenkultur 2008
Ebok utgåva 2013
ISBN: 978-91-977904-0-6
Ansvarig utgivare: Olle Strand

Nakislivet, det sköna

Berättelser om naturister

Nedtecknade av

Jan Peter Bergvik

En dag på stranden

Det grunda strandvattnet gnistrande i lysande turkos. Vit sand, skimrade och bländade. Man måste kisa med ögonen för att klara av det övernaturliga ljuset. Havet inbjöd till lyckan. Världen var en varm och vidöppen famn, alldeles oändlig.

– Mycket vackert, sa hon sakta.

Han svarade inte, vad skulle man svara? Behövdes inte.

Sanden var redan het, han hade lämnat skorna i bilen. Gå barfota i sanden på stranden, ett botemedel mot kommande årstiders vinterdepressioner.

– Vattnet är väl ruskigt kallt, tror du inte? Hon skakade redan, av blotta tanken som det verkade. Vinden lyfte en ljus slinga i hennes rödblonda hår.

– Antagligen, svarade han utan vidare hydrologiska överväganden. Vattentemperaturen kunde man overse med, allting i övrigt doftande värme och sommar. Han kände en vild lust, att slita av henne

kläderna och jaga henne bland dynerna. Vad ville hon? Varför hade hon följt med honom?

– Behövde man fundera över detta? tänkte han. Hon verkade glad och lycklig, men inget läge för uppsluppen kurtis, det hade hon gjort klart för honom redan igår.

– I varje fall kunde man springa sig varm! Jogga längs stranden, i vattenbrynet.

Inte ett moln fanns på Danmarks blåa sommarhim-
mel! En sommardröm i rödvitt, och jeansblått!

Hennes hår lyste onaturligt mot den vita blusen som hon långsamt knäppte upp knapp för knapp, medan hon roat tittade på honom.

– Vi badar, va? Är väl det som vi ska? Eller, vad hade du tänkt?

Han log tappert och började avknäppningen, han också.

– När det är så här fint, måste man bada!

Han slängde skjortan i sanden, krängde av sig byxor-
orna, tittade upp på henne. Skulle hon skygga för hans föga civiliserade avklädning. Mitt på stranden, rakt på, för öppen ridå. Ohövt och ouppfostrat!

Var hon blyg? Skulle hon envisas med badkläder på denna paradisiska strand? Hade hon en baddräkt med sig?

Det fanns blyga flickor, det hade han klart för sig, även om han inte träffat många sådana. All kvinnor är exhibitionister, vackra kvinnor allra mest?

Hon log lite skevt och svårtydbart åt hans snabba demaskering, vände sig ut mot havet. Hon verkade förstå precis vad han tänkte.

– Snabb du är! Måste ha tränat mycket!

– Varje dag, påstod han utan att det lät särskilt övertygande.

Han vände sig ut mot havet, gentlemannamässigt, för att ge henne tillfälle att ta av sig bakom sin rygg.

– Skulle hon ha baddräkt? undrade han. Fanns antagligen flickor som använde slikt, även stilla förmiddagar, på öde stränder i den danska friheten. Särskilt tillsammans med rätt så okända män!

Han hade träffat henne på en gårdsfest i Landskrona igår kväll. En både ny och oförfärad bekantskap! De hade beslutat att åka och bada i Danmark, ett verkligt käckt förslag som hon kommit upp med!

Tidigt i morse hade han hämtat henne utanför ett radhus i Löddeköpinge. I bilen hade hon inte berättat någonting alls om sig själv. Och nu stod de på en nästan öde strand i Danmark. Bredvid varandra, han redan naken från topp till tå, hon höll på att klä av sig.

Solen däruppe! Han älskade solen, i varje fall just idag! Och världen, henne och inte minst sin lyckliga stjärna!

– Kanske, tänkte han, skulle hon ha baddräkt på, till en början, för att skoja lite med honom. Men till slut!

– Kom nu, vad väntar'u på?

Hon var naken så när som på hårbandet. Hon böjde sig ner, lade solglasögonen långsamt och försiktigt på de prydligt hopvikta jeansen.

Han suckade djupt, hon var hänförande. Vilket fynd! Hjärtat tog ett dussin extravolter. Utan vidare betänkande kastade han sig förbi henne ut i vågorna.

Vattnet var kallt, uppfriskande som en sann humorist skulle påstått. Han simmade sakta, rakt ut från den långgrunda stranden. Han hörde hennes plaskande bakom sig, strax var hon ifatt.

– Fy bubblan va kallt!

– Ska jag värma dej?

– Skulle bara våga! Hon spottade ut havsvatten som hon råkat få i sig när hon öppnat munnen för att prata.

– Jag är gift, tillade hon efter en konstpaus. Det sa jag, ju?

– Jag med, stönade han och tittade mot horisonten, det sa jag, ju?

– Är din man boxare? fortsatte han. Vet han om att du reser till Danmark med mej?

– Vad tycker din fru om att du reser till Danmark med mej?

– Vet faktiskt inte, påstod han och försökte låta övertygande.

– Trodde du visste allt!

– Om jag, fortsatte hon, vore din fru skulle jag inte gilla... Att du reste bort med andra!

– Men, nu reser jag med dej, inte med andra! Gräla inte på mig!

Han grep efter hennes hand men hon drog sig undan. Kylan i vattnet, om det nu var den, gjorde honom osäker, tvingade honom mot stranden. Hon simmade lugnt och energiskt vidare.

Tillbaka till GÅ och börja om från början.

Han sparkade upp en grop i sanden, vecklade ut handduken och lade sig ner på rygg.

– Jag drömmer, mumlade han och slöt ögonen.

Han hörde henne komma, hon var kvar, hade inte försvunnit, hur hon nu skulle kunna det? Här på stranden fanns inga gömställen.

Hon var här, naken på stranden med honom, kunde någonting vara bättre?

Han kände några sandkorn stänka mot kroppen när hon lade sig bredvid honom. Ögonen höll han hårt slutna, vågade inte titta på henne. Antingen drömmer jag eller också är jag död.

Hon låg tyst en lång stund, sen sa hon:

– Va bra vi har det!

Jo, han vågade kisa försiktigt.

Hon låg på magen, på sin vita handduk och på behörigt avstånd från honom. Över hennes axel såg han den långa stranden med stenpiren som sköt ut i vattnet. Där borta fanns nu ett myller av badlakan och människor. Var hade dom kommit ifrån?

Han reste sig sakta.

– Är en orolig själ, började han.

– Har märkt det!

– Måste röra på mig, lite. Följer du med?

– Vartdå? Det är väl bra här?

– Längs stranden bara.

– Bara? Utan kläder! Du är tokig, va?

– Bara lite! Vinden och solen mot din bara hud...

Du brukar ju bada naken. Du har ju solbränna över hela kroppen! Har du inte?

– Solarium! Tänk om vi möter någon, som vi känner!

– Äsch, risken är minimal! Flickor som du ska vara nakna, världen blir lyckligare då!

– Minimalt, för dej, va? Du är tokig!

– Ja, kan inte förneka! Är inte du lite tokig, också? Vi känner ingen här!

Hon log.

– Lite minimalt, då! Du är den största tönt jag mött på länge!

– Ja, säkert!

Han log.

Hon reste sig på armbågen, såg på sin mage som putade en behagfull aning, när hon vände på sig. Hon kikade under lugg på honom. Så reste hon sig snabbt och beslutsamt, som en tulpan som slår ut i en film i ultrarapid. Hon grep efter sin väska och hakade axelremmen kokett över sin bara skuldra.

Han skuttade upp som en kanin som ser hunden komma. Han grep hennes hand, snabbt innan hon skulle ångra sig och dråsa ner i sanden igen. Han drog henne med sig. Hon höll på sig, höll sig undan.

– Han märkte det knappt, han kände sig lyckligare än någonsin på mycket, mycket länge. Hon var ett

fynd, ett fantastiskt fynd. Han älskade henne, allting var alldeles för överkligt bra för att vara sant.

Ett äldre par kom emot dem på stranden men hon skyggade inte. Inte han heller. Djärvt gick de rakt fram längs vattenbrynet bort mot det stora okända. Ett vågspel. Han kände en hemlig förbundenhet med henne, en utmanande konspiration.

Han tog hennes hand och hennes kom honom till mötes. Hon gick med honom längs den heta stranden i sanden. Havet där ute var oändligt. Någonstans där borta fanns Sverige, alla sorger och bekymmer, avståndet kändes behagligt.

Sanden övergick i småsten och plågade ovana fötter. Hon var så nära nu. Han älskade henne.

– Hur långt brukar du gå?

– Hur långt som helst, med dej, svarade han och log sitt mest uppfordrande leende.

– Vet inte, vad jag ska tro om dej, mumlade hon. Du är nog ganska ovanlig, eller?

– Tja, men alla är väl tokiga, på något sätt?

Det var hon som föreslog att de skulle vända om. Han hade förstås velat fortsätta längre, i hennes sällskap kunde han nog gå nästan hur långt som helst. Men naturligtvis följde han henne tillbaka.

När de kom tillbaka var stranden förändrad, bad-djävlarerna hade tagit sanden i besittning. Filtar, parasoller, barnvagnar, till och med vindskydd, fast sådana egentligen inte behövdes, hade brett ut sig. Skrikande barnungar myllrade på den breda stranden, ute i vattnet fanns en del modig plaskare.

– Dom har ju baddräkter! ropade hon.

– Ja, men letar du noga så hittar du säkert någon som glömt sin hemma.

– Glömt, är du glömsk, också!

– Om du vill kan vi dra oss längre ut, mera fritt ju längre bort man kommer. Brukar vara så här, här på stranden.

– Ja, du vet förstås allt. Lura av mej alla kläderna och... Jag trodde alla skulle bada nakna här.

– Äh, sa han, du tog ju av dej alldeles självmant.

– Gjorde jag? sa hon.

– Förresten finns det nakenbadare här, alldeles säkert. Kom med så ska jag visa dej, förra sommaren var det några ungdomar som badade näck alldeles vid livräddningsflaggan. Alla omkring var påklädda men dom sprang där splitt nakna. Ingen brydde sig!

– Tonårstjejer, va? Har ju ingenting att skämmas för.

– Har du det, då? Om du vore 16, skulle du gå med mej naken till glasskiosken? Utan att skämmas?

– Om farbror följer med till bilen ska farbror få en glass, skämtade hans vackra följeslagerska.

Hon var ett fynd, han gillade flickor med humor. Särskilt nakna flickor med humor.

– Titta där uppe! Han visade riktningen med en diskret vridning på huvudet. Mor och dotter, ingenting alls mera! Helt nakna i solen! Danskar är underbara! Väldigt frimodiga på badstranden.

– Ja, tycker du. Förresten, har du tänkt på mat? Jag är hungrig!

Han undrade om hennes ljusa slingor i håret var färgat eller ej. Antagligen måste det vara färgat.

– Förra året fanns en kiosk uppe vid vägen, bortanför parkeringsplatsen. Vi går dit och kollar, tror att dom hade nått slags servering.

– Ska vi ha kläder på oss? frågade hon fnittrande.

Han älskade verkligen vackra kvinnor med humor, det här härliga stycket hade allt!

– Du får bestämma, log han.

Kön till kioskserveringen var lång och när de till slut armbågat sig fram till luckan var de fåtaliga sittplatserna upptagna. De fick sitta i gräset. Han översåg

gärna med alla besvärligheter eftersom han uppskattade hennes sällskap. Han undrade hur hon tyckte att han ordnat det hela. Skulle han hämta bilen och köra henne till närmaste by. Kanske var hon en kvinna som inte gillade primitiva måltider. Men hon pratade glatt om äventyr som hon och en väninna upplevt i Köpenhamn för en del år sedan.

Under middagsvilan uppe i skogsbrynet, där hon virat in sig i badlakanet under en martall, vakade han troget över hennes vila i den varma skuggan, tordes inte lämna henne ensam i strandskogen. Nu kände han ett stort behov att röra på sig. Hettan var svår, havets välvande svalka lyste inbjudande där ute.

När de kom tillbaka ner på stranden var området närmast vägen och parkeringsplatsen fullt med folk. Deras sandgrop hade blivit upptagen. Mor och dotter låg fortfarande nakna, men i övrigt var det badkläder och badbyxor varhelst ögat såg.

– Om vi springer fort ser dom nog inte att vi är nakna, log hon illmarigt.

– Då går vi lugnt och anständigt.

– Anständigt?

– Ja, nakenheten är väl anständig?

– Tycker du ja, mansgris.

Strandens sand var het av solen, det brände under fotsulorna. Hon sprang med långa sugande steg genom den sjungande sanden. Säkert har hon känsliga fotsulor, säkert är hon kittlig under fötterna, under armarna och... Han vågade inte tänka tanken till slut. Han kände sig allt mer övertygad om att hon var ett sagoväsen, en dröm som när som helst kunde förvandlas till en riktig ängel Och helt sonika flyga iväg inför hans kisande ögon.

Hennes gestalt försvann plötsligt, han kippade efter andan. Var det värmen? Hettan var verkligen svår. Vart hade hon tagit vägen?

Mor och dotter sprang ut i böljorna. Vattnet stänkte. Längre bort vadade en äldre man upp från vattnet, ingenstans kunde han se henne!

Dottern var kurvig och söt, hon log mot honom i hemligt och naket samförstånd. Han undrade om han skulle våga fråga henne, vart hans kvinna – hans underbara kvinna – hade tagit vägen. Men han vågade inte. Hans danska ordförråd var skralt, han kände sig förvirrad. Hade allting varit en dröm i alla fall?

– Nu simmar vi bort och kikar på dina vackra ungdomar! Han hörde hennes röst, alldeles tydligt, men ingenstans var hon att se. Han följde irrande efter

rösten, men kände sig alltmer vimmelkantig. Alla andra badare hade mer eller mindre – mest mindre – anständiga baddräcker här, barnen plaskade ute i vattnet, eftersom de var ute på djupt vatten var det ingen som kunde se om de hade baddräcker eller om de var nakna – barnen alltså. Men det kunde göra detsamma. Var var hon?

– Du menar att vi ska gå upp bland alla dom där påklädda människorna?

Var hon ute i vattnet, kanske simmade hon långt ute?

Egentligen var det ju hon som föreslagit det, att bada, tänkte han. Han förstod att hon tyckte att det verkade lite spännande att bada naken bland alla dessa människor. Hon var inte van vid sådant? Hur långt hängde hon med? – Och var höll hon hus?

– Javisst, här har dom nog sett sånt förut; ingen tar illa upp. Var och en blir solig på sin fason.

Vid vattenbrynet fick han syn på en mamma med barnvagn. Den unga kvinnan rörde sig ogenerat naken fast alla andra omkring henne hade baddräcker. Så skulle han kunna ha det om några år, vacker hustru och barn – men först måste han förstås få tag på henne igen. hon kunde ju inte ha gett sig iväg

från stranden, vad skulle hon göra ensam i Danmark?

Uppe vid räddningsstationen satt faktiskt en helt naken ung kvinna – men hon var det inte. Antagligen sällskap till någon av räddningskillarna, tänkte han.

- Spännande att gå här och leta, tycker du inte?
- Jodå, medgav han. Men han måste kunna se henne också, han hörde ju hennes röst alldeles tydligt!
- Hur kom du på det här?
- Åh, ett infall bara, jag tänkte mej hit ändå...
- Ganska spännande, men du förstår väl att jag inte kan stanna här hur länge som helst?
- Ja, men lite till kan du väl stanna?
- Nä, det går inte! Ha det så bra!

Han for omkring så att sanden virvlade. Hur han än snodde kunde han inte få syn på henne. Hon måste ha gjort sig osynlig!

– Gode Gud, mumlade han och kände sig på en gång både varm och kall. Hon måste ha varit en ängel! En riktig en, en sån som fått permis från himlen. Besök i detta heta helvete några timmar, och...

Ja, naturligtvis, så måste det hänga ihop! Kul, så länge det varade!

Små, snälla svallvågor slog stilla mot den våta sanden i vattenbrynet. På stranden, där hon legat, fanns inte ens en grop.

Naturismens idé

Naturismen är en filosofi, där nakenheten – avsaknaden av kläder – är en vital och positiv livskvalité. Vi upplever den sunda och naturliga glädjen att när så är lämpligt vara fria från klädernas hölje.

Naturismen är världens minst komplicerade och mest solklara nöje! Allt vad vi behöver för att vara naturister har vi alltid med oss. Ett, två, fri! – Kan det vara enklare?

I hundra år har naturisterna hållit sig gömda, huserat bakom plank och buskage. På avgränsade campingar, i slutna föreningar har vi ägnat oss åt inbördes navelskådande. Vi har krävt att stat och lagar skall ställa skyltade badplatser till förfogande, speciellt för oss. Som om vi var knäppa typer, som måste hållas avskilda från övriga människor...

Vi är inte ett dugg konstiga, inte det minsta samhälls-farliga; vi tycker bara att det är skönt att vara utan kläder. Människans ursprungliga och mest naturliga skepnad! Inget märkligt, bara naturligt och helt naturenligt!

Så, nu får det vara slut med naturisttillvaron i det fördoldas dunkel! Trivs vi med att näcka, gör vi det! Hemma i bostaden, i våra trädgårdar, på våra sommarstugor, i kanoter och båtar, i naturen, på badstranden – överallt där textilarna drar omkring i lätt fritidsklädsel, eller är iförda minimala "badkostymer", där tar vi av oss allt, och är som människor!

Vill vi vandra nakna i den sommarfagra naturen, gör vi det! Vill vi cykla nakna på lantliga småvägar, näcka i båten eller bada utan kläder; varför skulle vi avstå från detta?

Textilarna får faktiskt maka åt sig lite! Det finns plats för alla! Det existerar ingen rätt att slippa se det man inte vill, den som inte klarar att beskåda sina medmänniskor, som de nu är, får vara så vänlig att titta åt något annat håll.

Höstutflykt i skärgården

Naturister hittar man överallt. Men, visst finns det ställen som är bättre än andra att leta på. När Embla och jag köpt ett litet hus i det inre av Uppland tog jag mig före att leta igenom traktens badsjöar för att hitta nya naturistställen. På en sådan upptäcktsfärd kom jag en solig sensommardag till Dammsjön, en lagom bit att gå från bilvägens slut.

En ensam dam låg där, splitt naken i solen, på en flat sten vid vattnet.

Jag gick genast fram till henne, vi växlade några artighetsfraser om vädret och den lilla badplatsens uppenbara charm.

– Ska du bada? frågade hon strax.

– Ja, jag får väl gå en bit bort, sa jag, så jag inte stör dej. Är naturist, badar naken jag med.

– Bästa stället är här!

Och jag berättade att Embla och jag var tvättäkta naturister, vi badade alltid nakna.

På höstkanten, när vi började med sammanträdena i kulturnämnden så hade det kommit en ny suppleant. En parant dam som hette Hedvig Alexandersson. Hon hade en härlig utstrålning, var väl omkring femtio, med rött pageklippt hår och lite knubbig figur. Efter mötet kom hon fram och hälsade på mig.

– Var har jag sett denna kvinna förut, tänkte jag, verkar bekant...

– Vi sågs i somras, sa hon, vid Dammsjön.

Plötsligt insåg jag att det var hon, damen på stenen vid den lilla sandstranden! Jomenvisst!

– Du känner inte igen mig med kläderna på? konstaterade hon. Kan vara knepigt!

Senare på hösten, efter ett sammanträde, fick jag sällskap på hemvägen med Hedvig.

– Hur har du det med naturismen, undrade hon genast, nu när det är så kallt?

– Jo, tack, någorlunda, vi åker och badar i Stockholm eller Uppsala, nån gång, naturistbad vissa dagar. Och så har vi ju en bastu, hemma.

– Men, nog är det bättre på sommaren?

– Jodå, men vad gör man. Kan ju inte gå i ide, precis.

Hedvig nickade.

– Tja, vad har man för val?

– Hemmanaturism, kanske?
– Nått som ni ägnar er åt, hemma hos er?
– Tja, händer väl...
– Min gubbe är inte så pigg på det! Grymtar lite,
ibland

– Inte?
– Men vi är särbos, han är inte här så ofta.
– Ja, men, då så!
– Bor på tredje våningen, ingen insyn.
– Ja, men, då så!
– Skönt, när man är ledig, frukost i lugn och ro.
Sen kan man strosa omkring hela förmiddagen.

– Vara som en människa!
– Precis! Nått som ni också gör?
– Händer ibland.
– Kul, vi kanske skulle träffas nån gång.

Hedvig log och såg illmarig ut. Jag var allt lite konfunderad. Menade hon verkligen att vi skulle hemmanaturista ihop?

– Nån gång, när din gubbe inte är här, eller?
– Kanske det! Men gubben hänger nog med.

Hedvig log och la kamratligt handen på min armbåge. Vi hade kommit till gathörnet där våra vägar skulle åtskiljas.

Hedvig vinkade till avsked.

– Vi är ju naturister, eller? ropade hon.
– Jodå, vi är naturister! svarade jag och vinkade tillbaka.

Två veckor senare ringde jag Hedvig.

Efter vårt trevliga samtal på hemvägen hade jag genast pratat med Embla. Riktiga naturistkompisar växer minsann inte på träd, sådana gäller det att ta vara på! Vi var överens om att bjuda hem Hedvig, och ävenledes hennes blyge gubbe, så snart något tillfälle yppade sig. Och nu hade det dykt upp någonting verkligen intressant. Vi hade blivit inviterade av Yngve att bo en helg ute på Ytterlångö.

Vi skulle husera i sportstugan där det fanns sex bäddar. Yngve hade också bjudit in Ursula, en tjej 50 plus, nånting, som han höll ihop med. Och han undrade, om vi hade några kompisar som ville hänga med. Det fanns lediga bäddar!

Vi enades direkt om att Hedvig och hennes gubbe, dem måste vi fråga om detta!

Hedvig blev genast eld och lågor.

– Mullegubben, kommer hit den helgen, vilken tur! Och du sa att det fanns skogsstigar där på ön, han behöver verkligen motion.

Och på det viset blev det. Mullegubben, som i verkligheten visade sig heta Urban, ägde i en stor kombi-bil, där fanns plats även för oss.

För att komma till Ytterlångö är det några mil. Så vi hann prata en del i bilen under resan ut till paradiset.

Urban var en kraftigt byggd gosse som verkade ganska fryntlig. Han jobbade på ett departement i Stockholm men bodde långt ute på Södertörn.

– Nudistlägret, hojtade han genast, dit vi skulle? Ni känner vägen?

– Jodå, sa jag, vi tar en bilfärja över ett sund, sedan finns det bilväg ända fram.

– Naturist, inte nudist, ropade Embla. Och inget läger, precis. Är en stuga där vi ska bo.

– Och, veganer! förklarade Hedvig. Sportfanatiker, det sa jag väl, att dom var.

– Dom vi ska till.

– Ni har väl träningskläderna med, frågade jag hurtigt, så vi kan löpträna i skogen.

– Nudister! envisades Urban. Vi ska väl springa nakna?

– Jo, gör vi gärna. Skor bör man ha, om det ska gå undan.

– Albe går helst barfota, avslöjade Embla, men inte så här års, förstås.

– Naken och barfota? undrade Urban.

– I skogen? frågade Hedvig. Gör ni det verkligen?

– Har vi gjort, berättade jag, men inte särskilt ofta. Tyvärr, för naken i naturen, något alldeles speciellt!

– Nu är det för kallt, trodde Embla.

– På sommaren är Ytterlångö ett fint ställe, för nakenvandring, alltså. På utsidan kan man vandra i timmar, fina släta klippor. Utsikt mot öarna och havet!

– Urban, frågade Embla, vad tycker du om det här, om naturismen?

– Brukar du hänga med Hedvig? undrade jag. Ut och bada?

– Jo, hon har nog släpat med mig, nån gång. Och det är helt okej.

– På det där stället vid Dammsjön?

– Vi har varit där, meddelade Hedvig. Ibland är det andra nakenbadare också. Ett schysst ställe.

– Hedvig gillar ju att näcka hemma, påpekade jag. Urban nickade.

– Jo, är inte utan att jag märkt det.

– Och nu, sa Hedvig, dit vi kommer. Där är det naturism som gäller, eller?

– Yngve är urgammal naturist, är visst hemmanäckare, också. Ursula har vi inte träffat förut. Skulle tro, att Yngve har pli på henne.

Hedvig vände sig mot oss och log.

– Jäkligt spännande, tycker ni inte? Eller ni kanske är vana med det?

– Är alltid lika härligt, menade Embla och log minst lika glatt tillbaka. Att vara som man är!

Vädret var lite höstligt och regnet hängde i luften. Men Yngve hade eldat bastun och han tyckte att vi kunde gå direkt dit.

– Var är Ursula? undrade jag.

– Ute och springer, berättade Yngve. Hon har anmält sig till Vasaloppet, kör hårt...

– Du hör, väste Hedvig och knuffade på Mulleguben som verkligen gjorde skäl för sitt smeknamn.

Vi klampade in i bastuns förrum och slängde snabbt av oss kläder, skor och all blygsamhet.

– Vad bruna ni är, tyckte Hedvig när hon såg oss utan textila höljen.

– Vi har inte tvättat oss, sen i somras, skojade min hustru.

– Två bruna och en vit, travesterade Urban.

– Än du då? grymtade Hedvig.

– En randig, föreslog Urban obekymrat och förevisade sin spolformade och nakna kropp, som var aningen blekare där badbyxorna dolt huden för solens välgörande strålar.

– Du är verkligen målerisk, sa jag till Hedvig. Du vet att Zorn helst målade rödhåriga, dom har sån lyster i hyn, hade han upptäckt.

– Ja, ja, mumlade hon.

– Din riktiga hårfärg, undrade Embla, eller?

– Rätt nära, i alla fall!

Vi skrattade, alla tittade vi på Hedvigs venushår. Och det var verkligen lite rödblont, det med...

– Men på dej, Embla, vet man inte...

Hedvig kikade på min medhavda som inte hade nått hår i behåll på den aktuella delen av kroppen.

– Är ganska mörk, avslöjade Embla, men inte riktigt så mörk. Lite toning har jag i. Upptill!

– Jag med, erkände Hedvig.

Det var verkligen mysigt i den vedeldade bastun där vi snart satt alla fyra spritt språngande, ovanpå våra handdukar, och kände den angenäma bastuvärmen stiga i våra frusna lekamen.

Hedvig drog genast upp Urban på den översta lavan.

– Du behöver svettas ordentligt, sa hon.

Jag klättrade upp bredvid Hedvig medan min väna hustru bänkade sig på den nedre laven.

– Är alla naturister så där fint fixade som du? undrade Hedvig. Måste man?

– Nej då, svarade jag genast i Emblas ställe, absolut inte.

– Visst finns det dom som gör det, berättade Embla, både kvinnor och män. Men det är ju inte bara naturister, som håller på med sånt.

– Finns en del kufar, fortsatte jag, som påstår, att man är bättre naturist om man rakar av sig allt kroppshår, men det är ju fånigt.

– På huvudet, också?

– Finns väl dom som är konsekventa, är väl lite knäppa, kan jag tänka.

Urban nickade på huvudet så att vi alla kunde se hans begynnande flint.

– En del är kala uppepå, alldeles naturligt!

– Jo, påpekade jag, naturism på högsta nivå, kallas det. Själv är jag ju en riktig karl, med hår på bröstet, ingen liten pervers typ ska komma och säga att jag blir bättre naturist, om jag rakar mig upptill, eller nertill, för den delen!

– Naturister är knäppskallar, var det det du sa?

– Nja, inte riktigt. Däremot finns en undervegetation, även i naturistföreningarna, som tror att naturismen är någon slags erotisk frizon, där allt skulle vara tillåtet.

– I föreningarna och på naturistcampingarna är det väl någorlunda, menade Embla. Men på spontana nakenbadställen smyger ibland en del tittarter...

Dörren slogs upp och Yngve dök in i bastun.

– Nu kommer vi, har ni plats för två till?

– Hjärterum ger stjärterum, hojtade min lagvigda.

En spänstig och naken kvinna kom in i Yngves släptåg.

– Hej! ropade Embla hurtigt. Roligt att träffas!

– Hej, allesammans, hälsade Ursula och satte sig bredvid Embla. Vi får kramas sen.

– Hur gör ni? undrade Hedvig genast. Ni naturister, kramas ni fastän ni inte har några kläder på er?

– Tja, sa jag, det kan man undra. Hur är det med det?

– Beror på, tyckte Embla, vem och var.

– Lite restriktivt är det väl, menade jag.

– Oftast har man kläder när man träffas, sa Ursula. Och då kan man ju kramas som man brukar. Om man nu är kramkompisar.

- Annars är det precis som vanligt, tyckte jag. Samma sociala regler som i andra sammanhang.
- Det säger han alltid, förklarade Embla.

Bastun låg vid vattnet och när vi blivit tillräckligt varma var vi alla ute och doppade oss i det iskalla. Sedan rusade vi in i bastun och fortsatte planeringen för kvällen.

– Är inte läge, förklarade Yngve, att sitta ute på verandan. Så vi dukar iorstugan.

– Där ska vi ha en ordentlig brasa, sa Ursula. Vi har huggit massor med ved.

– Och kläder behöver man inte, undrade Hedvig, eller?

– Ja, hur vill ni, mumlade Yngve.

– Alla är naturister? Utom Mullegubben och jag.

– Va, sa Ursula, är ni inte naturister?

– Tja, inte organiserade.

– Äsch, det betyder väl ingenting. Naturist kan man vara utan medlemskort.

Ursula och Yngve gick i förväg för att dona med dukningen.

– Du kanske tror, sa jag till Hedvig, att alla naturister är hemmanaturister?

– Men, så är det inte, långtifrån, bekräftade Embla.

– Nästan tvärtom, ingen har så mycket problem med nakenhet som en del som är organiserade...

Konstigt nog är det så!

– Verkar som dom trots allt inte tycker att nakenheten är okej.

– Finns dom som menar, att vid matbordet, där kan man inte vara naturist. Där måste man ha kläder på, för allmän trevnad, som dom säger.

– På ett naturistområde, alltså! Där är ju bara folk som tycker att nakenheten är okej, kunde man tro, åtminstone...

– Och det finns till och med ställen, där det finns förbud mot att vara naken, vid dans, alltså.

– I Danmark var det visst en kille som blev utesluten ur en naturistförening, för att han ville vara naken på en fest.

– Hur gör vi här, då? undrade Hedvig. Skulle vi ha kläder på oss?

– Här är vi ensamma i ödemarken, och bland schyssta vänner.

Hedvig, Embla och jag nickade mot varandra i hemligt samförstånd.

När vi var färdiga med bastu och dusch ropade jag så att alla måste lyssna.

– Nu tar vi kläderna i handen, och rusar upp till huset!

– Tar nog badkappan, trodde Hedvig.

Yngve såg inte särskilt förvånad när det slarvigt klädda sällskapet, kom inramlande i tamburen. Själv hade han en lång ljusblå idrottströja med generösa ringningar för axlar och hals. Jag förstod att han inte hade nånting mer på sig.

– Bara en tröja, viskade jag till Hedvig, den klassiska naturistklädseln, när det är för kallt att vara alldeles naken.

Både Embla och jag hade sprungit över gården splitt nakna med våra kläder i handen. Min k. hustru verkade vara lite kall efter vistelsen utomhus så jag kramade henne en stund.

Ursula stökade i köket. Hon var fullt påklädd, i långbyxor och tröja.

– Fryser du inte? undrade hon när jag klev på, helt naken så när som sockorna.

– Nä, sa jag, och inte när man arbetar. Vad kan jag göra?

– Dukningen är nästan klar, men du kan väl fixa servetterna och tända ljusen.

Middagsbordet dukat i höstkvällens skymning såg verkligen anslående ut. En sprakande brasa brann i öppna spisen och en stor mängd levande ljus på bordet spred en angenäm stämning över tavlan. Middagsdeltagarnas klädsel var mycket varierad. Ursula behöll sin heltäckande köksklädsel med undantag av förklädet. Mullegubben Urban hade en elegant och ganska lång sidenskjorta, som han bar generöst uppknäppt så att alla kunde beskåda hans håriga bringa, och den breda guldkedja som han bar runt halsen. Yngve hade sin smäckra idrottströja. Men, Hedvig, Embla och jag höll på den helt oklädda stilen, sockorna förutan. Ja, min kära hustru bar sina små guldörhängen och den smala halskedjan som hon fått av mig, och som hon nästan alltid har på sig, hur naken hon än är för övrigt.

– Vad härligt det här se ut, sa Hedvig när hon såg det dignande bordet och de nakna bordsgästerna.

Embla log.

– Ja, verkligen, sa hon, och ändå så enkelt.

– Nakenheten var visst de gamla grekernas festklädsel, sa jag, har läst det, någonstans.

Världsvane Urban tog värdinna till det runda bordet och Embla ställde sig på hans vänstra sidan. Det var den stol som stod närmast öppna spisen och jag

antog att hon ville ha elden i ryggen. Jag tog tag i Hedvig och drog henne till platsen mitt emot.

– Här ser man elden bäst, sa jag till Hedvig.

– Vi får värma varandra! tyckte Hedvig. Om det nu skulle behövas.

Yngve rullade fram dryckesbordet och tog den sista lediga platsen, mellan Bine och Hedvig.

– Vad vill ni ha att dricka? Frågade han. Öl har vi, lite vitt vin, och vatten förstås.

– Inte bara i havet? sa Urban. Vatten, alltså?

– Ni har haft såna här fester förut, Embla och du? frågade Hedvig. Nakna?

– Nja, egentligen inte, svarade jag. Det är klart utomhus, poolpartyn och ibland på någon naturistcamping, har man nog varit med om. Och hemma har det väl varit lite av det här, i alla fall, när vi haft naturistkompisar på besök. Annars så är det väl så, att hemmanaturism är nått som ingen törs ägna sig åt i Sverige. I varje fall inte i sällskap.

– Varför det?

– Ja, du, är inte gott att veta. Alltså, om man nu kan kaka lunch utomhus på ett naturistområde, varför sjutton måste man klä på sig om man sitter hemma hos samma naturistkompisar?

- Men, det finns hemmanaturister, påpekade Ursula. Där har vi en, till exempel.
- Yngve? sa Hedvig. Är du sån?
- Tja, kan man nog säga...
- Är inte du, Ursula? fortsatte Hedvig undersökningen.
- Nja, badar näck gör jag ju, men hemma vet jag inte. Bara i sängen och i badkaret...
- Många säger så där, påpekade jag, även mycket organiserade naturister.
- Men, du och Embla? fortsatte Hedvig.
- Nja, på dagarna, på jobbet är vi vanliga Svenssons, medgav jag.
- Hemma tar vi förstås av oss, ropade Embla tvärsöver bordet, vi har varmt och mysigt, precis som nu.
- Man köper en värmefläkt, om det inte är varmt nog, rådde Yngve.
- Han har flera stycken, avslöjade Ursula, hemma hos sig.
- Ni bor inte heller ihop? undrade Hedvig.
- Nä, vi är bara bekanta, inte förlovade eller nått...
- Jag, medgav Hedvig, är nog lite av hemmanaturist.

– Ganska mycket, trodde Urban. Nästan jämt, skulle jag vilja påstå.

– Trevligt! menade Embla.

– Har varmt hemma, förklarade Hedvig, går att skruva upp termostaten. En varm dusch på morgonen, en lång och skön frukost *au naturelle*. På vardagarna måste jag förstås klä på mig och åka till jobbet. När jag kommer hem tar jag av mig.

– Och, Yngve, fortsatte jag, du är naken hemma, varje dag?

– Ja, händer väl, menade Yngve. Och nog har jag en del kompisar som fått uppleva det också. Dom vet ju, att jag är naturist, dom får väl acceptera det.

– Ja, ropade Embla, det är verkligen snett, att man inte ska få vara klädd hemma hos en själv, hur man vill. Är det inte?

– Klart att du får, sa den vackert rödhåriga. Vem skulle hindra dig?

– Hade, fortsatte Hedvig, en tjejkompis som också var lite tänd på det här. Vi var nakna ibland hos varann. Men, sen flyttade hon till Malmö.

– Vi har haft naturistkompisar hemma, berättade jag, och då har det blivit frukost utan kläder och så där.

– På sommarn, när det är varmt, brukar Albe näcka rätt friskt, avslöjade Embla.

– Fanns en naturistfest, berättade jag, som ordnades av en naturistförening.

– Tällberg, uppe i Dalarna. Fredag till söndag var det.

– Allhelgonahelgen, men nu är det ingen sån fest mer. Egentligen var det bara fredagskvällen som var naturistisk. Då var man i gillestugan på hotellet.

– Jättefint där, simbassäng och bastu! Sen var det vickning och dans.

– Ni har varit där? undrade Hedvig.

Jag nickade.

– Jo, en gång.

– Man kunde dansa naken, berättade Embla, men många hade badrock eller nått sånt.

– Nästa dag var det tipspromenad utomhus. Sen kunde man gå tillbaka till bad och gille, man kunde få lunch där. Sedan var det kläder för hela slanten.

– Det var en fin middag i stora matsalen, sen fortsatte man att dansa.

– Påklätt! Tillsammans med hotellets övriga gäster!

– Dansa naken, låter lite häftigt, tyckte Hedvig.

– Tja, sa jag, det är inte så farligt. Som vanlig föreningsdans, lagom distans.

Hedvig log.

– Jag förstår!

Efter huvudrätten möblerade vi om lite så att alla kunde sitta framför brasan. Efterrätten fick vänta ett tag.

– Du Yngve, borde väl vara så gammal, sa jag, att du minns hur det var med naturistsporten, förr på tiden.

– Naturistsport, undrade Yngve, vad är det?

– Tja, i Tyskland och England har ju föreningarna mycket sportverksamhet, seriespel i volleyboll, simtävlingar...

– Jojo, jag har hört om det. Här i Svedala har det väl aldrig varit nått av det slaget. Ja, nog har kompisar och jag deltagit i löptävlingar, men det att vi själva var naturister, var det enda naturistiska i sammanhanget.

– Ni hade kläder på er, när ni sprang? förmodade Urban.

Yngve nickade.

– Jo! Men, en simtävling lär visst ha hållits en gång för länge sen. Var naturistförbundet som ordnade det, nått internationellt uppdrag. Deltagarna kom

väl från utlandet, allihop. Då tävlade dom nakna, skulle jag tro.

– Och sen är det väl lite volleyboll och annat på campingarna, i lekfulla former.

– Inga inomhuslekar? frågade Hedvig.

– Nä, sa Embla, skulle vara den där dansen på hotellet i Tällberg, då.

– Ingenting annat? Möten måste ni väl ha i föreningarna?

– Jovisst, men då är det påklätt för hela slanten.

– Varför är inte gott att veta, tyckte jag. Man är rädd för nakenheten, vad folk ska säga eller vad det nu är.

– Ja, fortsatte jag oförtrutet, ibland har man en känsla av att icke organiserade naturister, är mycket friare, tycker att nakenheten är naturlig och självklar.

– Varför är det så? ville Hedvig veta.

– Ja, det är inte lätt att veta. Verkar som man i föreningarna helt enkelt inte förstått att nakenheten är okej. Man tycks tro, att den bara kan tillåtas på vissa platser, vissa tider på dygnet. En del campingar har till och med, som vi sa, ett regelrätt förbud mot att dansa naken.

– Någon slags moraliska skäl, undrade Hedvig, som ligger bakom?

– Äkta-make problemet, trodde Embla. Menar, en del kvinnor gillar inte att deras gubbs skulle frottera sig med nakna tjejer. Och då säger dom förstås: Usch nej, nakendans; inget sånt ska vi ha.

– Ändå är det ju ingen som tvingar dom, påpekade jag. Vill nån ha kläder på dansgolvet får dom ju ha det.

– Och förbjuda sin egen karlslok, kan dom nog.

– Skulle tro, sa Hedvig, att en del gubbar inte gillar om deras gummor är alltför intima med andra män!

– Ja, sa Bine, det också.

– Ändå, sa jag, så är det ju föreningsdans, som vi sa. Mycket ordentligt, lagom distans, inget kladdande. Sånt gillas inte!

– Ja, ni vet, tyckte Hedvig, en del kan inte vara nog försiktiga.

– Det är ju grejen med naturismen, tyckte Embla, att man har en naturlig syn på nakenheten. Att nakenheten är helt okej.

– Nått som man bejakar, fortsatte jag, inte nått som man är skraj för! För precis som i alla andra avseenden, är det exakt samma krav på hyfsat uppträdande, som i andra sammanhang.

- Det är inte om kläderna är på eller av, som avgör!
- Nä, log Hedvig, så måste det ju vara.
- Professor Almkvist, började jag, har ni hört talas om honom?
- Nä, erkände Hedvig genast, inte det. För det är väl inte Carl Jonas Love Almqvist du menar.
- Nä, han var författare och inte professor. Johan Almkvist var medicine doktor och på trettioalet var han stor naturisthövding i Sverige. Han skrev en del om naturismen, pratade om naturismens vackra och glädjespridande sida.
- Så enkelt, men ändå så kul, påpekade Embla. Att naturista, menar jag.

Hedvig, Embla och jag erbjöd oss i bästa sämja att fixa disken efter måltiden.

– Läckert att diska naken, sa Embla. När man står vid spisen kanske man bör ha nått på sig, när man steker nått flott.

– Inte när man diskar, höll Hedvig med om.

Lilla Embla for runt i diskbaljan och Hedvig och jag torkade disk för glatta livet.

Sedan fortsatte kvällen framför brasan i gemytlig nakenhet. Nu var det så varmt att även de tre övriga

tog av sig allt i klädväg. Eller om det nu var den allmänna gemensamma nakenheten som lockade.

Splitt nakna kurade vi ihop oss i eldens sken.

– Riktigt urkul, tyckte Urban.

– Det här är nog världens äldsta nöje, menade jag, upplevande av urkrafterna.

– Du tänker på urmänniskorna, förmodade Hedvig, samlade runt elden som vi.

– Berättandes sagor och sägen, trodde Urban.

– Och sjungande vemodiga visor.

– Varför vemodiga, undrade jag. Glada skulle jag tro!

– Någon som kan en glad visa, undrade Ursula. Vi svenskar brukar vara så dåliga på att sjunga!

– Vi gå över daggstänkta berg, fallera, började jag. Och kläder har vi inga, våra glada visor klinga...

– Någon som kan en glad sägen?

– Om när naturismen kom till världen?

– Om paradiset? Edens lustgård?

– Ja, den har ni väl hört?

– Berätta om hur ni blev naturister, tyckte Hedvig, Embla och du.

– Var ni naturister redan när ni träffades?

– Javisst, vi föddes sådana.

– Era föräldrar var naturister?

– Mina, i alla fall, sa Embla. Vi var mycket ute på naturistställen när jag var barn.

– Embla är en lycklig en, påpekade jag, har aldrig behövt vänja sig med kläder. Det är en speciell frihet.

Urban höjde handen till tecken på att han ville ha ett ord med i laget.

– Undrar om det är fysisk eller metafysiskt?

– Du menar om det kroppens glädje över att slippa påhänget av kläder, eller om det är den andliga renhetsupplevelsen? hakade jag på. Är inte så lätt att klara ut. Tror att det är en slags syntes...

– Antagligen, trodde Hedvig.

– Vad djupsinniga ni är, tyckte Embla och gäspade lätt. Räcker det inte med att vara näck för att det är så himla skönt?

– Jovisst, sa jag, det räcker.

– Är du sömnig, Embla? undrade Hedvig.

– Kanske dags att krypa till kojs, föreslog jag. Nog för att sällskapet är jättetrevligt, men det är ju en dag i morgon, också.

– Här börjar ni väl tidigt med morgongymnastik, trodde Hedvig.

– Kan nog ordnas, menade Yngve, om så önskas.

- Utomhus? frågade Embla. Och så ett uppfriskande dopp i havet, jo jo!
- Ni naturister är verkligen spänstiga, tyckte Hedvig.
- Vi naturister, rättade jag och reste mig.
- Bär mig till bingen, bad Embla.

Själv sov jag länge nästa morgon, vad det nu kunde bero på. Alla andra satt redan vid frukostbordet när jag kom ner.

- Dags att komma nu, grälade Embla.
- Missade jag morgongymnastiken? undrade jag och försökte se lätt förtvivlad ut.

Hedvig log vackert.

- Du är nog inte ensam, i så fall, menade Hedvig.
- Var ju tur, suckade jag lättad.
- Ursula ska nog ut och dra, trodde Yngve, du kan ju hänga med!

Jag tittade försiktigt åt löpardrottningens håll.

- Nja, blir nog mest till besvär... I yngre dar fick jag ta i som sjutton för att hålla jämna steg med raska tjejer från idrottshögskolan, som också tränade på stigarna i Lilljansskogen, numera har gubben ingen chans, skulle jag tro.
- Ursula är snabb, vidimerade Yngve.

- Knappt du hänger med...
- Knappt, erkände Yngve.

Embla och jag gick en förmiddagspromenad tillsammans med Hedvig och Yngve. Väl påpälsade ty höstmorgonen var ganska sval.

- På sommaren kan man gå naken överallt, förklarade jag, här ute. Inga grannar som stör.

- Det finns en sjöbod med ett tvåbäddsrum, berättade Embla, och så den där friggeboden.

- Och så kunde man ju tälta, påpekade Hedvig, ni berättade ju om det.

- Vi får väl se till att komma ut hit nästa sommar, fortsatte jag. Yngve har planer på att göra stället till en paradisisk tillflykt för naturintresserade naturister.

- Träningsläger! menade Embla.

- Morgongymnastik och vandringar runt på ön!

- Språngmarsch, förstås!

- Nakenvandra, låter nått, tyckte Hedvig.

- Jo, det är härligt, erkände Embla.

- Nått som alla borde göra, hävdade jag. Nått som man aldrig får nog utav.

- Men, det måste vara ganska varmt? trodde Urban.

- Om man går raskt så håller man värmen.
- Vi bokar in oss! avgjorde Hedvig. Sjöboden, det lät trevligt!
- Men skor får man väl ha? undrade Urban.
- Visst, skor är tillåtet!
- Och solhatt, påpekade Embla.

Social naturism

Att umgås nakna, att vara utan kläder och andra insignier, i ett socialt sammanhang, är en viktig del av nakislivet. Och faktiskt den enda gren av naturismen där nakenheten så att säga inte är förhandlingsbar. Det är ju så, att vad gäller frisksporten, det vegetariska levnadssättet och allt det andra, att man kan framgångsrikt ägna sig åt dessa idrotter och dygder utan att någonsin ta av sig brallorna. Men, när vi talar om social naturism, då är det gemensam nakenhet som är det rätta, endast och allenast.

Från universitetsvärlden i USA berättas om "Naked Party", där festdeltagarna hänger av samtliga kläder i entrén, och sedan fortsätter att vara splitt nakna under hela festen. Visst, i mångt och mycket är det förstås fråga om effektsökeri, att pröva något som är högst originellt, att testa gränser. Samtidigt rapporteras från de här tillställningarna två saker som måhända är ägnade att förvåna en del.

Det första är att kontaktsökandet och raggningen lyser med sin frånvaro. Detta förundrar ingen seriös naturist, vi vet att sexualiteten, även om den finns med överallt där människor möts, inte är särskilt påtaglig när vi klär av oss. Vi förvandlas inte till sexuellt lössläppta varelser när vi är nakna tillsammans.

Det andra märkliga förändringen är att samtalen mellan människorna på det nakna partyt blir djupare och mer uppriktiga, det är som om man med kläderna lagt av det vanliga rollspelet, man kan mötas på ett mer otvunget och helt naturligt sätt när man uppträder precis som man är och inte står i lånta fjädrar.

Januarivinter

Sporthotellet låg uppe på berget, högt ovanför samhället. Utsikten genom fönstren var sevärd. Tusentals ljus glimmade hemtrevligt där nere i vinterlandskapet. Det var sent på fredag eftermiddag.

Karl-Erik Killingborg stod vid ett tomt fönsterbord i den nästan helt mörklagda hotellrestaurangen. Nyårsfirandet var avslutat, skidsporten hade ännu inte kommit igång, hotellet var nästan öde. En mörk vinterkväll väntade. Men, om allt funkade som det var tänkt, skulle han inte sitta här ensam länge till.

Han höll noggrann utkik över parkeringen framför hotellentrén. Hur hennes bil såg ut visste han precis, en vinröd Polo med blå spoiler framtill; en rätt så unik färgkombination. Han hade hjälpt henne med att montera en elkabel till kupévärmaren, vagnens yttre kännetecken kom han väl ihåg.

I slutet av november, på en enkel middag hos gemensamma bekanta, hade han träffat Evastina första gången. Hon hade verkat reserverad, lite taggar utåt. Var kanske inte så länge sedan hon blivit

“frånskild“, eller hur det nu kunde vara? Han hade nogsamt undvikit att ta upp ämnet. Någon slags relation måste hon ha haft. Sonen Konrad var snart sex år gammal, det kände han till. Däremot visste han ingenting om Konrads pappa och var denne kunde tänkas hålla hus.

En av hotellets tjänsteandar kom ut från de bakre regionerna och närmade sig den ensamme vid fönstret.

– Önskar du något?

– Nej, jag tittar bara, förklarade Karl-Erik.

Två veckor efter middagen hade Evastina hört sig för, om han kunde vara barnvakt åt Konrad en kväll. Hon skulle på vinprovning med några väninnor. Jodå, han hade ställt upp. När ensamman mamman till slut kom hem, hade hon varit rosig om kinderna, fnittrig och ganska söt.

Unge Konrad var en framfusig krabat, som så kallade dagisbarn brukar vara, men till slut hade den späde ynglingen slocknat. Evastina hade vänligen lämnat både kvällsmörgås och lättöl i kylskåpet åt barnvakten, under de sena aftontimmarna hade han kikat runt lite i lägenheten. Det var inte påfallande välstädat, men inte heller den kaotiska ordning som

man ibland kunde se hos yngre kvinnor, vilka revolterat mot sina mödrars städdille.

Och han hade i lugn och ro botaniserat i Evastinas bokhylla. Sådana litterära samlingar sade ofta en hel del om innehavarens person. – En del bokklubbsböcker och några exemplar ur Vita serien. Precis vad man kunde vänta sig hemma hos en läkarsekretare!

Han bläddrade länge i en gammal årgång National Geographic Magazine, som enligt tydliga stämplor tillhört stadsbiblioteket, innan den gallrats ut och sålts till vrakpris. Hon kanske var intresserad av natur och resor? Det var han också. Inte till så exklusiva resmål, visserligen, som skildrades på den internationella tidskriftens glättade blad, men i alla fall. Två dyra böcker om sportfiske hade förvånat honom. Reminiscenser efter Konrads far?

I bokhyllan låg även ett väl använt prospekt från Friskis och Svettis, med tider för träningstillfällena. Han gillade flickor som höll sig i trim. Och en liten tidning, "Tillsammans, språkrör för Sveriges Naturistförbund". – Naturister, det var detsamma som nudister, visste han. Var hon intresserad av sånt, det lät ju mycket spännande, eller hade bladet bara

hamnat i hennes bokhylla på något helt ovidkommande sätt?

Han drog fram en stol och satte sig så att han kunde ha uppsikt både mot den väl upplysta parkeringen vid hotellets entré och det vidsträckta vinterpanoramat över dalgången.

Vid sextiden, hade hon sagt, kan jag vara framme i Gransele. Svårt att veta nu på vintern.

Ja, det var en ganska lång väg i mörkret, upp från kusten. Ändå hade hon själv föreslagit det.

Han hade genast accepterat hennes erbjudande. Att hon skulle hämta honom, efter en arbetsvecka på sporthotellet i Gransele.

Men, hade han sagt, i så fall bjuder jag på middag på hotellet. Blir det inte lite sent, då? hade hon undrat. Du kan väl stanna över natten...

Evastina hade tittat på honom, undrade väl vad han hade i kikaren.

Tänkte ta Konrad med, han behöver komma ut lite. Klart att Konrad ska med! Fixar ett rum åt er. Dyrt för dig! Tja, behöver nog inte bli... Firman har två rum, ingår i avtalet. Min kompis sticker på torsdag, går nog att ordna.

Hon hade fortsatt att se tveksam ut.

Kul för Konrad, att bo på hotell, hade han vädjat.
Det avgjorde saken!

En vinröd Polo kom farande. Karl-Erik reste sig med största skyndsamhet och störtade ut för att ta emot.

Evastina såg glad ut. Hade hon färgat håret? Eller lagt om frisyren? Nu var hon kastanjebrun, fullt med lockar över öronen. Han kände inte riktigt igen henne, måste han erkänna. Och han var en smula osäker på vad han skulle säga. Kvinnor brukade uppskatta, om man noterade att de hade förändrat utseendet.

– Du ser fantastisk ut! sa han. Kunde aldrig vara fel, att säga så, eller hur?

– Du med! sa Evastina.

– Ett lite uppkäftigt svar, tänkte Karl-Erik. Men den här tjejen var lite spetsig i talet, han hade noterat detta. Helt okej, försagda töser var inte så kul.

Han mönstrade hennes gracila gestalt ännu en gång. Hon var ganska kort, räckte honom till axlarna, om ens det. De kastanjebruna lockarna gick väl ihop med de tunna guldbågade glasögonen, en pösig lejongul tröja och snäva mörkbruna långbyxor.

Hennes enda bagage var en rejäl axelremsväska och en ljusbrun halvlång vinterjacka, som hon tog

på armen. Han gillade att hon reste med lätt bagage. En del kvinnor släpade med sig hela garderoben för en övernattning

Ny hårfärg eller inte, hon såg väldigt pigg och härlig ut! Och särskilt gillade han hennes glada, gråa ögon, som log så vänligt igenkännande mot honom.

– Är det dans på hotellet i kväll? frågade hon medan han hjälpte henne med att koppla in sladden till motorvärmaren i uttaget.

Istället för att erkänna att han inte visste, svarade han med en motfråga.

– Är väl alltid dans där du är?

– Tror du verkligen det? svarade hon och log återigen mot honom.

Karl-Erik, enkelt festklädd i svart polotröja och mörka byxor, visade vägen till matsalen. Inte en människa syntes till, det verkade som om de verkligen var de enda gästerna på hotellet. Han kände sig lite högtidlig när han eskorterade den i vit silkig klänning utstyrda modern, och hennes förhoppningsfulle unge son, till ett vackert dukat restaurangbord med utsikt över nejden.

– Här fanns då bord att välja på, konstaterade Evastina.

Karl-Erik hämtade en hög stol åt Konrad och en påpasslig och prydlig hovmästare infann sig prompt och tände två levande ljus på bordet.

Evastina valde den billigaste fiskrätten medan Konrad ivrade för köttbullar.

– Vad vill vi dricka till, frågade Karl-Erik. Vitt vin?

– Konrad vill nog ha en läsk, förmodade hans mamma. Utan kolsyra!

– Apelsin, deklarerade den unge mannen.

– Tror inte kolsyrat är så bra...

– Tja, någon direkt nyttighet är det nog inte, höll Karl-Erik med. Man blir väl bara uppblåst.

– Och av allt socker blir man tjock!

– Just det!

– Vin är okej, om det inte blir för mycket. Ett glas för mej. Ska ju köra i morgon.

– Ska vi dela på en karaff, då?

– En halv karaff, väl?

– En halv giraff! skrattade Konrad. Gossen kände till det långhalsade hovdjuret, men ingalunda det halvrim som betecknar en behållare för drycker, serverade på restaurangvis.

– Du är förstås måttlig, fortsatte Evastina, med sånt?

– Jo, rätt så måttlig!

Konrad tuggade väluppfostrat på sin anpassade portion medan hans hulda moder och skogsluffaren utbytte en stillsam skål i vitt vin och log belevat mot varandra.

Evastinas silkiga vita klänning, med diskret mönster i grått och svart, hade en måttfull urringning i sin översta del. Där dinglade muntert ett som det tycktes ytterst välfyllt guldhjärta, stort som en enkrona. Han undrade om det var massivt guld, och vad en sådan tingest i så fall kunde vara värd.

– Snyggt hjärta, sa han och följde med blicken det lätt gungande smyckets diskreta dans på fräknig hud.

– Ja, har det alltid på mig. Fick det av min pappa när jag konfirmerades.

– Ojdå, en schysst present till en konfirmand! Han kände sig enbart glad att det inte var något ex, som varit framme och spenderat.

Evastina såg lite sorgsen ut.

– Han var sjuk redan då, förklarade hon, sen dog han några månader senare. Var det sista jag fick av honom. Så för mig är det liksom ett minne av min pappa.

– Min pappa bor i Göteborg, berättade Konrad. I sommar ska jag åka dit.

– Blir väl kul, menade Karl-Erik genast, att fara till Göteborg?

– Jättekul, vi ska gå på Lisaberg, åka ruschelkana. Unge Konrad skattade glatt inför dessa trevliga utsikter.

– Där dök exet upp, i alla fall begrundade Karl-Erik eftersinnande. Nåja, Göteborg låg ju rätt så långt bort!

– Min pappa har en dator, en jättestor!

– Vad fint, då, tyckte Karl-Erik genast, men egentligen var han måttligt intresserad av ämnet.

– Mamma säger, fortsatte Konrad tvärsäkert, att du har en dator!

Karl-Erik tittade på Evastina.

– Ja, jag har en dator, svarade han.

– Amanda har också en dator, fortsatte den unge mannen. Men, jag har ingen dator!

– Det är Ludvigs dator, förklarade Evastina, men Amanda får låna den.

Konrad såg vädjande på Karl-Erik.

– Får jag låna din dator? Spela spel?

– Kan du väl få, nån gång.

– Bra, tyckte Konrad.

Evastina kikade under kastanjefärgad lugg på den datorägande skogsluffaren. Enligt vad Fiona berättat hängde Karl-Erik nästan jämt med näsan över data-skärmen, när han nu inte var på jobbet eller ute i de stora skogarna och letade orienteringsskärmar. Och rätt så händig var han visst beträffande datoranvändandets alla små förtretligheter. Ludvig hade fått hjälp med att reda ut hela familjealbumet med digitala och inskannade bilder, som råkat i en hopplös oreda i deras dator.

Och hon erinrade sig vad Fiona berättat om Karl-Eriks familjeförhållanden, hur han bott ihop, i utkanten av Norrviksund, med en nyinflyttad tös från södra Sverige, i övervåningen i en villa där tösens mor, en mycket bestämd kvinna, förde ett herrans regemente. Sedan hade Jeanette, som tösen hette, fått för sig att hon skulle studera vidare, hon ville att den snälle Kalle skulle flytta med till Uppsala, men det hade han inte gått med på, konstigt nog. Hon hade åkt iväg själv och så hade hon träffat en ny snubbe där nere.

Karl-Erik kikade diskret på armbandsuret. Hovmästaren hade meddelat att en tvåmannaorkester skulle äntra scenen, tjuogoett någonting. Tidpunkten för

avspark närmade sig med samma fart som en trött snigel.

– Dansen, hur ska det bli med det? undrade Evastina och spanade ut över den alltjämt rätt så ödsliga lokalen. Inte mycket folk här! Tror du att dom spelar bara för oss?

– Vill dansa, deklarerade Konrad och gäspade högljutt.

– Konrad blev visst lite trött, av maten? trodde Karl-Erik.

– Blir väldigt sent för honom, menade modern och såg aningens bekymrad ut.

Karl-Erik undrade om den unge mannen verkligen tänkte hålla sig uppe så länge.

Gossen somnade mycket riktigt i stolen, men vaknade påpassligt när orkesterduon till slut anlände och började stämma av högtaleriet.

– Blir inte så många danser, sa Evastina. Sen måste jag gå upp med Konrad.

– En dans med dej är bättre än tio i skogen, sa Karl-Erik. Vad han menade med denna märkliga ordvändning visste han inte. Inte heller hans bordsdam funderade särskilt mycket på innebörden.

Evastina höll ögonen på Konrad, men tittade i smyg på Karl-Erik. I bilen hade hon undrat lite hur han skulle skriva om sig själv i en kontaktannons: "Man, 35+", eller nått sånt, hon visste inte så noga, men det där med ålder var ju inte så viktigt, "mellanblond, lång, atletisk, intresserad av sport, datorer och fotografering, söker..."

Vad är han ute efter? tänkte hon. En leksak att ha i sängen? Men Karl-Erik verkade ganska schysst, inte så där flåsig och flamsigt intresserad av hennes kvinnligaste sidor. Ett tag hade hon till och med funderat, om han kanske var en sån, som inte brydde sig om tjejer, överhuvudtaget? Eller var han bara omåttligt blyg? Hon visste, att han höll på med orientering på fritiden. Orienterare var starka, tysta män i hennes ögon. Blev väl lite av enstöringar i de stora skogarna? Men antagligen kunde en sådan tinnas upp?

Lite eftertänksamt fåraktig ser han väl ut, fortsatte hon sina funderingar, men det gör ju många karlar. Annars verkar han rätt skärpt, kanske är han en sån som vinner i längden. Och han har snälla ögon!

Konrad lutade sig bakåt mot ryggstödet och gäspade högljutt. Karl-Erik blinkade, även han verkade lite trött. Eller var han bara uttråkad?

– Vill absolut inte lämna Konrad ensam, förklarade Evastina, men vi kanske kan se på TV på rummet, när han somnat. Om du vill?

Den här mannen var på intet vis lika ivrig som andra män hon mött, sedan hon blev ensam kvar i Norrviksund med Konrad. I varje fall inte hittills. Men nu, när de hade mött varandra utanför hotellet, hade hans mönstrande blickar avslöjat honom. Han måste helt enkelt vara lite intresserad! Och inte bara av bilskjuts?

Karl-Erik blängde på Konrad som med sömn i ögonen följde allt som försiggick på det tilltänkta dansgolvet.

– En hotellkväll framför TV:n, vad allt kan man inte råka ut för på detta förträffliga ställe, tänkte han. Men trots allt, ett mycket bättre alternativ, än att, som han vanligen gjorde, vara ensamvarg i kvälens sena timmar.

Han hade dansat med Konrads moder en gång tidigare. Ludvig och Fiona, som hade bjudit på den där middagen, bodde i ett radhusområde med en kvartersgård. Trettondag jul var det granplundring för barnen och på kvällen eftersits för föräldrarna. Han hade kallats in som gäst och bland festdeltagarna

återfanns även Evastina. Han kom ihåg, att han hade undrat, om hon rentav låg bakom att han blivit inbjuden... Kanske var hon lite intresserad av honom, ändå? Eller, bara ett senkommet tack för barnvaktstjänsten?

I alla fall, de hade pratat, den gången, om julen. Hade visat sig, att de båda firat jul ensamma, på var sitt håll i Norrviksund. Ja, de hade faktiskt tittat på varandra, vid denna tankeväckande upptäckt, på ett sätt som nästan kunde antyda, att nästa jul... Kanske skulle de kunna fira den tillsammans?

Till slut hade de vågat sig upp på dansgolvet. Det var nog så, att hon hade bjudit upp? Eller kanske var det så, att de precis samtidigt kommit på tanken? – Inte för att han var någon framstående dansör, men det hade känts rätt så hemtrevligt, att svänga omkring med henne, där i kvartersgården. Så gott det nu gick, någon utpräglad avancerad dansör var han förvisso inte. Antagligen hade han för stora fötter för dessa övningar i närkontakt.

De hade fortsatt med att prata om rökning och andra bruk av tobaksplantans bladverk. Evastina var starkt engagerad mot allt i denna väg, det hade framgått med största tydlighet. Han hade uttryck-

ligt deklarerat, att han minsann inte var hemfallen åt någon sådan vana. Hon hade nickat gillande.

Han hade berättat, mycket kortfattat, om sitt arbete som elektriker, innan han fick jobb på elektronikfirman. Hon hade omedelbart frågat om han kunde montera in en kontakt till kupévärmaren som hon fått i julklapp av sina föräldrar. Jovisst, kunde han göra det. Fast numera höll han på med betydligt mer avancerade grejer, klimatanläggningar och olika datoriserade styrsystem. Tjugohundra-problematiken jobbade vi med i flera år, hade han berättat. Där kom firman på fötter ordentligt, fast vi ofta måste krypa på knäna. Evastina hade skrattat åt denna fyndiga formulering. Han gillade flickor med humor!

Men nu var det sporthotellet i Gransele som gällde! Deras första möte på tu man hand, om man nu kunde bortse från unge Konrads närvaro.

Danspubliken uppe på berget, denna fredagskväll i januari månad, var mer än lovligt fåtalig och trögstartad. Första dansen spelade tvåmanskoret för ett tomt dansgolv. Karl-Erik märkte att Morfeii drängar grep efter unge Konrads späda lekamen,

och så fort musiken slog an på nytt högg han raskt tag i barnets mor.

Evastina var väldigt söt i det dämpade ljuset på dansgolvet.

– Blir lite vimmelkantig av doften av ditt hår, viskade han.

Hon svarade inte.

– Men, det är väl det som är meningen? fortsatte han.

Evastina nickade omärkligt.

– Just det! tycktes hon mena. Och en del enkla ragningsrepliker kan han ju!

Konrad hängde med huvudet, den unge mannen var redan i drömmarnas värld. Modern höll sonen under noggrann uppsikt.

– Vi måste lägga honom, sa hon så fort musiken började gå ner. Annars somnar han aldrig!

– Javisst, höll Karl-Erik med. Att säga emot gick ju inte!

– Vi får dansa nån annan gång!

– Javisst!

Han kramade Evastinas hand, hon log mot honom.

– Vi har tiden för oss, sa hon. Och, visst, lät hon lite förväntansfull på rösten?

TV-kvällen i det mörkklagda hotellrummet hos Evastina och den snällt sovande unge Konrad blev, precis som Karl-Erik förmodat, en stillsam historia.

Ljudvolymen på lägsta, för att inte störa. De satt i var sin obekväm minifåtölj med ett bord mellan sig.

– Tittar du mycket på TV? frågade Evastina.

– Nja, svarade han, blir nog inte så ofta. Inte varje kväll, i alla fall.

Hon knappade in en amerikansk såpa med snabba scenväxlingar.

– Gillar du sånt här?

– Nja, mumlade Karl-Erik, inte dom där pålagda skratten.

– Men tjejerna är vackra, tycker du inte?

– Alldeles för... Verkar retuscherade, konstgjorda.

Evastina log uppskattande mot honom.

– Precis! tänkte hon.

– Plastbrudar! fortsatte han. En av killarna på firman, sa att dom är för jäkla perfekta, man kan inte ens bli kåt på dom...

Evastina nickade, hon gillade hans synpunkter. Hon undrade förstås lite över hur en liten kvinna skulle se ut, för att den blide Karl-Erik skulle bli, som han sade, kåt på henne, men hon tänkte inte

fråga honom. I varje fall inte just nu. Det kanske skulle visa sig med tiden.

Karl-Erik höll stadigt ögonen på skärmen och fortsatte ihärdigt sin kritiska granskning.

– Och så är det den förbaskade reklamen. Alltid när det är något spännande, så bryter dom för reklaminslag. Borde vara förbjudet!

– Ja, tyckte Evastina, men det är ju inte alla kanaler...

– Alldeles för många. Och har du märkt, om man råkar höra eller se nått som verkar intressant, i förbifarten, så nog är det bara ett snuttifierat reklaminslag ...

– En del reklam är ju rolig!

– Ja, då! Reklam för nått som man inte behöver det minsta. Eller någonsin tänker köpa!

Evastina knäppte energiskt på fjärrkontrollen, hittade ett engelskt naturprogram som handlade om djurlivet på den afrikanska savannen.

– Bättre så?

– Jadå, djuren är i alla fall naturliga.

– Och så fort dom springer, skojade Evastina. Där ligger du i lä?

– Kanske, mumlade Karl-Erik.

– Tränar du ofta?

– Klubben har en träningskväll i veckan. På tisdagar.

– Då ställer du upp? Varje gång?

– Jo! Alltid!

– Jag går på “Friskis” på måndagar.

– Ja, det är bra.

– Man behöver ut och röra på sig!

– Jo!

– Inte slappa framför TV:n.

– Nä!

– Vi dansade i alla fall lite, påpekade Evastina.

– Inte många kalorier, trodde Karl-Erik, som vi blev av med...

– Kanske fler nån annan gång?

Karl-Erik gav henne en snabb blick. Vad menade hon?

– Kanske det! sa han.

Efter detta något dunkla uttalande försjönk Evastina i till synes djupa tankar, mycket mer blev inte sagt under denna kvällsstund.

Och när programmet tog slut reste sig Karl-Erik, sade godnatt och travade målmedvetet iväg till rummet bredvid.

Först framemot nio på lördag morgon vågade Karl-Erik knacka på hos mor och son.

Evastina var fullt påklädd i de tätt sittande mörkbruna skidbyxorna och en tunn vit undertröja. Den silkiga dansklänningen hängde slak över stolens ryggstöd, såg inte mycket ut för världen, nu när Evastina inte var inuti.

– Konrad vaknade tidigt, men jag hittade en barnkanal på TV:n.

Hon var blek och skön i det svala morgonljuset. Han log mot henne.

– TV kan vara bra, sa han, för en del, i alla fall!

Det gyllene hjärtat hängde på sin plats, i den smala kedjan runt hennes hals. Alltid hade hon sagt; han undrade om hon bar smycket även när hon sov...

– Har du redan varit ute och joggat?

– Inte idag, inte än!

Evastina log retsamt tillbaka.

– Du ska väl i alla fall ha "jogghurt" till frukost, Du som brukar jogga och är så hurtig.

– Finns väl ett gym här på sporthotellet? fortsatte hon.

– Jo, det finns, bekräftade han.

– Där du tillbringat tiden den här veckan?

- Jo, jobbade ju där. Kontrollcentralen för klimatsystemet ligger i relaxavdelningen.
- Vi kanske ska gå dit?
- Vill du träna?
- Vi måste gå dit, förstås, titta på vad du hållit på med.
- Javisst, kan vi göra, men är inte så mycket som syns. Ventilation och värme, det ser man ju inte.
- Men det märks, väl?
- Ja, det märks!
- Då, så!

Efter frukosten blev det tid för en liten förmiddagsvandring i det lördagstomma hotellet. Evastina och Karl-Erik gick stillsamt på de mjuka gröna mattorna, medan unge Konrad glatt kutade omkring och hittade nya gömställen. Eftersom Karl-Erik hade tillbringat fyra fulla arbetsdagar med att byta ut och trimma in en ny elektronisk styrutrustning för hotellets klimatsystem, kunde han genomföra en sakkunnig förevisning.

De gick förbi skylten "Relaxavdelningen stängd". Men simbassängen låg inte öde, som man kunde vänta sig en lördagsmorgon på ett tomt konferenshotell. Tre splitt nakna ynglingar plaskade i det blå-

gröna vattnet, där morgonljuset, som föll in genom glasväggen, gav blixtrande reflexer. På kakelkanten poserade en vacker blond flicka, som Karl-Erik kände igen från receptionen; "Kajsa" hade det stått präntat på namnskylten hon haft på sin prydliga gröna jacka, nu var hon dock iförd en egendomlig rosa baddräkt. På andra sidan bassängen såg man en skäggig fotograf, med stor svart kamera på ett träsativ.

Kajsa, det var hon som hjälpt honom att fixa rummet till Evastina. Hade varit väldigt hjälpsam. Först hade hon fått för sig, att det var hans familj, att de ville bo i samma rum. Men han hade upplyst henne att så inte var fallet.

– Reklambilder, trodde Karl-Erik, dom fotar nog för hotellets räkning.

Kajsa fick syn på dem. Hon gick dem genast till mötes.

– Vill ni bada bastu, händelsevis?

– Fotokillen vill ha bilder från bastun, fortsatte Kajsa, innan någon av dem hann svara. Grabbarna ska iväg till köket. Kan ni ställa upp? Blir lite tomt med bara mej där inne. Finns handdukar, som ni kan ha om er!

Karl-Erik sneglade på Evastina. Hotellet hade upplåtit hennes rum, utan att han behövde betala för det, så visst var han skyldig en gentjänst. En bastu var aldrig fel, inte ens en vintrig lördagsmorgon på ett fridfullt sporthotell

- Konrad gillar att basta, sa Evastina.
- Bastu e' varmt, ropade Konrad.
- Jovisst, instämde Karl-Erik genast. Kan väl gå! Evastina märkte hans iver och log för sig själv.
- Du vet var bastun är?

Karl-Erik var redan på väg.

– Jovisst, hojtade han i språnget. I sitt stilla sinne undrade han om hon verkligen skulle komma med. I en bastu är man naken, åtminstone rätt så... Han och Evastina, nog för att de var vänner, men inte på det sättet, i varje fall inte ännu.

På bänken utanför bastun låg en prydlig trave med snövit frotté, allt försett med hotellets symbol, en glad, grön gran. Visst, hotelltjejen hade pratat om handdukar, som man förstås skulle ha om sig, men, av med kläderna måste man, förvisso!

Evastina hade inte sagt ifrån. Hon följde honom, med Konrad i handen, in i det enda omklädningsrum som fanns.

Karl-Erik tvekade inte det minsta, satte genast igång att ta av sig.

- Jag vill bada! ropade Konrad.
- Klä av dej först! rådde Evastina.
- Hjälp mej!
- Du kan ju själv!
- Mycke' fortare, om du hjälper mej!
- Stå still, då!

Karl-Erik kikade försiktigt över axeln på mor och barn, medan han slet av sig plaggen med stor frensi. Strax var han för egen del helt, oblygt och fullständigt naken, innan Evastina ens fått av skorna på Konrad. Utan överdriven brådska tassade han bort, hämtade en glad-granhandduk och draperade den omsorgsfullt och utan synbar brådska runt höfterna. Han tittade på den förhoppningsfulle unge mannen som nu stod barnsligt naken mitt på golvet.

- Vill också ha handduk! ropade Konrad.

Karl-Erik ilade genast fram med ett vitt schabrak som väl skulle räcka att helt och hållet hölja gossen från topp till tå, och mera till. Samtidigt stack blonda Kajsa in huvudet genom dörren.

- Får man kliva på? Tänkte också vara med.

Hon hörde till hotellet; vem kan neka hotellpersonalen tillträde?

Karl-Erik kikade på Evastina som stod med ryggen mot honom och drog av sig den vita tröjan.

– Var är fotokillen? undrade Karl-Erik. Mest för att ha något att säga.

– Kommer strax, svarade Kajsa.

– Duscha först, måste vara blöt i håret, för att se ut som en riktig bastubadare.

– Vill duscha! hojtade Konrad.

– Du kan väl ta med Konrad i duschen, bad Evastina.

Karl-Erik tog tag i den unge mannen i hampan och drog honom hastigt runt hörnet. Antagligen artigast av en gentleman att låta tjejerna vara ensamma i omklädningsrummet!

Konrad följde med utan protest och väntade ivrigt medan Karl-Erik omsorgsfullt fixerade vattentemperaturen på en lagom nivå. Snart tjöt han av förtjusning när det strilande vattnet nådde hans unga lekamen.

Plötsligt stod Evastina vid duschen, vådligt söt och precis lagomt slarvigt draperad i vitt. De guldbågade glasögonen hade hon lagt av samtidigt med kläderna men guldhjärtat hade hon fortfarande i den tunna kedjan runt halsen.

– Mamma! hojtade Konrad genast. Vill duscha med dej!

Karl-Erik trängde sig genast ut ur båset, log våt och naken mot gossens vackra mamma.

– Varsågod, sa han chevalereskt. Konrad hoppade i duschen och vattnet stänkte.

Evastina log hult, svängde elegant av sig täckelsen, vände sin nakna bak mot Karl-Erik, krokade lugnt upp handduken utanför båset och klev direkt in till Konrad och det sprutande vattnet.

– Titta du, tänkte hon, huvudsaken är att du gillar vad du ser...

Karl-Erik drog efter andan, synen av en käck och naken kvinna, smäcker upptill och klädsamt fräknig, rund och mullig nertill, var bländade som en liten men kraftig klotblix.

Han flydde snabbt på våta fötter in i bastun. Där stod Kajsa, i omvirad frotté, en blond gudinna i det dämpade ljuset som prövade värmen genom att försiktigt droppa lite vatten på aggregatet. Hon höll tygsjoket uppe med ena handen. I den andra handen hade hon träskopan.

– Har du ångan uppe? undrade Karl-Erik och kastade en lång blick på hennes bara fötter med silvermålade tånaglar.

– Lite ånga blir det, men inte mycket, konstaterade hon.

– Annars får vi köra med åkarbrasor!

Kajsa log artigt åt hans skämtsamhet, stoppade ner skopan i stävan och drog sig omsvept ut. Karl-Erik klev direkt upp på översta laven, lade ut granhandduken och satte sig. Inte heller på detta höga plan var värmen mycket att hurra för, men med mera vatten på stenmagasinet skulle det säkert bli anständigt omsider. Men först var det fotografering som förestod. Det fick man ju ta ganska svalt!

– Att bli plådad i en bastu, jo minsann. Tillsammans med häftiga tjejer! Vad kunde man inte råka ut för på ett sporthotell i Gransele!

Med Konrad i släptåg kom Evastina in i bastun. Hon var våt i håret, helt oförfärad och stolt som den vackraste av blommor gick hon rakt mot honom. Guldhjärtat var det endaste som hon hade på sig.

– Jag har inget att dölja, tänkte hon, blir vi kompisar, han och jag, kommer han få se mig mycket, mycket naknare än så här. Ger han mig på båten, så gör det ju detsamma... Finns liksom inget att förlora!

Han andades djupt, omtumlande glad åt den bedövande synen, irrade med blicken över mjuka axlar,

runda bröst, buktande mage, rufsig trekant av kru-sigt hår...

Evastina vecklade lugnt ut badlakanet, hjälpte Konrad upp på den nedersta laven.

– Varmare här uppe, hojtade Karl-Erik och släppte henne inte med blicken, den smäckra bara ryggen och de trevligt gungande bröstet var vådligt spännande att beskåda!

Kajsa den blonda kom in med fotografen i släptåg. Hon var fortfarande insvept i handduken, fotografen bar yvigt helskägg och en fotsid svart rock.

– Att såna fotografer finns fortfarande, tänkte Karl-Erik. Kanske Konrad blir rädd?

Kameran ställdes upp på stativ i dörröppningen. Värmen smög ut genom den öppna dörren. Karl-Erik tittade i taket.

– Hur ska vi ha handdukarna? undrade Kajsa och sneglade på Evastina som fortfarande var helt naken. För vi ska väl ha dom på oss?

– Blir nog lugnast, mumlade helskägget.

Kajsa klev upp och satte sig försiktigt på mellersta laven. Evastina tog upp en glad-granhandduk och draperade den noggrant.

Kajsa såg frågande på fotografen.

– Bra så här?

– Jadå, mumlade helskägget. Det verkade som han var långt borta i tankarna. Som han redan funderade på nästa jobb.

Evastina ordnade handduken som odygdigt ville glida ner så fort hon rörde sig.

– Vad ska bilderna vara till?

– En broschyr, tror jag, och vykort, förklarade Kajsa.

– Le! mumlade helskägget.

Alla log utom Konrad. Kameran knäppte.

– Ser lite spretigt ut, stönade fotografen, du där uppe kan väl flytta ner. Kan inte pojken sitta hos mamma och pappa? Mellan er?

Karl-Erik klev genast ner till och satte sig bredvid Konrad. Varken han, Evastina eller, för den delen, Konrad, ansåg det mödan värt att inleda någon diskussion om vem som kunde vara far till vem. Kameran knäppte så snart familjegruppen var på plats.

– Ser bra ut! Och så kan vi ta aningens mindre handduk. Ni ser ju ut som beduiner, vet ja.

– Beduiner i en kall öken, tänkte Karl-Erik och konstaterade återigen att det drog från den öppna dörren.

Evastina lossade behändigt på handduken så att halva bröstet syntes medan Karl-Erik höll tygkanten under noggrannaste uppsikt.

– Perfekt! stönade fotografen. Och ett litet leende, om jag får be!

Kameran knäppte.

Kajsa klättrade ner och hämtade en ny glad-gran-handduk. Hon la den hopvikt på bänken och ställde vattenstävän bredvid och vände sig med frågande min mot fotografen.

– Javisst, men då måste ni andra upp på mellersta bänken, annars blir det ingen balans i bilden!

Evastina lyfte genast upp Konrad, Karl-Erik assisterade med att flytta upp badlakanet. Kameran knäppte.

– Om du drar handduken lite däråt, så syns granen bättre, pekade fotografen åt Kajsa.

Men hotellreceptionisten lossade istället sin handduk och skakade ut den rakt framför sig så att den glada granen kom till sin fullaste rätt.

– Perfekt, ropade fotografen genast. Och du där uppe, titta i kameran!

Karl-Erik lydde högst motvilligt, ty Kajsas baksida var en fögnad för ögat.

Kameran knäppte, alla i bastusällskapet log tappert i kameran, även Konrad.

– Tack så mycket, sa fotografen, blir bra så där! När allt kommer omkring, vill dom nog inte ha nån bild från bastun...

– Varför då? undrade Kajsa, vi som är så tjusiga? Hon höll frottén framför sig och när hon vände sig mot den tillfälligt sammansatta familjen på mellanlaven, visade hon sin bara baksida mot fotografen.

Kameran blixtrade direkt, Kajsa snodde runt.

– Hallå där! Ingen fler bild, sa du!

– En ända liten bild, grymtade den svartskäggige och log brett. Ändamålet helgar medlen!

Kajsa skrattade kort.

– Allting har en ända, fortsatte fotografen. Blev en kul bild, kom hit får du se!

Kajsa svängde hastigt in sig i badlakanet, skuttade fram till kameran och kikade på skärmen på kameran baksida.

– Vill också se! hojtade Konrad genast, och sprattlade sig ner från bänken. Hans moder följde honom till stativet. Fotografen visade resten av bildserien för Kajsa, och Evastina lyfte upp Konrad så att han också kunde titta.

Karl-Erik nöjde sig med att betrakta förevisningen från upphöjd åskådarplats.

– Bilderna är okej, sa Kajsa, utom sista bilden, förstås!

Fotografen log brett.

– Okej, raderar den. Men först printar jag ut en copy åt dej?

– Kan du det? Här?

– Javisst, nu finns det grejor som klarar allt.

Nu blev även Karl-Erik nyfiken och kom nedkivande från sin höga position. Fotografen bar ut stativet i omklädningsrummet, lyfte ner kameran, öppnade stora fotoväskan och kopplade in en anslutningskabel.

Karl-Erik anmälde sitt intresse.

– Du har en skrivare med dej?

– Jo, kunderna kan få råkopia direkt, ganska hygglig kvalité. Men den stora mackapären hemma ger förstås mycket bättre bilder

Maskinen tickade ut den anslående ändabilden. Fotografen höll upp den framför Karl-Erik.

– Snygg tjej, tyckte han.

– Jo!

Receptionisten ilade genast fram och slet åt sig fotot.

- Min! hojtade hon.
- Vill också se! ropade Konrad.
- Okej? undrade fotografen vänd mot Kajsa.
- Jadå, svarade hon.
- Då fixar vi bort bilden?

Den blonda receptionisten nickade bifall. Fotografen gjorde två snabba tryckningar på kameran.

- In i digitalhimlen, log han, nu kan du sova lugnt.
- Bilden har jag ju kvar, menade Kajsa, räcker för mig.

- Vill du bli plådad på riktigt, så kan jag fixa det.
- Utan kläder, menar du?
- Ja, vill du ha det så, så!
- Så fåfäng är jag inte, meddelade Kajsa och såg lite förnärmad.

Fotografen packade ihop.

- I så fall! sa han.
- Bastun! hojtade Karl-Erik. Nu måste vi få upp ångan! Kom nu Konrad!

Både Kajsa och Konrads mamma klev direkt upp i hetluften på översta bänken. Även gossen klättrade tappert uppåt.

Evastina drog direkt av sig handduken och satte sig på den, glad och naken. Karl-Erik öste vatten på

det frustande aggregatet, som omedelbart svarade med ett ilsket moln av ånga.

– Nu kommer värmen, ropade han. Lite vatten gör underverk, hur vill ni ha det där uppe?

– Jodå, svarade Kajsa, lagom tål vi nog!

– Nu, Konrad, blir det varmt! varnade Evastina.

– Vatten tål jag, trodde Konrad och satte händerna för ansiktet.

– Måste gå, alldeles strax, meddelade Kajsa. Hon lät handduken glida ner, hennes bröst skuttade fram.

Karl-Erik tittade ohysat på skådebröden, Konrad storögt.

– Hyggligt av er att ställa upp! sa Kajsa.

– Bastu är trevligt, menade Evastina, men nog var den där fotogubben lite väl fräck, sista bilden av dej...

Kajsa nickade.

– Så där! sa hon. Om han nu verkligen raderade bilden, får jag väl förlåta honom.

– Mamma har också stora tuttar! hojtade Konrad plötsligt. Men inte Karl-Erik!

– Karl-Erik har en stor snopp, fortsatte den unge upptäckaren oförfärat, samtidigt som han fortfarande behöll händerna framför ansiktet. Min pappa, också!

- Men du har en liten snopp! påpekade Kajsa.
- När jag blir stor får jag en stor snopp, säger mamma!

Karl-Erik vände sig om och tittade på Evastina, som log glatt tillbaka och kisade med ögonen.

- Ser du nått utan glasögon? undrade han.
- Jadå, alldeles tillräckligt! Ser en naken karl, i all fall.

– Med stor snopp! la hon till och höll skojfriskt händerna för ansiktet, precis som Konrad.

– Ganska familjära, tänkte Kajsa. Nakna i bastun, det går an, men att bo i samma rum skulle dom inte. Men, folk fick väl ha vilka relationer dom ville!

- Ni reser idag? frågade hon.
- Ja, vi åker snart, bekräftade Evastina. Hem till Norrviksund.

– Bastu är fint, tycker ni inte? sa Karl-Erik, borde man bada ofta.

- Ja, det är skönt, tyckte Kajsa.
- Fint hotell, ni har. Finns allting!
- En sån här vinterdag, menade Evastina, mysigt att sitta här inne i värmen.

– Vill bada i vattnet, hojtade Konrad. Vill simma!

- Kan du simma? frågade Kajsa.
- Om mamma håller i mej.

- Men då får väl du och mamma gå till bassängen och simma då!
- Har ingen baddräkt! sa Evastina.
- Om ni vill, kan ni nog hoppa i ändå, är ju stängt! Kommer ingen!

Det fanns bara två duschar utanför bastun, Karl-Erik lät belevat kvinnor och barn gå före, han ställde sig sist i kön. Både Evastina och Kajsa drog noggrant för respektive duschdraperi, men han antog stoiskt att avsikten var att hindra vattenstänket, inte att skärma av hans ohyfsade blickar.

- Jag måste rusa till receptionen, förklarade Kajsa, men fortsatt att bada, ni!

Evastina tog en handduk runt kroppen.

- Konrad och jag går till bassängen!

Karl-Erik lade genast in en högre växel, fick bli en snabb tvagning, det gällde att inte komma på efterkälken. På ny rekordtid var han avspolad och doppfärdig. Med handduken världsvant draperad runt höfterna hastade han ner till poolen just som en käckt naken Evastina lyfte ner unge Konrad i vattenet. Sådana här små badäventyr gillade han högt och rent! Tänk att hon vågade näcka, även här ute i bassängen! Lilla Evastina, vilket fynd!

– Konrad kan simma? frågade han och tittade intresserad på mor och barn nere i vattnet.

– Kunde nästan, när han var mindre, vi höll på med babysim, nu har han visst glömt det.

Karl-Erik slängde oförfärat handduken på poolkanten, och klättrade ner, försiktigt för att inte störa simskolan. Vattnet i bassängen var svalt. Kallt som en norrländsk älv, skulle en degenererad sörlänning säga. Men njutbart när man kom från bastuns värme.

Blonda Kajsa, nu fullt påklädd i den mörkgröna tyrolerklänningen, hastade förbi på bassängkanten.

– Sticker nu, sa hon. Och tack för hjälpen!

Åter bakom disken i receptionen kunde Kajsa konstatera, att lördagsmorgonens frid alltjämt härskade på sporthotellet. Men, en del folk fanns det ju i huset, kanske någon avresa hon skulle behöva fixa. Och innan hon ens hunnit sätta sig på snurrestolen fick hon syn på två av hotellets gäster som kom nedför trappan.

– Dom som checkade in igår kväll, tänkte hon. Ett något omaka par, hon lång och smal, lite vassnäst, mörkrött hår, antagligen färgat. Gubben, ja han såg faktiskt ut som en liten rund gubbe, var ett halvt

huvud kortare än hon, rödlett och tunnhårig. Han gjorde ett aningen plufsig intryck. Dock skred han fram med påtaglig medvetenhet. En stor blå sportjacka kunde inte dölja ett visst överdåd beträffande midjemåttet.

– Hur länge serverar ni frukost, undrade "gubben".
– Det är bra, om ni kommer till matsalen senast vid elva.

– Ja, då har vi lagom tid för en lagom promenad på berget! Det finns väl någon lämplig slinga?

– Lila spåret, sa Kajsa, om ni går till fots.

Det var inte många gäster på hotellet och parets inskrivningslappar låg synliga under disken. Torun Lillmark-Nilsson och Svante Karstenberg läste hon och undrade om de var gifta trots att de hade olika namn. Nuförtiden kunde man ju heta vadsomhelst, även i ett äktenskap.

– Allt annat är för skidor? grymtade mannen som tydligen hette Svante. Såna har vi inte med! Lila spåret, fotmarsch, uppfattat!

Den mörkhåriga kvinnan som hittills låtit sin manlige följeslagare sköta frågandet tog ett steg fram.

– Har ni skidor att hyra ut?

– Utförsskidor, ja, svarade Kajsa.

Svante tittade upp.

- Ska du åka skidor, Torun?
- Nä, tänkte på dej, du gillar väl sånt?
- Längdskidor, javisst. Det är okej för en smålänning. På höglandet hade vi rätt som oftast snö på vintern. Men du bodde på slätten som barn, där åkte ni väl inte skidor, skulle jag tro.
- Nä, aldrig.
- På regementet, fortsatte Svante, blev det ju skidor på, som du förstår. Ett tvättäkta Norrlandsregemente!
- Nu är det slut med det, konstaterade Torun. Svante vände sig åter mot Kajsa.
- Regementet, det är ju nedlagt helt och hållet? Med man och allt?
- Ja, husen är ju kvar, berättade den blonda receptionisten, men militären är inte där.
- Har flytt fältet! menade Torun.
- Många är kvar i stan, av officerarna. Det har flyttat in några dataföretag, en del har visst fått jobb där uppe.
- Med nya arbetsuppgifter! förmodade Svante. Tanken på hurtiga härförande gamla kollegor, som satt och bankade algoritmer på tangenterna, roade honom. Han lutade sig obesvärat mot disken och log mot den unga blondinen.

– Så det kommer inte längre horder av ståtliga reservofficerare och bor hos er? Som i gamla tider!

Kajsa besvarade artigt leendet men hann inte svara innan Svante fortsatte sin utläggning.

– Är reservare, har i alla fall varit. När vi tjänstgjorde bodde vi ofta här på hotellet. Mycket kul har man varit med om...

– Kul kan det väl vara fortfarande, försökte Kajsa.

– Tja, det var nog lite mer uppknäppt förr.

– Varför tror du det? undrade Torun.

– Kommer ihåg en stor övning. Alldeles smockat, här på hotellet, full rulle på dansgolvet.

– Kan vara fortfarande, hävdade Kajsa.

– En del officerare från regementet kom upp med sina tjejer, en välgärning, ont om dansanta damer, som ni förstår...

– Vi förstår, sa Torun genast.

– En löjtnant på mitt kompani såg till att hotellets bastu blev påslagen, en annan löjtnant fixade öl. Och när dansen slutade var vi ett gäng som halkade iväg till bastun.

– Min kompis hade sin tjej med, så raggade vi upp en finsk tjej, hon var där på konferens, hörde inte till oss. Och en äldre kollega med sin fru. Jo, det var ett spektakel, väldigt uppknäppt!

– I bastun, näck allihop! trodde Torun och log.
Men, Svante, drack verkligen fina flickor öl på den tiden?

– Så länge sen var det ju inte...

– Näck i bastun är vi fortfarande, menade blonda Kajsa. Var just i relaxen och badade, tillsammans med en del andra.

Svante blev genast intresserad.

– Ni har gemensam bastu?

– Beror väl på. Är det både killar och tjejer, så...

– Är bastun öppen nu?

– Nja, egentligen inte.

– Du sa, att ni badade!

– Vi fotade några reklambilder, behövde lite statister. Så jag bjöd in några gäster här på hotellet.

Torun stötte armbågen lätt i Svantes vänstra sida.

– Där missade redaktören visst nått, retades hon.

– Men nu är det stängt och släckt? envisades Svante.

– Nja, ni får gå dit och se efter!

Evastina fortsatte energiskt simskolan i bassängens klara vatten. Konrad hade fattat den blöta galoppen och plaskade sig fram som en sprallig groda medan Karl-Erik företog upprepade lugna repor vid sin

poolkant. Bakom sig hörde han entrédörren öppnas. När han snodde runt såg han ett medelålders par, hon mörkhårig och lång, han något rundnätt och i yvig blå sportjacka som stramade över magen.

– Är badet öppet? frågade mannen. Dom sa i receptionen, att man kunde bada.

– Ja, går att bada, svarade Karl-Erik. Gick inte gärna att förneka detta.

Evastina verkade inte bekymra sig särskilt om åskådarna, hon fortsatte stillsamt med att heja på Konrad.

Karl-Erik drog sig runt ytterligare en vända. Han var kvar i vattnet när Evastina vände honom ryggen, hjälpte upp Konrad på bassängkanten och klättrade upp på badstegen.

Karl-Erik suckade av hänförelse.

– Blir bara värre med åren, att titta på nakna flickor som klättrar uppför badstegar. Våtglänsande nakna Evastina var verkligen sevärd.

– Vilken käck tjej! Helt oberörd av att bada näck här i det helt offentliga dagsljus som genom den blänkande glasväggen lyste upp hotellets badanläggning.

Paret i dörren, på andra sidan bassängen, stod kvar och pratade med varandra. Tänkte de också bada?

Karl-Erik klev upp ur vattnet och hann upp mor och son i omklädningsrummet.

– Bara en kort stund, föreslog Evastina, i bastun, så att man får upp värmen!

Karl-Erik nickade.

– Simhallen i Norrviksund, sa Karl-Erik när de bänkat sig i bastun för att bli varma efter kallbadet. Vi kunde gå dit. Finns en riktig bassäng, man kan simma ordentligt.

– Jag gillar att simma, svarade Evastina. Gör du?

Karl-Erik nickade.

– Men, finns ingen gemensam bastu där, fortsatte hon, kisade med glittrande ögon och log sitt allra vackraste leende mot honom.

– Nä, finns väl inte. Tråkigt! Att sitta var och en på sitt håll, alltså.

– Ja, verkligen. Att vara i bastun tillsammans är mysigt, eller hur? Hon lyfte ner Konrad och hennes armbåge snuddade lätt vid Karl-Eriks axel. Hennes nakna beröring kom honom att rysa av bultande välbehag.

– Jovisst, svarade han och andades djupt. Jättetrevligt!

Kanske var det då som Karl-Erik bestämde sig, för att verkligen lägga manken till och försöka bli vän

med Evastina. Riktig vän! I våt bastu och i torr bastu!

Själv var han inte helt säker på, om det var då han fattade detta avgörande beslut, eller redan när hon, utan att tveka det minsta, följde med in i värmen. Träffar man en så oförfärad liten tös, måste man passa på, såna växte minsann inte på träd!

Också Evastina log, även hon, i sitt inre. – Han hade allt blivit lite ivrig, den annars så föga framfysige orienteraren, under det nakna spektaklet. Hon kände hans blickar mot sin hud; hans intresse gjorde henne smått förnöjd.

– Nu, Karl-Erik Killingborg, nu blev det allt lite fart på dig! tänkte hon belåtet. Hon kände sig glad över att hon hängt med på det här, precis så skulle det vara, rakt upp och ner, inga krumbukter. Det här var hennes nya stil! Inget tjafsande. Så här är jag, så här ser jag ut, varken mer eller mindre!

Och att på det här viset få se hur denne spänstige man såg ut under kläderna var ju ganska charmigt; lite lagom atletisk var han, precis som hon anat. Hyfsat med muskler, hår på bröstet som en riktig karl ska ha! Och en snygg sån där, som nog skulle kunna bli något större vid närmare betraktande.

Innan de klädde på sig, medan de ännu var helt nakna i omklädningsrummet, tittade de en sista gång, noggrant mönstrande, på varandra, deras blickar möttes och de förenades i ett stort och respektfyllt leende. Sedan klädde de på sig under tystnad.

Torun och Svante hittade startplatsen för "lila spåret" strax ovanför hotellets bilparkering. Vandringen började med en kraftig uppförsbacke.

– Kuperad terräng, grymtade Svante, men utsikten blir ju fin, om vi orkar upp.

Han sneglade på Torun och undrade vad hon gick för i sådana här friluftssammanhang. Hade inte känt henne särskilt länge, egentligen bara det senaste halvåret.

Det var i somras som han hittade henne. Hon jobbade då som redaktör på det förlag som givit ut hans bok. Men sedan hade företaget gått överstyr, och Torun hade blivit friställd arbetskraft. Hans fel var det dock inte! "Grötlunken blir inställd", hans humoristiska deckare med miljö, genomarbetad och genuin, från en gammal mellansvensk brunnsort, hade sålt hyggligt – men förlaget var redan ohjälpligt på dekis. Det gamla vanliga felet, ledningen

hade inte förstått att i tid anpassa produktionsapparaten till dagens hektiska villkor.

– Vem sjutton kommer att läsa svenska böcker i framtiden, hade Torun bittert klagat för honom, ungdomen hänger över datan, resten glor på TV, de stora förlagen sprutar ut billiga översättningar...

Ovanför första backen fortsatte stigen över en ut-huggen glänta där flera spår möttes. Man hade en fin utsikt över dalgången österut.

– Vackra trakter, men lite avses från “den svenska ankdammens huvudfåra”, förklarade han för den lyssnande Torun, om man nu kan säga så om en ort som onekligen ligger vid Sveriges mäktigaste vattendrag.

Det var inte bara friställning som drabbat Torun under det senaste halvåret. Hennes bästa väninna hade hastigt avlidit och lämnat man och tre barn. Torun hade försökt hjälpa till så gott det nu gick i denna förstämning. Samtidigt hade hon fått klart för sig att hennes egen gubbe sedan femton år, en stadgad universitetslektor, Herr Nilsson som han kallades, träffade en annan kvinna...

I denna Toruns iråkade misär kunde Svante särskilt väl förstå den äktenskapliga olyckan. För ett år

sedan hade han själv flyttat ifrån sin familj i Jönköping. Och även om detta steg kanske var både noga överlagt och väl motiverat, så var det förvisso så, att helt smärtfritt var det inte.

– Finns inga lyckliga skilsmässor, brukade han en-
vetet förklara för Torun, även om det ibland är den
bästa lösningen. Är ju så, två människor som levt
ihop, har investerat så mycket drömmar, förhopp-
ningar och annat i detta, att det inte kan gå helt
spårlöst förbi.

Som förhållandena nu var, låg det nära till hands,
att han och Torun borde kunna trösta varandra. Och
så hade det blivit! Bokredaktören var nu tidningsre-
daktörens inte helt oskyldiga följeslagerska. Han
hade ännu en del koffertar stående i metropolen vid
södra Vätterstranden, där också Toruns mantals-
skrivningsort var belägen. Ävenledes hade han kvar
en plats i styrelsen i det tidningshus, där han i så
många år bankat på tangenterna. Allt detta medför-
de att han hade goda motiv att rätt ofta besöka den-
na trakt. Lite obehag upplevde han över dessa täta
resor. Även om hans egen före detta familj flyttat
från orten, fanns det många personer som kände
honom i den, enligt vissas utsago, bigotta Vätter-

bygden, där folk brukade ha hygglig koll på vem som verkligen var gift med vem.

Och ett nytt äktenskap måste man nog fundera väldigt noga på. Torun hade heller aldrig talat om något sådant.

Svante stannade plötsligt.

– Vi skulle ha passat på, att bada i bassängen! hojtade han. Vi missade chansen.

– Är du säker på att dom ville ha sällskap av oss? undrade Torun.

– Det fanns plats för fler!

– Vi kanske kan bada när vi kommer tillbaka?

Svante svarade inte. Vid det laget skulle badsällskapet vara långt borta.

– Nu är han igång, tänkte Torun. Han har gett sig den på att vi ska simma näck i den där baljan, vi också.

Hon log lite för sig själv. Svantes hela person såg egentligen ganska humoristisk ut. Och när han satte den sidan till, kunde han vara både charmig och generös. Men han gillade skämt och upptåg. Ibland hade hon en känsla av att han ville pröva henne, få henne att göra saker som hon inte ville. Och rätt så envis kunde han vara, när han satte den sidan till.

Men samtidigt förstod hon, att han egentligen inte avsåg att vara elak.

– Jag har ingen baddräkt med, sa Torun, mest för att retas lite med den ivrige vattenvännen.

– Dom hade ju inget sånt! muttrade Svante.

– Du hann se det?

Svante slog ut armen med en svepande rörelse.

– Det här är Norrland, förstår du! Vilda seder!

När Torun och Svante kom ner till hotellet igen stod en vinröd Polo parkerad framför entrén. En kvinna i en halvlång sandfärgad jacka och ett gossebarn poserade medan mannen fotograferade dem och hotellet.

– För familjealbumet, muttrade Svante och tänkte ett kort ögonblick på de tider då han själv flaxade omkring så där och plåtade mor och barn.

Torun och Svante gick direkt till frukostmatsalen. Alla bord var lediga och av personalen syntes inte ett spår. De tog för sig av den framdukade frukostbuffen, och satte sig vid ett fönsterbord. Svante försvann ut i köket och återvände med ett finurligt leende!

Torun log tillbaka.

– Undrar vad han nu hittat på, tänkte hon. Egentligen var denne man en ganska omtänksam kavaljer. Alltid artig och världsvan. Men, de ofta förekommande testerna, som han brukade utsätta henne för, som det här med att bada utan baddräkt på ett hotell? Varför föreslog han sånt?

– Eller, är det jag som är våpig. Andra kunde tydligen simma omkring där nakna, naturligtvis kan vi göra det också. Egentligen var det väl inte så märkvärdigt? Hon visste att hon var långt borta hemifrån, värre saker än lite nakenbad kunde man förvisso tänka sig!

En ung man kom ut från köket med två ångande och ymnigt väldoftande muggar på en bricka.

– Glühwein, andades Torun, varför detta?

– Du behöver lite uppvärmning, förklarade Svante myndigt, efter vår kalla vandring.

– Verkligen? Istället för bastu, menar du?

– Det ena behöver inte ersätta det andra.

– Du tänker mjuka upp mig för ett bad, eller hur?

– Du läser mina tankar som en öppen bok.

– Fattas bara annan, tänkte Torun.

– Men, Svante, sa hon, en enda mugg med lite vinblask räcker inte...

– En rejäl whisky på rummet, då?

– Lite senare, i så fall. Inte direkt efter en måltid.
Inte så här tidigt på dagen!

På väg upp till rummet stannade Svante vid receptionen.

– Vi frågar om bastun!

– Fråga du, manade Torun.

– Tja, svarade blonda Kajsa, bastun är fortfarande påslagen. Handdukar finns där, behöver ni inte ta med.

– Kan man hyra en baddräkt? undrade Torun. Hon ställde frågan för att skoja med Svante.

– Nej, tyvärr, just idag har vi inget, allt har åkt iväg med tvätten.

– Efter några Glühwein behöver du ingen bad-dräkt, avgjorde Svante. Vi går det och tittar.

Badavdelningen låg öde. "Relaxavdelningen stängd" hängde entydigt manande på glasdörren.

Bastun var tom, men en rödgul kontrollampa lyste vänligt och meddelade att aggregatet arbetade.

– Här finns handdukar, sa Svante, allt vi behöver.

– Går och hämtar mitt schampo på rummet, sa Torun. Det som jag alltid använder.

– Glöm inte att komma tillbaka, ropade Svante efter henne. Han hade redan fått av sig ena skon.

– Tänker hon verkligen återvända, eller smet hon från badet? undrade han. En mugg Glühwein var nog inte tillräckligt, när allt kom omkring. Han fick väl lov att öka dosen, nästa gång. – Till vad skulle man ha en kvinnliga medresenär, om inte som badsällskap i bastun på sporthotell i Norrland?

Alltifrån begynnelsen av deras bekantskap hade han haft uppfattningen att Torun var lite blyg med sådant här. Men egentligen hade frågan aldrig varit aktuell, så att säga. Nakenbadat tillsammans hade de bara gjort en lyrisk kväll i badkaret hemma hos Torun, och det var ju något annat.

Han började med andra skon. Utanför hördes trampet av många elefanter. Vad det än var, så inte kunde det vara den smidiga och diskreta Torun som förde sånt oväsen! Hon var mycket nätt på foten.

Dörren slets upp och en hord tonårsgrabbar stormade in.

– Hejsan, hojtade en av dem och kikade på Svantes skodon. Va bra att du är klar, vi är många!

Svante insåg katastrofens vidd. Han tog den nyss avtagna skon i vacker hand och klämde på den igen. Han trängde sig ut genom alla inströmmande täckjackor.

– Gärna bastu men inte tillsammans med denna hop, tänkte han medan han ilade tillbaka över mörkgröna mjuka mattor i hotellets korridorer.

Han hittade Torun i god ordning på rummet. Hade hon tänkt komma ner till bastun, så hade hon i alla fall inte gjort sig någon omedelbar brådska. Men nu kunde det göra detsamma.

– Fullt med ungar i bastun, förklarade Svante. Undrar när dom börjar servera middag, på det här stället?

Torun log.

– Vi får väl bada någon annan gång. Det såg ju riktigt mysigt ut, där i bassängen.

Svante tittade på sin medresenär med uppriktig förvåning.

– Det där med baddräkt, fortsatte Torun, utan att bry sig om redaktörens bekymrade blick, frågade jag bara på skoj.

– Ja, grymtade Svante.

– Vilda seder här i Norrland, det sa du ju!

Bokredaktören log. Tidningsredaktören grep efter fjärrkontrollen.

– Ja, just precis, sa han. Oss vildar emellan! Undrar vad dom serverar till middag?

– Vildgryta, kanske?

– Tja, varför inte? Och en vild bastu före, ger bra aptit.

– Vild bastu, vad tänker du dej?

– Inget, bara pratar!

Torun log invärtes.

– Inte första gången, i så fall, tänkte hon.

– Men, som jag sa, fullt med ungar i bastun.

– Dom försvinner väl, sen kan vi passa på.

– Jo, tar väl någon timme eller två. Väck mej om jag skulle somna!

– Går inte utan dej, bedyrade Torun.

Halvannan timme senare var tiden inne för ett nytt försök. Bokredaktören reste sig ur fåtöljen, och grep den vackert röda plastflaskan med hårtvättpreparatet som fortfarande stod framme.

– Handdukar fanns ju där, hon sa det, tösen i disken? Så det är bara schampot man behöver!

Svante tittade förvånat på henne men fattade nästan genast galoppen. Han skuttade ur stolen uppfylld av nyväckt hopp.

– Nu gäller att smida medan järnladyn är varm! tänkte han och gjorde sig raskt redo för det glada uttåget mot bastu och bassäng.

– Du kommer väl, hetsade Torun.

– Som ett skållat troll, svarade Svante.

Relaxavdelningen var fortfarande stängd enligt skyltning och det såg mörkt ut. Bara den gröna nödbelysningen lyste i poolrummet. Men bassängens vattenmassor böljade inbjudande i eftermiddagens falnande dagsljus som slank in genom glasväggen. Och längst där inne lyste det vänligt från den halvöppna dörren till bastuns omklädningsrum.

Som små snälla skurktroll i skymningen smög de sig in. Svante kollade bastun och där var full kräm.

– Perfekt, viskade han till Torun, helt perfekt!

Torun var redan naken, Svante gav henne en beundrande blick. Hennes slanka skepnad var schön att skåda. Allt var sparsmakat och stilfult, trevliga små tuttar, lagom rund rumpa, ett välkomnande sköte. En varm kvinna som log med hela sin kropp mot honom. Vad kunde en man mer begära. Han kände mannens lycka över sin kvinna, och gladdes åt den varma bastu, och måhända även fortsatta, än hetare äventyr, som nu väntade.

Han slet av sig kläderna, Torun var redan inne i duschen. Han klämde sig in bredvid henne. Det blev trångt men trivsamt i båset.

– Klämmigt klämkäckt, var det här, tycker du inte, hojtade Svante under strömmande vatten.

Bastun var varm och välkomnande samt mycket rymligare än duschrummet. Och det dämpade ljuset spred fridsam efterjulsstämning. Den väl inbrända träpanelen inbjöd till badgille i rustik inramning.

Torun svepte ut badlakanet och lade sig platt raklång på rygg. Svante satte sig och erbjöd sitt knä som huvudgård, ett tillmötesgående som hon gärna antog. Med slutna ögon kände hon hans manliga del mot sitt öra. Hans hand smekte sakta hennes bröst.

– Tänk om någon kommer, tänkte hon, och ser oss så här kärvänliga. Men egentligen gör det ju inget, inte det minsta. Hon tänkte på de berättelser hon hört om folk som låg med varandra i offentliga bastur. Hon undrade om även Svante hört sådana historier, om han nu tänkte föreslå att de också...

– Skulle hon i så fall neka honom? Hon funderade på det. En perfekt plats för något sådant var det ju onekligen, risken att bli överraskad var kanske inte stor, men den fanns tvivelsutan. Och lite spännande kändes tanken...

– Perfekt ställe, alldeles, sa Svante, för både det ena och andra.

Torun log invärtes, han läste hennes tankar!

– Vi är för gamla för sånt! sa hon, fortfarande med slutna ögon.

– Är vi, envisades han, tror jag inte.

Hon svarade inte men hennes hand sökte hans.

– Vi är ju precis ensamma, vädjade han.

Hon satte sig upp och såg honom rakt i ögonen.

– Det är ju det som är felet! Det måste vara lite spännande, i så fall. Här kommer ju ingen!

Han såg misstroget på henne.

– Du skojar?

– Javisst, men lite rätt har jag, väl? Annars är det ingen vits!

– Vits, vad menar du?

– Sånt gör man i hissen, eller på något ställe där folk kommer och går. Är ju grejen!

– Så? Vad du vet!

– Bara sånt som jag läst, förstår du väl.

– Oh fan! Trodde, nästan...

– Vadå?

Torun reste sig upp.

– Kom nu, så duschar vi, och sen går vi ner och simmar. Det blir ju lite spännande, i alla fall!

Svante lunkade godvilligt med.

– Torun är verkligen en kul tjej idag, tänkte han, full av nya upptåg.

Nakensimningen i den svala skymningsbassängen var precis lagom. En kall men ändå varm erfarenhet. Ingen störde dem, det utdragna plaskandet kunde fortgå i största harmoni. Både upptända och väl avsvalkade, med kroppar och sinnen fyllda av vattenbadandets gungande glädje, smög de uppför trappan i tilltagande kvällsmörker, tillbaka till den mysiga värmen i bastuns trevna vrå.

– Här räknar man brädorna i taket, sa hon sakta när de båda lagt sig tillrätta, tätt ihop, på den översatta laven under bastutaket, den som var något bredare än de två övriga sittbänkarna.

– Här somnar man ändå, trodde han och såg hennes kropp tätt intill genom slutna ögon.

– Apropå hissar, började hon.

– Apropå, vadå? frågade han.

– Ingenting!

– Någonting?

– Hörde om ett par, som bodde på ett hotell...

– Som vi?

– Som ville ha lite kul. Gick ut nakna i korridoren, för att hämta is i en ismaskin som stod där. Men den var paj, så hon föreslog att de skulle ta hissen ner till nästa våning.

- Till bastun?
- Nej, det fanns ingen bastu, på det hotellet.
- Vilket sopigt hotell!
- I alla fall blev de kidnappade, nån tryckte på knappen medan de stod och fnittrade åt varandra framför hisspegeln. Det kom in en gubbe i hissen som glodde på dem, men som inte sa nått. Dom åkte tillbaka till sin egen våning utan is.
- Men kom förstås inte in på rummet?
- Har du hört den förut?
- Nä, men låter som en vandringsägen.
- Kanske det. Men, just det, någon hade puttat igen dörren som de lämnat på glänt.
- Just vad man kunde tro, invände Svante misstroget och tittade i taket.
- Förstör inte en bra historia, gnällspik, vädjade Torun. Nått sånt här måste förstås ha hänt. Någon bakgrund finns det nog!
- Tja, kanske det. Vi tassar väl åstad till hissen, och ser efter?
- Har vi det inte bra nog, här och nu?
- Har vi, väl!
- Deras svettiga kroppar var precis lagom inkilade i varandra.
- Har vi det inte fint? viskade hon. Tillsammans!

- Alldeles förbenat!
 - Borde vi inte gifta oss? frågade Torun sakta och försynt, nästan andlöst.
 - Borde vi, kanske, tyckte Svante och tryckte sig förtröstansfullt ännu närmare intill.
 - Vilken härlig kvinna, tänkte han, varm, vacker och våt av svett! Omtänksam och god!
 - Men, fortsatte han och kände sig plötsligt klarvaken, egentligen behöver man inte trassla med papper och präster, om man verkligen är överens.
 - Ligger något i vad du säger...
 - Ligger du bra?
- Hon vältrade sig runt, krängde sin vackra smidiga kropp över hans något för omfångsrika lekamen.
- Bättre så?
 - Mycket, viskade han, alldeles utmärkt.
 - Överens! sa hon.
- De låg ansikte mot ansikte, mage mot mage. Hon kände hans andning. Han kände hennes tyngd - och hennes intellektuella övertag. Han gav sig villigt för denna modiga, starka och varma kvinna!
- Överens! bekräftade han.
 - Okej? frågade hon.
 - Okej! sa han.

– Okej! bekräftade hon och fick sista ordet, vid detta speciella tillfälle.

Så började det:

Den organiserade naturismens ursprung

Naturismen är den ursprungliga mänskliga dimensionen; den nakna livsstilen härstammar med andra ord från Paradiset. Nakenheten är gudarnas gåva till människorna, alla naturister härstammar i direkt nedstigande led från Eva och Adam. – Vi sentida nakisar har bara återupptäckt den glada och klädfria gemenskapen, mer komplicerat än så är det inte!

Hedenhösarna var sålunda de första naturisterna i Sverige. De levde enkelt och nära naturen. Den naturism som de tillämpade var en naturlig sådan, utan minsta ideologiska koppling. – Denna sunda och okomplicerade "naturism bland vänner" är fortfarande en djupt förankrad sedvänja hos oss, något som vi bör vårda och värna mot de väliska badscener som inkommit från fjärran kuster. De naturenliga badvanorna i Norden har aldrig dött ut, det finns en obruten tradition sedan urminnes tid!

Den fransk-schweiziske filosofen Jean Jacques Rousseau (1712-1778) förespråkade vid mitten av 1700-talet ett återvändande till naturen. År 1789 började den franska revolutionen vars bärande idéer Frihet, jämlikhet, broderskap,

fick ett stort genomslag i samhällsutvecklingen och blev vägledande, även för de naturistföreningar, som började organiseras hundra år senare.

Reformrörelsen – friluftsliv, fysisk aktivitet, hälsonaturism

De första naturistföreningarna bildades vid sekelskiftet 1900 i det kejserliga Tyskland och i tredje republikens Frankrike. Nakenkulturen var primärt en social hälsorörelse, en revolt mot de osunda levnadsförhållandena i storstäderna.

Gymnastik och frisksport var centrala inslag. Ut till sol och luft från de trånga kyffena på bakgatorna. Målet var en livsreform där människans psykiska och fysiska hälsa stod i centrum. Avstående från tobak och alkohol var en självklarhet, och ett vegetariskt levnadssätt hade många förespråkare.

Även en mer kontemplativ och naturdyrkande naturism uppträdde under 1900-talets första år. "Tillbaka till naturen" var en uppmaning som vann anklang bland konstens utövare och andra frihetsälskande församlingar. Tyska och franska konstnärer bildade naturistgrupper som tog sig ut i naturen och fann nakenhetens eufori vid porlande bergsbäckar i skogens tysta rike.

År 1901 startade en tysk vandrarorganisation, Wander-vögel-rörelsen. Det var ett ungdomsförbund med vildmarksromantik och frisksportinslag. Kroppskultur med

nakenhet i naturen och vid sport tillämpades. Här förenades idealistisk naturism och frisksport.

På 1920-talet uppträdde i Frankrike, en nakenkulturell grupp där medlemmarna – i minimal beklädnad – härdade sig i ur och skur. Naturupplevelsen och hälsan var det centrala, inte att vara fullständigt naken. Gruppen kallade sig "naturister", det var första gången detta ord användes för att beteckna en avklädd frihetsrörelse. Annas pratade man vid den här tiden om nakenkultur, fri kroppskultur eller nudism.

Vinterbad och inomhusnaturism

Nästan alla är naturister, innerst inne. Vi tycker att det är skönt att vara klädfria. När det passar sig tar vi av oss allt, sover nakna, badar nakna...

Till följd av en förvänd uppfostran är det dock ett socialt problem med det här. Många av oss menar att det värsta som kan hända är att en främmande person ser dig naken. Nakenheten utgör i vårt samhälle ett svårartat socialt tabu, och det ligger en stor mänsklig tragik i detta konstaterande. Ty ingen kan förklara vari nakenhetens farlighet består, varför vi så desperat måste skylla vissa delar av våra kroppar.

Sålunda, det verkligt stora problemet är alltid vad andra ska säga. Så fort någon annan är inblandad, är det plötsligt mycket viktigare vad han eller hon kan tycka, än vad vi själva anser.

Men, det finns tillfällen, när sällskapet är det rätta, när vi är tillsammans med folk, som vi litar på. Då kan vi knäppa upp och vara som människor!

Inom familjen har vi ofta sådant förtroende för varandra, att gemensam nakenhet är helt naturligt.

Och ibland har man vänner som är så utomordentligt sympatiska, att nakenhet är ett trivsamt alternativ som man gärna väljer. Särskilt gäller detta när kvinnor respektive män är separerade. I ett enkönat sällskap, kan de flesta av oss visa oss nakna, bada bastu eller näcka ogenerat på något annat sätt.

Ibland kan samhörigheten vara så god att gemensam nakenhet känns naturlig, även om parterna är av olika kön. Vi talar nu om vänskapliga relationer, inte om personer som har erotiska förhållanden.

Dido, en väninna till Embla, var en sådan kvinna som inte hade något problem med detta. Hon kunde bjuda på sig själv, utan att verka det minsta lättsinnig.

En sen kväll, för länge sedan, var Dido och jag ensamma hos henne. Det var första gången vi träffades på tu man hand. Jag hade följt henne hem från dansrestaurangen, vi satt i soffan och pratade. Hon hade problem med sin man. Det var gnissel och gnek i förhållandet, hon talade förtroligt om detta. Och jag stannade kvar, ända tills Dido tog av sig kläderna för att gå till sängs. Bländande naken stod hon likt en gudinna i sovrummet och gav mig en rekorderlig avskedskram.

Nåväl, det var för många år sedan. Nu hade jag kommit tillbaka till stan för några vinterveckor i samband med en repövning. Jag hade föresatt mig att hälsa på Dido, en kväll knackade jag på hos henne. Hon blev glad att se mig, berättade genast att hon träffat en ny man, som bodde ännu längre upp i Norrland, att de tänkte flytta ihop om några månader.

På kvällen förtalte min väna värdinna om deras resa i Spanien, en dag hade de hittat en nakenstrand där de träffat ett norskt par, som bodde på en naturistanläggning i närheten. Dido och hennes kille hade hängt med till campingen och stannat där några dagar.

– Du och Embla var ju naturister, är ni det fortfarande?

– Jo, förklarade jag, sånt sitter i skinnet! Har man börjat, slutar man inte.

– Ja, tyckte vi, också. Rätt häftigt!

– Men, där i Spanien, fortsatte hon, i restaurangen var det kläder som gällde.

– Ja, så brukar det visst vara, på de där ställena.

Det blev sent och Dido föreslog att jag skulle stanna över natten.

– Förresten, sa hon, kan du inte bo här dom här veckorna? Repgubbar brukar ju bo på stan, det vet jag.

– Jovisst, ordnar det, du får ersättning från regementet.

– Trevligt med en karl i huset, sa hon. Även om det bara är en inneboende!

Eftersom värdinnan sagt att naturism var okej tog jag förstås av mig, precis som hemma, när det var dags att krypa till kojs i gästsoffan. Hon log käckt åt min ogenerade nakenhet, men hon sa inget därom.

På morgonen fortsatte jag med att praktisera naturism. I hallen mötte jag Dido, som även hon kom klivande käckt klädfri. Vi grinade vackert mot varandra när vi såg våra bara uppenbarelsen.

Fortfarande helt oklädd gick jag ut i köket där Dido, som nu hade fått på sig både trosor och linne, var i färd med att plocka fram frukost.

– Är Embla och du naturister även hemma? undrade hon.

– Händer, svarade jag. Är ju så, vi tycker att nakenheten är helt naturlig, nånting okej, ingenting som man måste undvika.

– Ja, du har väl alldeles rätt!

Efter arbetsdagens slut flyttade jag in mina fåtaliga pinaler hos Dido.

– Du är förstås hungrig? frågade Dido när hon assisterade med inhängningen i den garderob hon tömt för min räkning.

– Ja, medgav jag, men inga besvär för min skull. Har väldigt enkla vanor, som du kommer ihåg?

– Enkla vanor? Jo, du! Berättade för Tina, min granne, att du flyttar in. Och att du var naturist, att du sprang omkring spritt språngande... Så hon inte skulle falla i farstun, om hon knackade på.

– Hon blev förvånad?

– Nä, Tina är schysst, en tjej med fossingarna på golvbrädorna. Kul! sa hon, måste komma över och kika på'n.

Men, när det drog ihop sig till middag hade jag kläder på mig.

– Vanudå? sa Dido. Tänk på Tina, om hon skulle komma, vad besviken hon skulle bli!

– I så fall ska jag krasa av mej! Om så önskas!

Men vi fick vänta förgäves på Tinas besök, i alla fall den kvällen.

När jag kom hem nästa kväll var det Dido som var helt utan kläder, hon var i duschen, nämligen.

– Fort nu! ropade hon. Av med paltorna! Tina är på väg hit!

Jag utgick från att Dido skojade, men rev snabbt av mig allt i klädväg. Som gäst vill man ju vara till lags!

Splitt naken stod jag strax i hallen. Det knackade lätt, nästan omärkligt, på ytterdörren.

– Tina! sa Dido. Du öppnar!

– Vad sjutton är det här, tänkte jag. Vad har jag hamnat i för feministisk komplott?

Men, höll god min, naken och utan att blinka det minsta öppnade jag ytterdörren.

Tina stod där, rödhårig, frodig och förtjust.

– Hej! sa jag.

– Hej Albe, här har ni det varmt och mysigt!

– Jo, sa jag.

Dido kom ut ur duschen med en handduk virad om håret och en annan dinglande som dekoration framför hennes nakna lekamen.

Tina hade en liten kamera i handen och nu höjde hon den.

– Det här måste förevigas!

– Tina brukar plåta allt och alla, förklarade Dido.

– Jaha, sa jag.

Både värdinnan och den inneboende poserade vil-
ligt.

Dido bjöd in Tina, men hon förklarade att hon
måste rusa iväg, kyrkokören hade övning.

– Kan inte missa, den här gången också, ropade
hon och försvann.

På fredagskvällen meddelade Dido att Johnny, hen-
nes tillkommande, beräknades anlända lördag mid-
dag, skulle stanna till söndag kväll. Jag erbjöd mig
att söka annat kvarter, så att de unga tu kunde rum-
stera tillsammans i lugn och ro. Men gästsoffan be-
hövdes inte, Johnny brukade sova i hennes säng,
förklarade hon. Så jag kunde lugnt stanna kvar.

– Förresten, sa Dido, så behöver vi dig här. Tina har
en plan.

– Ny fotografering? förmodade jag.

– Precis!

– Kunde just tänka mig det!

– Du gillar väl vinterbad?

– Gillar och gillar, skönt efteråt i alla fall!

– Precis!

– Det är så här, fortsatte Dido ivrigt, Tina vill ha
lite bilder av käcka valrossar med rimfrost i skägget;

hon tänkte skicka in till tidningarna, de publicerar gärna sånt.

– Vinterbadare? Fler än jag?

– Javisst, jag har också lovat att komma med. Och hon själv hoppar förstås i. Är den verkliga hurtbulan, badar året runt. Och Jonny tar jag med, några blir vi.

– Ja, i så fall så kan man ju inte neka!

– Nä, verkligen inte.

Lördagen bjöd på vackert vårvinterväder.

Johnny kom vid tolvtiden. Didos utvalde visade sig vara en lagom välformad jovialisk typ, en total motsats till hennes ex, som var lång, mager och asketisk. Jonny hade mustasch och skägg, förmodade att han var den "valross" som hon pratat om.

Vid tvåtiden var det dags! Solen hängde kvar och det var dagsmeja. Vi åkte ner till noret i älven, där det fanns en vak vid bryggan på det kommunala fri-luftsbadet, som låg i stillsam vinterdvala. Tina, Dido och Johnny fick åka med mig. På badplatsen träffade vi Ginny, en mager liten tös från kyrkokören som skulle hålla i kameran, bada i isvaken skulle hon i varje fall inte.

– Härligt väder, sa jag när vi klädde av oss i en solig vinkel. Invirade i stora frottébadlakan och barfota i våra öppna vinterskor klafsade vi ner till bryggan. Tina ställde in kameran, en betydligt större manick än den hon använt hemma hos Dido, och instruerade Ginny.

– Skrik och tjoa! uppmanade Tina oss. Det värmer! Upp på bryggan och skaka av er och sedan i igen! Vi måste ha många bilder!

Vi gjorde som vi blivit tillsagda. Den gode Johnny gapade värst av alla. Ginny skrattade och knäppte febrilt. Allt var en klirrande kaskad av nakna våt-glänsande och rosiga människor, vit snö och iskallt svart vatten.

Skakande av köld kastade vi på oss handdukar och badrockar och frotterade oss envetet så varma att vi kunde börja ta på oss kläderna.

Ginny kom med kameran och tog några bilder av oss, där vi stod barfota i skorna och dansade runt för att få upp ångan igen.

– Ojoj, skrattade Tina när hon fick syn på Johnnys manbarhet som i kylan antagit en ytterst dimnutiv skepnad.

Dido slet genast åt sig kameran, drog undan Johnnys badhandduk, kröp ihop och tog en verklig närbild av föremålet i fråga.

– Så där liten har jag aldrig sett den, förklarade Dido glatt.

– Nejvisst, hojtade Tina, förstår vi nog!

Tina skickade runt plastmuggar fyllda med varm punsch som hon haft med i en termos. Snart var vi helt påklädda, någorlunda varma och lagom “punchade”.

– Vi har en bastu i källaren på tingshuset, förklarade Ginny. Ni är välkomna, att tina upp efter den här strapatsen.

Ingen av oss var särskilt svårbjuden, snart var vi alla instoppade i en mysigt varm bastu i källaren under stadens tingshus. Även lilla Ginny deltog i badgemytet den här gången.

– Älskar heta bad, förklarade hon, kalla bad gillar jag inte.

– Albe är nudist, berättade Tina för vem som ville höra på, riktig sådan, naken hemma!

– Naturist är det vanliga ordet, numera, hävdade jag.

– Är jag också, tyckte Ginny, naken hemma! I varje fall just nu, nästan. Bor här på övervåningen. Gör jag, ju!

– När får vi se bilderna? undrade Didos tillkommande.

– Johnny åker i morgon? frågade Tina. Han vill ha en uppförstoring?

Alla skrattade hjärtligt och tittade på Johnnys manliga manick, som nu såg helt naturlig ut, i den sköna värmen.

– Ja, pappersbilder blir det först i morgon kväll. Har tumme med fotokillen här i stan, han har en stor maskin...

– Men, du har ju en liten kamera också, sa Dido, när du plåtade oss häromdagen?

Tina nickade.

– Hon där, fortsatte min värdinna, är verkligen fräck! Kom in och fotade oss, när vi inte hade några kläder på!

– Ja, skrattade Tina, tyckte att Johnny borde få veta hur det går till när han inte är där.

– Johnny vet allt om det, försvarade sig Dido. Och vi är ju också naturister, i alla fall lite.

– Är ni? frågade Ginny.

- Nästan alla är naturister, menade jag, när de får av sig kläderna.
- Nu till exempel, påpekade Didos utvalde. För att nu inte tala om ute på isen. Vilket spektakel.
- Vilka tidningar? undrade jag.
- Inga namn, väl? undrade Ginny.
- Nä, bekräftade Tina, inga namn och ingen plats, heller.
- Till vilken tidning skickar du bilden du tog av Johnny?
- Sparrisodlarnas lokalblad, föreslog Ginny och skrattade.
- Tja, får väl se, grinade Tina, och en förstoring vill ni väl själva ha, eller hur?
- Behövs inte, svarade Dido, och kikade vänligt på Johnny. Titta nu, vad fin den är!

Efter bastun åkte Dido, Johnny och Tina hem till oss. Vi försökte få med Ginny, men hon var bjuden på middag hos kyrkoorganisten. Vi var hungriga efter vinterbad och bastu, och beställde varsin jättepizza som jag åkte iväg och hämtade. Sedan improviserades en måltid i Didos kök.

Alla påstod att jag skulle ta av mig.

– Ni också, tyckte jag. Ni kan ju ha handdukar om er, inte bara att sitta på, som jag brukar ha! Avspänt och ledigt!

Flickorna skrattade och försvann in i Didos sovrum. De var snart tillbaka, draperade i var sitt jättebadlakan och skrattade åt mig, som efter snabb avklädnad stod där, endast iförd en målerisk handduk runt nedre delen av bålen. Men, jovialiske Johnny rörde inte en knapp i sin klädnad utan var fortfarande fullt påklädd.

Dido tände stearinljusen på bordet och släckte taklampan.

– Mysigt här, tyckte hon, åtminstone en naken karl vid bordet, tycker du inte, Tina?

– Jomenvisst, kläderna gör inte mannen!

Vi knaprade i oss våra stora pizzor under stort gemyt. Flickorna fnissade, Johnny och i synnerhet jag interfolierade bordskonversationen med djuriska grymtanden, som jag tyckte passade till min primitiva klädsel.

– Vad blir det för efterrätt? undrade Johnny.

– Lite snygga hallon, kanske, föreslog jag.

– Du menar att vi ska ta av oss? frågade Dido.

– Ja, kanske det, mumlade jag.

– Lite skådebröd har vi ärligen förtjänat, tyckte Johnny, fram med tutarna, nu!

Dido och Tina tittade på varandra och log snällt. Nästan samtidigt rev de av sig schabraken...

– Tjusigt! började Johnny. Men, han ropade hej för tidigt, ty de blyga töserna hade behå och trosor på sig under lakanen.

– April, april! Flickorna tjöt av skratt.

Både Johnny och jag kände oss blåsta på konfekten och vi tittade besviket på varandra.

– April? väste jag. Februari är det väl...

Nåväl, skira underkläder vid bordet är väl i alla fall något bättre än bylsiga badlakan. Så vi fann oss i det oundvikliga!

– Blir det nått mer, undrade Johnny, till efterrätt?

– Kaffe, föreslog Dido, kan vi nog åstadkomma.

Och Tina, den snälla flickan, tassade över till sitt och hämtade en påse godis som tilltugg. Så några jungfrubröst fick Johnny och jag i alla fall att trösta oss med.

Sedan tyckte Tina att jag kunde komma över till henne så att "ungdomarna" kunde få vara ensamma. Jag frågade, om jag skulle klä på mig, men Tina tyckte inte att det var nödvändigt.

– Här är vi inte finklädde i kanten, framhöll hon.
Kom som du är!

Så resten av kvällen tillbringade jag i Tinas tevesoffa med en handduk som enda beklädnad. Och hon tog heller inte på sig nått mer än de diskreta underkläder hon redan bar. Det blev en trevlig afton, ytterst respektabel i alla avseenden utom klädseln.

Jag passade på tillfället att berätta om naturismen, att föreningsrörelsen sysslade med naturistcamping och lite inomhusbadande, men inte mycket mer. Hon visste ingenting om detta, vi kunde enas om att naturist det kunde man vara utan att bli medlem i någon förening.

– Och, förstår du, fortsatte jag, när det dukas till fest i en naturistförening, då springer alla som skållade troll och klär på sig.

– Varför det? undrade Tina.

– Inte lätt att veta. Troligen vet dom själva inte heller, varför dom gör så.

– Vicka blygisar!

– Ja, man tycker ju att om det går bra att vara naken på dagen så borde det funka även på kvällen.

– Är det för kallt, kanske?

– Det också! Nästan alla har naturistiska värderingar, men man är så tvehågsen inför sin omgivning,

att man inte vågar visa det. Inte ens i en naturistför-
ening.

– Och, fortsatte jag, det här är egentligen mycket konstigt: Sexualiteten finns överallt, dagligen och stundligen översvämmas vi av övertydliga budskap. Vi vårdar vårt utseende, vi bär snygga och sexiga kläder...

– Precis!

– Från scen och cabaret skriker artister och andra ut våra sexuella önskedrömmar, vi applåderar!

– Allt detta är helt okej, tycker vi. Men skulle vi få syn på en fredlig nakenbadare på en klippa vid havet, då ringer vi polisen. Nakenbadaren, som inte utstrålar något sexuellt budskap alls, blir anklagad för detta, medan de verkliga sexgalningarna blir hyllade. Kan någon förstå?

– Nej, tyckte Tina, det finns ingen logik!

– Återstår för oss att näcka i det fördolda.

– Som vi nu?

– Ja, ungefär! Och såna smygnaturister finns det gott om.

– Antagligen, är nog en sådan, själv.

– Men, fortsatte hon, du verkar vara en riktig nakis!

- Kanske det, mumlade jag, kanske lite åt det hållet.
- Inte så blygsam, Albe! Så är det, ju!
- Ingen falsk blygsamhet? Ja, där har du väl rätt! Tina skrattade till.
- Nästa gång, vi träffas, log hon, då får vi se...
- Jag ska komma utan handduk, menar du? Kan jag väl! Ingen falsk blygsamhet!

Ja, lilla Tina var verkligen en käck tös, och lite gillade hon nog mig också. Innan jag smög över till min bäddsoffa inne hos Dido, fick jag en redig björnkram och en kamratlig kyss mitt på munnen. Precis den sortens bemötande som en respektabel äkta man, påklädd eller inte, på eskapad i Norrland behöver för att sova sött i sitt ensamma viloläger!

Naturismen kommer till Sverige

De första exemplen på svensk naturism i organiserad form finns i den begynnande frisksportrörelsen under senare delen av 1920-talet. Det var grupper av män som levde friluftsliv i skog och mark.

Boktryckaren Olle Schmeling (1889-1953) i Valdemarsvik gav 1928 ut broschyren Mot baddräktskulturen där han förespråkade den urgamla svenska seden att bada naken.

Nyåret 1932 startade han tidskriften *Dagbräckning* vilken 1939 bytte namn till *Solsport*.

Medicine doktorn och professorn Johan Almkvist (1869-1945) var naturismens banbrytare i Sverige. Inspirerad av föreningarna i Frankrike och Tyskland grundade han på vårkanten 1932 *Hälsa genom Nakenkultur*, nuvarande Svenska Friluftsföreningen, med område på Ingarö.

Nakenkulturens mål var människans fysiska och psykiska hälsa. Denna formulering finns fortfarande inskriven i stadgarna för Sveriges Naturistförbund.

Almkvist var hudläkare och en av hans teser var att det ständiga höljandet av kroppen med kläder är skadligt. Han gav oss därför hälsoregeln: "Man bör vara naken så mycket som möjligt och icke använda kläder annat än då dessa äro nödvändiga såsom skyddsmedel." Nakenhet i hemmet blev därför ett viktigt inslag i naturistlivet.

Almkvist betonade mycket sedligheten inom nakenkulturen:

"Endast en handling kan vara skamlig eller osedlig. Den som i nakenheten ser något osedligt är själv en osund människa.

Sedligheten kan omöjligt sitta i kläderna, den måste sitta i sinnet. [Nakenhetskulturen] vill ej hyckla en sedlighet som ej finns, den vill i stället av det befintliga folkmaterialet skapa ärligare, sundare och friskare människor."

Medlen för att nå dessa mål var

- gymnastik och kroppsövningar
- liv i naturen, i frisk luft, sol och bad
- förbud, eller åtminstone inskränkningar, vad avser alkohol och tobak
- en sund och gärna även vegetarisk kost.

Vinterns trevna nöjen

Förmiddagen hade bjudit på vackert vinterväder, Evastina och Karl-Erik hade tagit med unge Konrad på en söndagspromenad uppe på Getbergsryggen. På hemvägen genom den snötyngda trollskogen hade det snabbt mulnat på. Vädret kändes med ens kallt och ruggigt, snart ven vass nederbörd omkringisande öron. Friluftsfolket på berget tittade på klockorna och beslutade sig i snabbt påkommet och allmänt samförstånd för hemfärd. En reslig äldre man i grön sportjacka kom klivande med spänstiga steg och gick ifatt dem i den långa nedförsbacken.

– Hej Evastina! hälsade mannen och stannade till.
Ute i vargavädet?

– Ja, var så fint när vi gick ut.
– Hej Konrad, är du ute och går med mamma?
– Karl-Erik också, meddelade Konrad. Vet du, Karl-Erik sover i våran säng?

Den långe farbrorn log och tittade mönstrande på Karl-Erik.

– Nä, visste jag inte, sa han och sträckte fram handen. Anders Hjärtman, jobbar på samma vårdcentral som Evastina. Du verkar bekant, har vi inte träffats förut?

– Orienteringsklubben, kanske?

– Ja, där har vi det, var med ute i skogen vid budkavlen förra året. Idag tänkte jag gå runt hela berget. Vände vid vindskyddet, nu knallar jag hemåt, eldar upp bastun.

– Låter härligt, sa Evastina. Vet du, Kalle och jag träffades i en bastu, kan man nog säga!

– Jaså, minsann! Ni kanske vill hänga med? När det är busväder som nu, finns inget bättre än att krypa in i en varm bastu.

Karl-Erik och Evastina tittade på varandra och nickade. Ingen av dem behövde någon betänketid.

– Gärna, hojtade Evastina glatt.

– En sån ordination, tänkte Karl-Erik, kan man inte säga nej till. I varje fall inte i denna stund när flingorna yrde! Bastu hos Evastinas bekanta lät alldeles utmärkt! Han tyckte att den länge farbror verkade sympatisk, full av den självklara auktoritet som äldre doktorer tillägnat sig.

– Vi ska gå till Anders och Karin, förklarade Evastina för unge sonen.

- Jag vill följa med! ropade Konrad genast.
- Klart att du ska! sa doktorn. Du gillar väl att bada bastu?

Anders och Karin bodde i en gul villa i den branta sluttningen strax nedanför Getberget.

- Hallå! ropade doktorn redan i ytterdörren. Kalla gäster från berget! Vi ska elda bastun!

Doktorinnan kom genast nedklättrande från övervåningen.

- Evastina! ropade hon igenkännande. Och Konrad, så var det väl?

- Och Karl-Erik, presenterade Evastina.

- Vi bor ihop! la hon till i en övertydlig viskning och log glatt.

Doktorinnan nickade vänligt mot Karl-Erik.

- Men, dej har vi inte sett förut?

- Karin är lektor vid gymnasiet, berättade Evastina, känner nästan alla i den här stan.

- Har inte gått i skolan, inte här i Norrviksund, omtalade Karl-Erik.

- Förklarar saken, menade Anders och gick för att sätta fyr i bastukaminen.

Karin tog in vinterdagens gäster i köket, och värmden snabbt upp choklad för att hålla sällskapet vid liv, medan bastun eldades upp.

Karl-Erik förtalte hur han kom till stan som elmontör, den korta historien om elfirman som blev uppköpt, den längre berättelsen om det nystartade elektronikföretaget, som jobbat så framgångsrikt med tjugohundra-problemen, och som fortfarande gav järnet.

Anders kom upp och började rota i skåpet.

– Choklad i all ära, men herrskapet vill väl ha en konjak? Ett gammalt recept som påstås motverka förkylning.

Doktorn var minst två huvuden högre än sin hustru. Evastina kom ihåg lektor Hjärtman i skolan, en ganska barsk liten dam. Hon hade smeknamnet "Lilla hjärtat" men ingen vågade säga det när hon var i närheten. Hemma i sitt trivsamma kök var hon dock vänligheten själv. Hon hade kort, mycket ljust och ganska tunt hår, och diskreta oinfattade glasögon. Hon var väl mellan femtio och sextio, antagligen närmare sextio än femtio. En lagom knubbig och mycket proper kvinna.

– Choklad betraktades förr på tiden som afrodisiakum, påpekade doktorn för sina gäster.

– Och konjaken? undrade doktorinnan.

Medicinmannen log och tittade menande på gästerna.

– Vi får väl prova oss fram!

– Vad oss anbelangar... började Evastina.

Doktorn nickade uppskattande åt vårdcentralens väna sekreterare.

– Ja, ni två behöver förstås inget extra tillskott i den vägen, förstår man!

– Tar en liten stund innan bastun är varm, fortsatte han. Kom så går vi ner och sätter vi oss. Nedför trappan till höger.

I gillestugan brann en munter brasa i öppna spisen. Det fanns några fåtöljer och en soffa i rödbrunt skinn. Både den varma drickchokladen och konjaken kom på bordet.

– Berätta nu hur ni träffades i en bastu, bad Anders. Lät lite spännande!

– Doktorn vill höra den nakna sanningen? log Evastina. Hennes chef på vårdcentralen var en vänlig och omtänksam person som hon hade stort förtroende för. Hon tvekade inte det minsta, att krypa in i bastun tillsammans med honom och hans Karin. Och vilket utsökt tillfälle att visa upp Karl-Erik, "det senaste tillskottet i familjen"!

– Ingenting bör döljas för doktorn, påstod Anders högtidligt. Doktorn ser och hör allt. Och som du, Evastina, vet, så är bastubadande, gemensam bastu, en liten käpphäst, som jag har.

– Anders är naturist, förklarade Evastina för Karl-Erik. Organiserad nakenbadare.

– Just det, Karin med, förstås. Näckar när vi badar, är med i en naturistförening. Jo, nog är det så!

Karl-Erik tänkte genast på naturisttidningen han sett i bokhyllan, när han satt barnvakt åt Konrad. Fanns det ett samband? Var även lilla Evastina naturist? Hon hade en naturlig syn på nakenhet, det visste han sedan bastun på sporthotellet i Gransele.

– Naturistförening? frågade han.

– Finns badplatser som är skyltade som nakenbad. Där har man ofta en förening, som bevakar nakenbadarnas intressen. Och så finns det föreningar som driver camping för naturister.

– Naturistcamping?

– Som en vanlig campingplats, förklarade Karin, man är utan kläder, om man vill.

– Här i Norrviksund?

– Nej, nej, finns nere i Mellansverige.

– För en del år sen, fortsatte Anders, gjorde jag en framstöt hos badmästaren i simhallen. Frågade om

dom inte kunde ha en gemensam bastu för allmänheten. Så att man kunde gå dit tillsammans, när man är ett sällskap, inte behöva dela upp sig i herrar och damer.

– Den som vill, påpekade doktorinnan genast, kan ju ha en handduk om sig. Mer är det väl inte med det!

– Är ju vanligt nere på kontinenten, fortsatte doktorn, men i Sverige finns i princip ingenting i den vägen.

– I alla fall, i den vevan, gjorde jag en liten enkät på vårdcentralen, vad folk tyckte om idén. Och då var det väl så, Evastina, att du berättade, att du hade badat bastu i Tyskland.

– Jovisst, Sigurd och jag var i Tyskland flera gånger. Han jobbade där över ett år, gillade dom där badanläggningarna.

Karl-Erik sneglade på Evastina. Sigurd, Konrads pappa, ivrig nakenbadare? I så fall var det väl han som lämnat efter sig den där tidningen?

– I Tyskland är det vanligt med gemensam bastu, fortsatte Anders, ja, även i resten av badanläggningen kan dom ha nakenbad för båda könen. FKK, Freikörperkultur, som dom säger.

– Ja, jag vet, sa Karl-Erik. Men här i våran simhall, vad sa badmästaren?

– Han skulle fundera på saken. Några månader senare, när jag tog upp frågan, sa han att det nog inte skulle gå.

– Sen slutade den badmästaren, och det kom en ny, mindes Karin. Och nu har det kommit ytterligare en, en kvinna. Kanske är det dags att vi frågar igen? Om det nu finns nått underlag?

– Vi har pratat om det, deklarerade Karl-Erik genast, vore fint att kunna gå och bada tillsammans, bastu i alla fall.

Evastina lade handen på hans arm.

– Att sitta i dambastun medan Kalle är i herrarnas, verkar inte så kul.

– Konrad, undrade Karin, var ska han vara?

– Hos mamma, förklarade Konrad tvärsäkert.

– Men, återtog doktorn, ni hade hittat en gemensam bastu, där ni kunde vara tillsammans!

– Ja, sa Karl-Erik, i Gransele, på sporthotellet. Vi gick runt lite, tittade på simbassängen.

– Karl-Erik jobbade, satte dit grejer, förklarade Konrad tjänstvilligt.

– Då kom en tjej från hotellet, frågade om vi ville basta, berättade Evastina. De skulle fotografera, behövde några personer i bastun.

– Skulle se trevligare ut, kompletterade Karl-Erik, på bilderna.

Doktorinnan fyllde på Konrads chokladmugg.

– Ojdå, vilket erbjudande! Ni ställde upp?

– Javisst, vi gillar ju bastu, sa Evastina och såg finurlig ut. Och att bada tillsammans! På den vägen är det!

Karl-Erik viftade med händerna.

– Visst, skulle vara fint, om vi kunde bada här i stan.

– Ja, då har vi åtminstone fyra namn på listan, då vi pratar med simhallen, menade Anders.

– Måste väl finnas fler?

– Säkert, men svenskar är blyga, när det gäller sånt här. Lite mer konjak?

Karl-Erik höll omedelbart och oblygt fram sitt glas.

– Mycket god konjak, sa han.

– Sylvie och Lars Björkman, känner ni dom? frågade Karin. Han är på banken. Hon har glasögon och kort, mörkt hår.

– Henne, kanske? trodde Evastina. Hon ser lite fransk ut? Är hon naturist?

– Ja, verkar så! Känner dem från Bothniasocieteten, och från skolan, förstås. I höstas stötte jag ihop med henne i simhallens dambastu. Hon var solbrun över hela kroppen, inga vita ränder. Berättade genast, att de varit i Frankrike, på ett naturistställe. Jättefint, sa hon.

– Jomenvisst, menade Anders, finns säkert fler än vi som är intresserade av naturism, även på denna lilla ort. Men i Sverige är man blyg med sånt här. Vi är så auktoritetstroende. Finns det nu herrbastu och dambastu i simhallen, så tror vi att det är nånting definitivt, instiftat av högre makter, alldeles omöjligt att ändra på. Fogar oss, sitter tysta och stilla på våra platser.

Karin tog honom inte på orden, hon reste sig och drog undan ett mörkgrönt draperi som skärmade av bastu och dusch från gillestugan.

– Här kan ni ta av er! Handdukar hänger här, bastun borde vara varm nu.

Värdfolket försvann för att byta om och lämnade gästerna ensamma utanför bastun.

– Hur gör man nu då? undrade Karl-Erik.

Evastina log sitt vänligaste leende och såg outgrundlig ut.

– Ja, vad tror du? Man klär av sig!

– Jag menar, ska man ha handduken...
– Behövs nog inte, dom är ju riktiga naturister!
– Du också! Tänk, inte visste jag att du var sån!
– Naturist, menar du? Men, Kalle, det märkte du väl i Gransele?

– Tja!

Evastina log illmarigt och hjälpte Konrad av med strumporna.

– Är ju inget konstigt med det, man klär av sig, bara! Mer är det inte!

– Och ingen handduk?

– Att sitta på, förstås. Men visst, vill du veckla in dig, så gör det, då.

– Min handduk är hemma, sa Konrad eftersinnande.

– Du får låna en handduk här, av Karin.

– Karin är snäll!

– Fast, Kalle, doktorn är ju jättevan att se nakna personer, och Karin är naturlärare, dessutom är dom naturister...

– Vi virade inte in oss i Gransele, erinrade sig Karl-Erik.

– Nä, vi gjorde visst inte det. För inne i bastun är man ju näck, då kan man väl näcka även utanför.

Och här kan vi vara som hemma. Karin och Anders är väldigt schyssta, tycker du inte?

– Jo!

Värdepåret kom tillbaka iförda snövita frottébadrockar. Konrad hade egenhändigt snott in hela sin unga person i en handuk, medan Evastina och Karl-Erik stod där, lagom högtidligt uppsträckta och precis paradisiskt oklädda.

– Vit rock hemma också! konstaterade Evastina sakligt.

Doktorn ägnade den helt och hållet barfotade läkarsekreteraren ett snabbt men uppskattande ögonkast.

– Just det, men här, förstår du, tar även medicinmannen av sig!

Evastina tittade utan besvärande blygsamhet på mannen i vitt, vilken hängde upp rocken och blottade en gänglig och inte alltför vit kropp.

– Jättekul, det här, tänkte hon, att näcka med doktor Anders och hans Karin. Prima liv!

Karl-Erik i sin tur sneglade försiktigt på den knubbiga doktorinnans nakna uppenbarelse, hon noterade roat uppmärksamheten och log blott mot den betydligt yngre mannen.

– Typisk gröngöling, tänkte hon.

Doktorn väntade inte utan dök genast in i bastun.

– Kom nu, manade han sällskapet. Här vankas det värme!

Karl-Erik klättrade direkt upp på höjden, Evastina och Konrad nöjde sig med första bänk. Doktorn lade in mer ved. Doktorinnan öste vatten på bastustenarna, lite försiktigt, i avmätta doser.

– Gillar du när det är varmt, Konrad? frågade hon.

– Jadå, mumlade Konrad tappert, och höll händerna framför ansiktet.

– Vedeldad bastu är fint, flämtade Karl-Erik. Mycket bättre än elektriska. Även om jag är el-gubbe måste jag erkänna det.

– Ja, sa Anders, det är några stickor och strån vassare.

– I simhallen, menade Evastina, har dom ju elbastu!

– Ja, du har rätt! Egentligen borde vi få tag i en vedbastu. Orienteringsklubben har väl en uppe vid Svartsjön?

Karl-Erik nickade.

– Jo, finns en bastu där. Men, är inte stor, kanske som den här. Finns ett förslag att bygga till den.

– Vi kanske kan få låna den bastun? föreslog Karin.

– Ja, orienterarna är ju friska typer, menade Anders. Står säkert ut med lite näckande.

– Sjön är alldeles intill, påpekade Karl-Erik, bara att hoppa i.

– På vintern får vi ta upp en vak, vi gillar ju isvak, sa vi inte det?

– Tja, tyckte Evastina, har aldrig provat. Hemskt uppiggande, kan jag tro. Långt simmar man nog inte.

– Är härligt, menade Karin, man simmar lugnt, inte långt.

– Jag kan simma! kungjorde Konrad förtjust.

– Bra att du kan simma.

– Du, Karl-Erik, känner förstås en massa hurtiga orienterare, trodde Anders, som gärna skriver på vår petition till badmästaren?

– Badmästarinnan! påminde Karin.

– Ja, kanske jag gör.

– Och Evastina, du går ju på Friskis och Svettis. Där måste du väl träffa många käcka typer.

– Jodå, men är separata omklädningsrum. Killarna ser man aldrig i duschen.

– Räcker om du får med tjejerna! Då kommer killarna, också.

– Vi själva känner förstås några, berättade Karin. Har en del vänner som bastat här hos oss. Men säger, att aldrig skulle de gå till ett offentligt nakenbad. Inte här i Norrviksund, i alla fall.

– I Tyskland hade dom nog vågat, långt borta hemifrån och tisslande grannar.

– Om man bildar en förening, trodde Karl-Erik, så behöver det inte vara så offentligt. Kanske kommer era vänner då?

– Ja, ropade Anders, är förstås det vi ska göra. Vi bildar en naturistförening! Här i Norrviksund! Nu genast! För sjutton gubbar!

– Då kan man hyra en bastu, trodde Evastina. Men inte bara för sjutton gubbar, väl.

– Vi håller i det själva, menade Karin, vi är inte beroende av att badet ordnar det åt oss.

– Hör du, Karin, vi tar och sätter igång med en liten trevlig förening. Vi bjuder hit intresserade, om två veckor eller så. Vi pratar med några, och ni fixar minst en var, då har vi i alla fall så att det räcker till en styrelse.

Den distingerade doktorn lät riktigt ivrig.

– Tja, tyckte Karl-Erik, kostar väl inte så mycket att försöka!

Karin skrattade.

- Naturism är en billig hobby!
 - Kan man nog säga, höll Evastina med.
 - En del, fortsatte Anders, tror att naturismen är nån nakenkult, att man ska vara naken jämt.
 - Hu, så kallt! rös Evastina.
 - Precis! Och, dessutom, är det ju så, att samhället är som det är, finns klädkoder för olika tillfällen. Naturismens idé är inte att ersätta dessa regler, att kräva att alla måste vara nakna.
 - Nej, skulle inte gå! Inte för fåfänga tjejer!
 - Däremot, menar naturisterna, att på fritiden, när vi är för oss själva, då kan det passa, att vara utan...
 - På sommaren, alltså?
 - Ja, när man vill och det är lämpligt! Mycket i tillvaron är ju fråga om rollspel, vi vill leva upp till förväntningar som vi tror att andra har på oss. Att för en gångs skull få vara sig själv, att skipa kläderna och hela baletten! Låter det inte fint?
 - Att vara som man är, inflikade Karin, väldigt skönt, avkopplande.
 - Blir alltid ett speciell gemenskap, när man är tillsammans utan kläder. Om ni nån gång åker till en naturistcamping, kommer ni att träffa en massa olika personer, verkligen en solig blandning.
- Karin nickade.

– Ett tvärsnitt genom svenska folket, var det nån som sa. Och det är ju trevligt, eller hur?

Doktorn reste sig och skvimpade på lite vatten på aggregatet, som pyste hemtrevligt.

– Ett annat talesätt, sa han, apropå prova på, är liknelsen med mumsiga chokladkakor; naturismen är som choklad, var och en som smakar vill ha mer. Men till skillnad från chokladen är naturismen inte lika förödande för midjemåttet, påstås det.

– Undrar det, sa Karin, även en del naturister blir med tiden tämligen feta. Naturister är precis som folk är mest!

– Jovisst, fortsatte Anders, bara lite mer synligare. Eftersom det inte är så mycket kläder i vägen. Och kanske lite gladare och mer pigga än genomsnittet. Den lekande människan, homo ludens, tycker jag passar precis. Att inte ta det så allvarligt, att vara utan kläder i blandat sällskap, att tordas vara sig själv, ta det lilla lekfulla!

– Ta vara på det positiva, fyllde Karin i, då måste man börja med att acceptera sig själv, som man nu är.

– Ja, det är viktigt, instämde Evastina genast, att vara sig själv, att vara nöjd med det.

– Tänk så många kvinnor, ja, män med, förstås, som går omkring och är missnöjda med sitt utseende.

– Ja, ropade Anders, kan aldrig vara hälsosamt. Lite positivt tänk, om jag får be! Utmärkt för välbefinnandet, dessutom!

– Tror, fortsatte Karin, att naturismen kunde vara bra för ganska många, en sund syn på det hela. Mäniskovärdet sitter inte i kläderna, det blir man varse när man är naturist.

– Det tråkiga är, bara, att folk har så svårt att förstå naturismen.

– Hurdå? undrade Evastina.

– Dom tror, förklarade Karin genast, att det är någon slags erotisk lekstuga. Att vi går omkring och glanar och... Ja, vet inte vad dom tror, egentligen.

– Men, menade Anders, vi är precis som folk i vanliga fall. Hyfset sitter faktiskt inte i kläderna, om nu någon trodde det.

– Dessutom, fortsatte han, finns det en ännu en svårighet, när det gäller att förstå naturismen i organiserad form, föreningarna, alltså. Att nakenbada är ju inget märkligt, tycker nästan alla, när man är själv.

– Nästan varje svensk, trodde doktorinnan, har väl badat näck, åtminstone nån gång.

Evastina nickade instämmande

– När sällskap och plats är den rätta! sa hon. Som vi nu!

Doktor Anders log glatt.

– Just det! ropade han. I trevligt sällskap! Men, förstår ni, ungdomar! Nakenbadandet i all ära, när det sedan gäller, att klumpa ihop sig på ett naturistbad, dra iväg till en naturistcamping, då undrar folk, varför då? Varför ska man umgås naken med en massa okända, kanske konstiga typer. Dom känner sig osäkra, och oförstående.

– Men, fortsatte doktorinnan, är ju bara en praktisk grej. De skyltade badstränderna finns för att många vill ha det så, törs helt enkelt inte nakenbada, om det inte står på skylten att det är tillåtet.

– Sigurd ville att han och jag skulle till en sån strand, berättade Evastina.

– Men, fortsatte hon, när vi kom fram regnade det, ingen annan var där!

– Snopet, tyckte Anders, så kan det bli! Och vad gäller naturistcamping så är det ju bara så, att föreningen driver en campingplats, dom som vill vara där kommer dit. Vill man textilcampa så finns det ju

platser för det också. Naturistföreningar finns för att skapa möjligheter att naturista, mer är det väl inte med det.

Anders ställde sig upp sig.

– Nu, förstår ni, ska jag ut och naturista i snön.

Hänger ni med?

– Ja, förstås! hojtade Karl-Erik. Lite svalka kan behövas. Du kommer väl med, Evastina? Väldigt härdande!

– Finns fin nysnö på innergården, berättade Karin. Där uppe.

– Vill vara i snön! ropade Konrad ivrigt.

– Det är kallt, förklarade Evastina tålmodigt.

Karl-Erik reste sig.

– Man springer direkt från bastun, utan att tveka det minsta.

– Ja, ja! sa hans nya fina sambo och lät inte fullt lika entusiastisk.

– Vi har yllesockor åt dej, Konrad, sa Karin. Annars blir det kallt om fossingarna. Finns åt dej också, Evastina.

Sockor hämtades och togs på av kvinnor och barn. Anders gjorde sig redo att öppna dörrar och visa väg.

– Nu springer vi, sa Evastina till Konrad.

Långe doktorn tog täten uppför trappan, genom altandörren och ut i nysnön i vintereftermiddagens blådunkel. Snöfallet pågick fortfarande och stora vita flingor virvlade på den kringgårdade gården.

– Hu, så kallt, tyckte den väna läkarsekreteraren. Det blåser!

Hon böjde sig ner, krafsade upp den lätta nysnön och stänkte på sonen som skrek av kylslagen förtjusning. Karl-Erik hade kameran i högsta hugg.

– Bravo, Konrad! ropade han och knäppte den näpne och häpne gossens dans i yrande snö, medan doktorn och doktorinnan hoppade ut i snön och rullade runt.

– Evastina! manade Karl-Erik och viftade med kameran. En snöängel, nu!

– Gör själv, hojtade hon och grep unge Konrads hand. Kom nu, så går vi in. Gossen var inte nödbedd.

Karl-Erik knäppte några snabba bilder av flyende naken mor med naket barn. Han langade in kameran i huset och kastade sig i den iskalla nysnön för att pliktskyldigt rulla ett halvt varv, och reste sig sedan med högst påtaglig snabbhet.

– Friska övningar, det här, menade Anders.

– Jovisst, instämde Karl-Erik och trampade upp och ner med bara fötter i snön.

Tillbaka i den muntert ångande bastuvärmen grep doktorn genast ordet.

– Ångbad, snöbad, nu har vi provat på två av norrlandsvinterns mer uppsluppna nöjen.

– Finns det fler? undrade Evastina.

– Isvak, som vi pratade om, menade Karl-Erik, det är tuffare än snön. Men utan bastu före och efter, vet jag inte...

Modern lyfte upp Konrad i knät.

– Hör ni, är alla naturister så där superhurtiga? Är det så?

– Du menar härjande i snö och is? frågade Anders.

– Nej då, ropade Karin genast. Så är det inte, var och en gör precis som den vill.

– Gammalt tillbaka, fanns det frisksportnaturister, dom gillade härdande friluftsliv i skog och mark. Men numera är väl naturister, organiserade såna, i alla fall, precis lika degiga som vi vanliga...

– Men, menade Karl-Erik, ni är ju vinterbadare?

– Tja, som du säger, med bastu före och efter, nog har vi provat på lite vinterbad. Dom riktiga tuffingarna hoppar ju i direkt från iskanten och springer sig torra i snön.

– Är det verkligen nyttigt? undrade Evastina.

– Skönt efteråt, menade Karin, men avkyld ska man inte bli. Att ha en bastu tillhands är ganska lagom, tycker jag.

– Bastu är kul, ropade Konrad och klappade händer.

– Ja, basta är verkligen fint, menade Evastina, både före, under och efter.

– Efteråt! sa Karin. Vi hade gärna sett er på lite mat, när ni nu är här. Men idag är vi bortbjudna på middag.

– Ja, vi ska trava hemåt i snön.

– Ni behöver inte skotta snö, i alla fall!

– Nä, vi bor ju i lägenhet, sa Evastina.

– Inte finns det någon bastu, heller, tyckte Karl-Erik.

– Men hit är ni välkomna, deklarerade Karin.

– Och så ska vi ju hyra simhallen, påminde Anders.
Dit kommer ni väl?

– Ja, ropade Evastina, vi hänger med!

– Vill simma, sa Konrad och gjorde små söta simtag i luften.

– Först ska vi ha ett möte. Och då räknar vi med er?

Evastina skrattade glatt.

– Javisst, vi kommer!

Karin klappade om Konrad till avsked.

– Ni är inte rädda för vad folk ska säga?

– Inte rädd, påstod genast den unge mannen trotsigt.

– Nej då, instämde Evastina och såg inte det minsta bekymrad ut. Beslutsamt assisterade hon Konrad med stövlarna.

– Som naturist får man vara lite kaxig, hojtade Anders. Och det är ju du, Evastina?

– Jodå, bekräftade den åsyftade och till utseendet väna läkarsekreteraren. Rätt, så!

Karl-Erik nickade och vände sig mot Anders.

– Måste väl finnas information på nätet om naturismen? Om föreningar och sånt?

– Jovisst, men se upp! Finns en hel del skräp!

– Hurdå?

– Ja, kavalkader med nakenbilder, mer eller mindre trevliga. Sexkontakt sökes, och så vidare.

– Porr? Sånt är det gott om på nätet!

– Ja, är visst det. Må väl vara, även om...

Doktorinnan i dörren såg bister ut, för första gången denna eftermiddag.

– Tråkigt nog är det så, sa hon, att en del utnyttjar naturistsidorna för andra ändamål! Inte så kul!

– Vi får kolla försiktigt, tyckte Karl-Erik.

- Nu säger vi hej åt Karin och Anders! sa Evastina och tog Konrads vanthand.
- Titta på Naturistportalen, www.naturistnet.org, rådde doktorn. Det är naturistförbundets sidor, där finns bra information. Sen finns det en webbtidskrift, www.naturisten.se, som har en del intressant.
- Seriöst, menade Karin, inget olämpligt!
- Låter fint, sa Evastina, och drog ut Konrad i ny-snön på trappan.

De tre nybadade tog det försiktigt nedför backen genom snömodden och över upplogade snövallar, mot hemmet vid lugna gatan.

- Det här var ju kul, tyckte Evastina och höll Konrad hårt i handen, så att gossen inte skulle halka på det vanskliga underlaget i gatukorsningen.
- Jovisst, höll Karl-Erik med. Bastu med trevligt folk är ju okej!
- Att bara bjuda in oss, så där utan vidare!
- Du kände ju dom!
- Inte på det sättet, inte utan kläder!
- Men nu gör vi det.
- Jo, och det är ju jättekul.
- Nu får vi se, hur det blir?
- Med föreningen?

- Ja, med badandet.
- Tänk dej simhallen, folk som simmar omkring näck!
- Ja, verkar ju lite spännande! Tror du att det blir så?
- Undrar om folk vågar? I den här lilla stan?
- Det får vi se?
- Anders trodde att det fanns dom som kunde vara intresserade, även här. Av sånt!
- Ja, vi sa ju att vi tänkte hänga med, sa vi inte?
- Evastina tittade uppmuntrande på den långa manspersonen, vilken med starka armar lyfte Konrad över plogkarmen som snöröjningen lämnat framför deras gemensamma bostad.
- Visst, sa hon, men det måste vara fler än vi. Som gillar att näcka, menar jag.
- Gillar vi att näcka?
- Gör vi väl, gör väl nästan alla. Bara att dom inte törs tala om det.
- Du törs?
- Ja, var i alla fall helt okej, hos Karin och Anders, tyckte du inte?
- Jodå!
- Då så!

Hemma i den lilla lägenheten rannsakade Evastina och Karl-Erik listan över bekanta, för att hitta någon eller några, som kunde tänkas vara intresserade av bastu- och simhallsprojektet.

– Vem kan vi fråga, undrade Evastina, har du badat näck med nån här i krokarna?

– Jovisst, Lill-Pelle, han i orienteringsklubben, du vet, och Ylva. I bastun vid Svartsjön, den som vi snackade om hos Karin och Anders.

– Vi träffade dem på stormarknaden? Han som var så axelbred?

– Ja, Lill-Pelle är inte så liten, gammal simmare, du vet. Kroppsbyggande håller han på med, också. Måste nästan gå på tvären om dörren är trång.

– Och ni badade näck, så där utan vidare?

– Ja, visst, vi var där uppe, kom på att vi skulle basta, bara att elda upp.

– Tänk, Kalle, att du är sån?

– Så, vad menar du?

– Som gillar att näcka!

– Gillar och gillar, är väl inte nått konstigt!

– Nä, egentligen inte, log Evastina, är ju naturligt. Att näcka när man badar...

– Lill-Pelle och Ylva är ju inga märkvärdiga ena, vi pratade inte om det alls, vi tog bara av oss.

– Ja, varför ska man krångla till det?

Karl-Erik nickade instämmande.

– Precis! sa han.

– Ylva, hon var rätt mörk, vill jag minnas, kort och rätt så kraftig.

– Ja, hon är lite knubbig!

– Du badade näck med dom, måste veta hur dom ser ut?

– Ja, om man näckar tillsammans, ser man hur folk ser ut!

– Sa du inte, att hon var en riktig husmoderstyp?

– Jodå, rätt så kompakt, numera. Även om hon visst var en slank simmare, hon också, när hon var yngre. Men präktigheten, är väl som du, på ett ungefär.

Evastina lade huvudet på sned och kikade på Karl-Erik.

– Lika präktig som jag? Säger du! Jag som trodde jag var den präktigaste som fanns?

– Evastina, du är alldeles perfekt lagom präktig!

– Ja, ja! Du är också praktfull!

Efter en stunds kramande tog Karl-Erik upp ämnet nakenbad igen.

– Och, förstår du, så har jag badat med Fiona och Ludvig.

– Va? Nakenbadat? Fiona, som är blyg med sånt? Knappt jag tror! När då?

– Då dom flyttade in i radhuset. Jag hjälpte till och bar. Var i slutet av augusti, rätt sent, vi var svettiga, åkte till Norrstrandsbadet för att svalka oss. Ingen hade några badkläder, var förresten ganska skunt ute. Så vi rev av oss och hoppade i.

– Fiona med?

– Javisst! Var en annan kille och tjej där, också.

– Vilka då? Några som vi kan fråga om det här?

– Nja, bekanta till Ludvig, bodde inte här, någonstans söderut. Han var lite vitsig, den killen: Här har man burit hela dan, och nu är man bar, sa han när vi näckade.

– Haha! Men Fiona och Ludvig, då; jättekul om dom kommer med på mötet hos doktors, i alla fall.

Fiona var dock lite tveksam, då Evastina tog upp nakenbad i simhallen, när de träffades på Friskis & Svettis. Men hon lovade att prata med sin gubbe.

Samma kväll ringde Ludvig och hade ett långt samtal med Karl-Erik.

– Verkade ju kul, sa han, att gå hem till doktor Hjärtmans och bada bastu. Men Fiona menade att det nog var lite väl vågat, att näcka i simhallen.

Skulle inte folk prata? Var det förresten nödvändigt med en förening? Behövdes det för att bada? Blev det inte bli en massa jobb, med styrelse och sådant?

Karl-Erik lovade rundhänt att det viktigaste var att komma med och bada, i en styrelse fanns det säkert andra som ville ställa upp.

– Klart ni ska komma och bada i simhallen, där är ju jättefint, ropade Evastina i luren.

– Jadå, mumlade Ludvig och lät måttligt entusiastisk.

Karl-Erik lade ner luren och tittade på Evastina.

– Folk kunde prata, trodde Fiona, visst.

– Tja, sa Evastina, en del pratar väl om allt. Men något skumt är det ju inte med det här. När vi var hemma hos Karin och Anders, det kändes inte det minsta olämpligt. Jag skäms då inte för det, gör du?

När Karl-Erik träffade Lill-Pelle på orienteringsklubbens träningskväll började han direkt med att veckla ut det nya och spännande badprojektet. Viktigt att bygga upp vänskapliga förbindelser med skogsluffarnas presidium redan från början!

Lill-Pelle brukade vara entusiastisk för det mesta, tanken på en nakenbadförening tyckte han lät kul.

Lovade genast och oförbehållsamt att han och Ylva skulle komma med.

– Vi badar gärna näck, förklarade han, gör vi ofta när vi är ute på sommaren.

Karl-Erik prövade också idén med gemensamt nakenbad på sina kollegor på elektronikfirman. Alla tyckte det lät häftigt, men ingen trodde att tjejerna skulle ställa upp.

– Och då är det ju ingen idé, menade en av dem, helt rättframt.

Sammanträdet hemma hos Karin och Anders skulle äga rum en lördagskväll, två veckor efter det stora snöfallet. Kvällen före ringde Fiona. Hon hade pratat med Fredrika, en tjej som hennes moster hade träffat i kyrkokören, som nog ville vara med i en sån förening! Fredrika var lite av exhibitionist, hade mostern berättat, brukade visst gå omkring naken hemma, till och med.

– Det här går ju bra, menade Karl-Erik, föreningen har inte ens startat, folk kommer redan och vill vara med.

– Exhibitionist! sa Evastina. Låter äventyrligt.

- Det är nog inte så farligt. Hon var ju med i kyrkokören, var det inte så? Låter som en ordentlig en. Förresten, alla tjejer är väl lite exhibitionistiska?
 - Varför tror du det?
 - Tja, det vet man ju!
 - Tycker du att jag är sån, kanske?
 - Är du väl! Men helt okej, du vet att jag älskar dej, precis som du är! Och jag gillar att du inte är blyg!
 - Blyg och blyg, det handlar inte så mycket om det, tror jag. Men, visst, när man ska bada och så där, skraj för att näcka med andra är jag inte.
 - Nä, man har ju sett det!
 - Tycker inte, att det är så märkvärdigt, man är ju som man är. Det är väl inte så mycket mer med det.
- Hon lade huvudet på sned och log sitt allra vänligaste leende mot honom.

Evastina och Karl-Erik var inne i sjunde veckan av sammanboende. Efter den korta vistelsen på sporthotellet i Gransele, där de hade bott i var sitt rum, hade allt gått mycket snabbt. När de kom tillbaka till Norrviksund hade hon frågat om han ville stanna på en middag.

- Blir enkelt, urskuldade hon sig, har inte mycket hemma...

Karl-Erik hade genast tackat ja.

– Ska jag öppna en flaska vin, hade Evastina frågat. Men, då kan jag inte skjutsa dig hem?

Båda två hade tittat på varandra och tänkt samma tanke.

– Jag kan gå hem, hade Karl Erik svarat.

Middagen hade varit riktig mysig, de hade hjälpts åt med matlagning och dukning. Efter mat och vin hade de suttit tillsammans och resonerat förtroligt om många alldagliga saker. De märkte, båda två, att de trivdes rätt så bra i varandras sällskap

Konrad somnade in. Karl-Erik berättade lite om sitt liv, sitt förra liv, alltså. Men sitt hastigt avslutade sammanboende, och de alldeles för invecklade problemen med fördelningen av sambobohaget, berörde han bara med några få och mycket överslätande ordalag. Om Jeanettes dominanta moder sa han absolut ingenting.

Någonstans mellan tummen och pekfingret hade han känt, att Evastina nog kunde tänkas säga okej, om han bett att få stanna hos henne och Konrad, redan den här kvällen. Men han var alldeles för överväldigad av allting för att riktigt komma sig för, att ta steget. Helt enkelt för gammal, och förnumstig för att rusa i konfekten! Dessutom en del omkring-

liggande problem att ta hänsyn till; unge Konrad, gossen som säkert hade god koll på vem som låg i mammas säng, grannarna som nog skulle notera om ensamma morsans herrbesök stannade över natten...

Han hade alltså beslutat att gå hem till sig. Vid dörren blev det icke förty ett rätt så kärvänligt avsked. Det kramades länge och invecklat, utan att någon av dem sade någonting. Hon tryckte sig mot honom precis så där lagom, på ett sätt som han inte gärna kunde missuppfatta.

– Glad att ha träffat dej, hade han viskat i hennes öra, innan han gick hemåt genom lördagskvällens vintriga frost och folktomma gator, fylld av högst angenäma tankar.

Tidigt söndag förmiddag, redan innan Karl-Erik fått någon frukost, ringde telefonen. Det var Evastina!

- Tack för igår, började hon, var jättetrevligt!
- Tack själv!
- Men, Karl-Erik, sa du inte att du hade det så bra på jobbet, du kunde ta ledigt, nästan när som helst?
- Jo, när det inte är något speciellt på gång.
- På tisdag har jag en ledig dag, tänkte, att om du också tog ledigt, kunde vi träffas...

- Ja...
- Konrad är förstås på dagis.
- Ja...
- Vad tror du om det?
- Ja, trevligt!
- Om du jobbar riktigt mycket på måndan, kan du väl komma hit på tisdan och vila upp de!
- Jo!
- Så jag får ta hand om dej!
- Ja.
- Behöver du betänketid? Måste du fråga på jobbet?
- Ska göra vad jag kan! Lita på det!
- Då säger vi så! Välkommen!
- Jag kommer!
- Halv åtta lämnar jag Konrad på dagis.
- Jag kommer!
- Hej då, Karl-Erik!
- Hej!

Karl-Erik kände sig omtumlad. Att få ett sådant telefonsamtal från en jättetrevlig tjej, det var vad alla ensamma män i världen drömde om. Blundade han kunde han se Evastina framför sig. De glada grå ögonen, det kastanjeblonda håret, den skrattande mun-

nen... Han tänkte på hur hon klätt av sig naken i bastun på Sporthotellet i Gransele, och käckt visat precis hela sin spänstiga och rätt så välformade lemmen för honom, hur hon kramat och kysst honom igår kväll. Han drömde om hennes bröst, doften av hennes hår och han blev nog lite vimmelkantig. På tisdag skulle han få träffa henne, hel och hållen! Evastina! Hon hade verkligen låtit angelägen när hon ringde...

– Karl-Erik, nån där uppe måste gilla dej! tänkte han för sig själv.

Allt var alldeles för bra! Egentligen helt otroligt! Han vägde sin ännu oanvända tekopp i handen, kom fram till att det trots allt måste vara sant, Evastina hade verkligen ringt. Att han inte bara drömt det hela.

– Tisdag, mumlade han, vad sjutton gör jag nu hela söndan och måndan? Han kände sig plötsligt väldigt rastlös.

Och verkligen, tisdagen blev en mycket minnesvärd dag för Evastina och Karl-Erik. De upptäckte snabbt att de passade ihop, alldeles otroligt bra! Detta hade till följd att unge Konrad denna speciella dag måste

vara kvar på sitt dagis, ända till stängningsdags. Det hade aldrig hänt förut.

Och Karl-Erik missade tisdagsträningen, även det något alldeles enastående.

Nio dagar senare hade Karl-Erik flyttat in. Och nu, efter halvannan månads sammanboende, kände de sig som äkta makar. De var tillsammans varenda minut av sin lediga tid. De pratade ivrigt och ingående, eller satt bara tysta och log mot varandra. De upplevde att deras liv hade tagit en ny och gemensam fåra, de gladdes tillsammans åt senvinterns alla fröjder och såg fram emot nordlandens än vildare vår, som snart komma skulle.

Sveriges Naturistförbund

Det svenska naturistförbundet som bildades 1958 hade som primärt mål att inrätta stränder för nakenbad. Detta blev verklighet 1970 då det första kommunala nakenbadet invigdes i Piteå. Alla anslutna föreningar hade egna fri-luftsplatser.

Ideologiskt anslöt förbundet till INF:s hälso- och frisk-sportnaturism: "Det viktigaste är inte att vara naken, utan att vara ute i naturen." Alkohol och tobak var för-bjudna.

Under 1960-talet utrangerades huvuddelen av arvet från reformrörelsen, tobak och alkohol blev accepterade. Detta fick till följd att de två äldsta och mest väletablerade föreningarna, Ingarö och Bohus Björkö, lämnade för-bundet. Dock förordade Sveriges Naturistförbund fortfarande ett naturligt och enkelt leverne.

Campingrörelsen var den centrala delen av förenings-verksamheten, och även privata entreprenörer erbjöd na-turistcamping; Kiddö i Bohuslän, Snapphanegården i Ble-kinge, Camp Tyrol på Vikbolandet är exempel på natu-ristcampingar inrättade på privat initiativ.

Ett viktigt mål för naturistorganisationerna var att ska-pa avgränsade naturistområden och skyltade naturist-stränder för utomhusbad.

När svensk naturism stod på sin organisatoriska höjdpunkt sommaren 1984 fanns totalt 18 friluftsplatser, där man kunde naturistcampa och leva naturistliv. Elva naturistcampingar var föreningsområden som drevs av respektive förening, i vissa fall i samarbete med privat eller kommunal ägare. Dessutom två privatägda och fyra kommunala platser.

Vidare verkade under detta decennium elva föreningar som inte förfogade över någon campingplats. De "områdesfria" föreningarna ägnade sig åt badliv på nakenbadstränder och ibland även inomhusbad eller bastu under vinterhalvåret.

Samtidigt med att föreningslivet blomstrade frodades den fria naturismen. Ogenerat näckande kunde iakttagas i storstädernas parker och i utkanten av allmänna bad.

Vårvinter vid Fyris

En blyg vintersol sökte sig försiktigt ner bland hus-taken, en sparsamt flöde av naturligt ljus letade sig in i utställningslokalen. Jan-Peter Bergvik stod i fönstret, kisade mot solen och tänkte på den kommande vårens värme och förhoppning. Oförmodat rycktes han ur sina angenäma drömmar när dagens första besökare klev in genom den vidöppna dubbel-dörr, som skilde utställningslokalen från bibliotekets huvudhall. Mannen, som var en smula kort i rocken, verkade bekant!

Igenkännandet var ömsesidigt.

– Vad skådar mitt högra öga, Jipe i egen magnifik person! hojtade den inträdande genast. Spöken mitt på ljusa dan!

– Svante! Var inte igår! Vad gör du här?

– Tänkte titta på tavlor, vad annars? Men hur har du hamnat här, Jipe? I den här stan?

– Bor här!

– Det var ju kul! Jag också, numera.

– Jaså, minsann! Vilket sammanträffande!

- Vad gör du på utställningen? Ställer du ut? Har du månat gjort en tavla, nu igen?
 - Bine, min hustru, är en av konstnärerna, är en samlingsutställning.
 - Bine, din hustru? Är du omgift, din gamle skoja-re?
 - Jo, och själv har du flyttat från Jönköping, har man ju hört...
 - Du har hört?
 - Jodå, en underrättelseexpert håller koll, snappar upp det mesta! Och du bor här i stan, alltså?
 - Jepp! Hade experten missat!
 - Ensam?
 - Nja...
 - Är du också på väg att stadga dig? Igen!
 - Tja, kan nog så vara! Än så länge bor vi på vart sitt håll. Hon är en vänlig själ, hälsar på mig, stundom, rätt ofta.
 - Jaså, minsann!
 - Kanske kan man säga att vi flyttat ihop de facto. Vänta, ska du få den äran!
- Den ivrige besökaren försvann utan vidare tids-spillan ut genom dubbeldörren, Jipe avvaktade med en viss spänning att få möta den gamle bekantingens nya sällskap.

Svante var strax tillbaka med en mörkhårig, långbent kvinna, halva huvudet högre än han själv.

– Detta lösskägg är Jipe, förklarade Svante myndigt. En gammal krigarbroder, en sån där hemlig typ.

Jipe intog givaktliknande ställning och böjde armen till hälsning.

– Gäller att leva upp till rollens förväntningar, tänkte han, hålla stilen så att Svante inte blev alltför besviken. Kvinnan log overseende och tog den framsträckta handen.

– Torun, presenterade hon sig. Han fångade in hennes artiga leende och log vänligt tillbaka.

– Gammal broder, sa han, ja, är kanske det korrekta ordet. Inte alltför hemlig, numera, dock! Och skägget är äkta!

Svante nickade och såg lite road ut. Jipe var sig lik, blyg och tafatt när han mötte kvinnlig charm, även i Toruns avmätta skepnad.

– Nu måste ni se Bines tavlor, ropade den vitskägige, när ni nu ändå är här.

Han förde ofördröjligen sina besökare fram till väggen med hängda tavlor.

– Här har ni Bines bilder.

– Tjusigt, tyckte Svante.

- Läste din bok, förresten, fortsatte Jipe. Ganska bra! Gillar inte alla dessa nerblodade kriminalhistorier med alltför utstuderat jävelskap.
 - Inte jag heller, bekräftade Svante genast.
 - Som gammal knekt vill man ju hålla våldsutövning någorlunda i helgd. Inget blodbad för envar!
 - Ja, gillar inte heller underhållningsvåldet, märkligt hur det fått slå igenom så totalt.
 - Den amerikanska dominansen inom kulturlivet, politiken...
 - Du uppskattar inte detta?
 - Nix, när man blir så här gammal, har man ju tid att fundera.
 - Men så gammal är du väl inte?
 - Fyllt sextio.
 - Verkligen, kan man inte tro.
 - En gammal knekt behåller sin form.
- Svante skrattade lätt.
- Jo, man kan säga det, är inte allom givet.
- Jipe tittade på Svantes midja och log.
- Du har i alla fall lagt ut, en smula, ser jag. Och för egen del så måste jag erkänna, var länge sen jag kom in i uniformen...
 - Men, du har väl gått i förtid? Vapenrock upphör! Gör väl inget?

– Jo, tog beredskapspension femtifem plus. Lever livets glada dagar!

– Låter som en angenäm tillvaro!

– Jepp, sa Jipe, det minsta man kan säga!

När Jipe, efter ha gått av sitt pass som utställningsvakt, anlände per cykel till hemmets trevna vrå, var Bine redan tillbaka från sitt besök i den kungligaste av huvudstäder.

– Trevliga besökare på utställningen idag? undrade hon.

– Jovisst, träffade Svante Karstenberg, en gammalt knektkompis som jag känner ända sen kadettskolan. Han var elev, när jag var lärare där. Reservare vid regementet i Gransele. På den tiden det begav sig.

– Köpte han något?

– Nix, nix! Ingen annan heller, vad jag vet. Men, är ju inte mycket folk, mitt på dan, överhuvudtaget.

– Men förstår du, fortsatte Jipe, Svante bor här i stan, nu för tiden. Bjöd hit honom ikväll!

– Jaha, var ju trevligt! Han ensam?

– Förhoppningsvis inte, hade en moatjé med på bibblan. Var lite svårflörtad, men hänger nog med hit, när det kommer till kritan.

– Karstenberg låter bekant, nån som jag träffat?

– Han har skrivit en bok, som jag läste i julas, "Brunnslunken", eller nått sånt. En rätt trevlig deckare, om en gammal brunnsort. Välskriven och välartad!

– Sånt babbel som du gillar?

– Ja, ungefär!

– Trevligt med en litterärt begåvad middagsgäst!

– Jomenvisst! Och, hon var visst nån slags bokförlagsdirektör i grunden, måste väl vara lite boksynt, hon med.

– Kul med såna gäster, som omväxling, menar jag. Finns ju annat än naturism att snacka om.

– Ja, lite naturism hinner vi nog också avhandla, trodde Jipe. Åtminstone teoretiskt. Högsåsong denna kalla tid på året, att prata om, alltså.

Bine log.

– Säkert, varför göra ett undantag just i kväll? Du snackar ju aldrig om annat!

Bordssamtalet under den snabbt improviserade middagen hemma hos Bine och Jipe kom inledningsvis att avhandla den svenska förlagsmarknaden.

Torun hade mycket god förstahandsinformation om hur det kunde gå till när ett litet landsortsförlag gick överstyr. Svante spädde på med smärre intriger

från det medelstora tidningshuset och de utdragna vedermödor som var förknippade med utgivning av en skönlitterär bok.

– Författandet är en barnlek, menade han, jämfört med att få boken utgiven.

– Inom ditt gebit, Bine, slipper du i all fall förlagen.

– Tja, lite likheter finns det väl. Goda gallerister är bra att ha.

– Men, invände Svante, dom skickar väl aldrig tillbaka en tavla och säger åt dig att ändra lite här eller där.

– Nej, svarade Bine, har aldrig hänt. Men, väljer vad dom vill ha, gör dom förvisso. Tar inte allt som man kommer med!

Efter måltiden försvann Bine och Torun ner i ateljén i suterrängvåningen. Svante placerade sig mitt i den rödbruna skinnsoffan medan Jipe hemvant ockupade i sin favoritfåtölj.

– Har ett uppslag som jag tänkte passa på att prata med dig om, började besökaren förtroligt.

– Låter spännande, gäspade Jipe, låt höra!

Svante sneglade ut genom fönstret.

– Inte särskilt välputsat, tänkte han. Jipe är en bohemisk slarver, nu som då. Men egentligen finns det

mycket roligare saker än att skrapa fönster, i detta kunde man nog ge värden på stället rätt.

– Jo, började Svante, erinrar mig, att du en gång pratade i kärvännliga vändningar om nakenbadare, så kallade naturister. Var det inte så?

– Jodå, bekräftade Jipe och vältrade sig vällustigt djupt nere i fåtöljen, äger god kunskap om detta speciella område, har sett allt av livet, över och under, vad du vill! Vet allt om den mänskliga naturens egentliga väsende, så att säga.

Svante nickade.

– Utmärkt, då mindes jag rätt!

– Vad är det du vill veta? Tänker du åka på semester med Torun på något trevligt nakenbad? Vill du ha restips? Inte visste jag att du hade såna hemliga böjelser?

– Nej, det här handlar om skriveri, förstås.

– Aha, en ny bok! Jag förstår!

– Ja, på sätt och vis.

– Du behöver en fräsch miljö, att skriva om? Man får gratulera! Ett utmärkt val!

– För att skaffa mej lite inblick, fortsatte Svante oberörd, funderade jag på, om man kunde besöka nått sånt där läger, kanske till och med tota ihop ett smärre reportage, intervjuar lite människor...

– En utmärkt idé, gastade Jipe. Klart att du skal
Men vänta till sommar och sol, än är det långt till
vår, då vi slänger strumpor och skor.

– Du har en del kunskaper i ämnet?

– Så det räcker! Och blir över, kan man nog säga.
Svante log brett. Hjälpsamme Jipe förnekade sig
inte.

– Ja, du kan nog bli till stor hjälp! Du är alltså fack-
man på området?

– Visst! Men, tidningsskrivande, Svante, har du
inte lagt av med det? Nu när du sitter i styrelsen?

– Plitar en del i alla fall. Gäller att hålla bläcket fly-
tande! En och annan rad krasas ner. Gillar att känna
pulsen.

– Ja, bokskrivandet är väl alldeles för vilsamt för
dig, väl?

– Antagligen, smålog Svante. Men har du nått för-
slag? Vart man ska åka, menar jag. Du känner väl till
alla ställen?

– I Bergslagens famn, finns en liten trevlig natu-
ristcamping, Solkatten kallad. Ett fint ställe, Vi bru-
kar åka dit. Är inte så långt härifrån.

– De är vana med journalister?

– Inte precis, går nog bra, ändå. Ska du ta bilder
kan det vara lite känsligt, för en del.

- Ett problem?
- Nja, du hittar väl alltid någon...
- Har faktiskt tänkt på det, fortsatte Svante, det där med bilder. Är det känsligt, vill dom verkligen bli fotade och publicerade?
- Tja, är väl lite olika. En del linslusar hittar du nog.
- Men, hör du du, fortsatte Jipe, beträffande fotandet så har jag ett förslag. Behöver du nån fotograf har jag ett bra tips.
- Med dagens kameror brukar man reda sig ganska gott.
- Jovisst, utan tvekan. Men, inget fel om du har med en kvinnlig fotograf, det ses med blida ögon.
- Hade nog tänkt att ta bilder själv, tror du inte det går?
- Går och går, allting går! Föreslår i alla fall att du tar med dig en ung tjugsig tjej som fotograf. Smyger du omkring med kamera, tar dom dig för en ful gubbe. Med en trevlig tjej som fotar, undviker du elegant såna kalamiteter.
- Snygg och fotokunnig! Vad har du raggat upp, din gamle ravaillac?
- Inget ragg, fått på köpet så att säga. Dotter till Bine!

- Hon har en dotter?
- Jodå! Ella, har gått fotolinjen på Biskops Arnö. Har gjort en del tidningsjobb. Skriver också, kan göra hela jobbet åt dig, om du vill.
- Kunde man tänka sig, Jipe, att just du skulle bli far till en fullfjädrad journalist på gamla dar?
- Tja, vad kan inte hända?
- Är hon naturist, hon med?
- Jadå, i alla fall så det räcker för det här. Och det är det fina i kråksången. Om hon går omkring helt näck med kameran då blir linslusarna genast heltända.
- Svante suckade lätt.
- Hur fick du tag på Bine, egentligen? Träffades ni på ett nudistläger?
- Nej, inte på nått läger...
- Men, fortsatte Jipe, som du vet. Det gäller bara att veta vad man letar efter, sen söker man tills man finner vad man vill ha.
- Så du letade efter en naturisthustru från första stund, när du blivit av med din gamla?
- Nja, inte precis. Egentligen hade jag träffat Bine, redan innan Kristina gav sig iväg. Men, vi var bara bekanta, ja inte ens det.
- Inte ens det?

– Inget som inte kan berättas i prydligt möblerade rum. Inget märkvärdigt alls, bara ett av de interplanetariska sammanträffanden som ofta styr våra liv och leverne.

– Låter som du hade litterära ambitioner? Du borde skriva en bok!

– Måhända det, svarade Jipe, måhända! Men, var i alla fall så, att jag var på en fin jubileumsfest. Där var en del konstnärer, bland dem Bine. På den tiden var hon ung och vacker, ja rätt så, i alla fall. Med långt blont hår, långa ben, eleganta stövlar. Vi dansade, hon var jättehäftig att dansa med...

– Jag förstår!

– Det visade sig, hon hade en utställning som pågick, dagen efter festen tog jag mig dit. Det var några tavlor som fångade mitt intresse, nakna människor på måleriska badklippor.

– Jag förstår! Sånt tänder du direkt på!

– Precis! Pratade med henne, hon berättade var hon hämtat motiven, ett ställe jag kände till, utanför Stockholm. Där badar ju alla nakna, sa jag, även du? Jovisst, hon hade varit näck, när hon målat. Man är väl naturist, sa hon och log så där bedårande mot mig.

– Betagande historia! Svante tittade roat på värden som nu svävade på angenäma minnens rosenröda molntussar. Med halvslutna ögon fortsatte Jipe sin berättelse.

– Samma här, hojtade jag genast. Vi kände direkt ett hemligt samförstånd, som man gör när man träffar någon sympatisk person, som begåvats med samma intressen som man själv. Mer blev det inte, då. Var ju fortfarande gift med Kristina.

– Jaha! Och när du blev ensam, sökte du upp henne.

– Just det! Ibland måste man ha lite tur, eller hur!

– Hör du, för att återgå till affärerna, din styvdotter, kan hon allt om naturismen, också? Behöver lite naturistfakta. Fixar hon det?

– Nja, är nog bäst, att jag tjänstgör som orakel, är ju expert, har alla data i huvudet. Jag hjälper dig, det bjuder jag på! Utan särskild kostnad, självfallet!

– Ja, du har ju alltid haft en faiblesse för ideellt arbete. Men var finns hon, var det Ella hon hette?

– Ja, Ella Liedgaard Jörgensen. Bor i Stockholm. Berätta bara när du vill åka till Solkatten så ska jag ordna så att hon kommer på plats!

– Du är väldigt hjälpsam, Jipe!

– Ja, är min stora svaghet, som du vet!

– För övrigt, behöver man någon introduktion, eller så.

– Närå, blir så lyckliga om du vill skriva om dom. Skulle tro att du får blommor om halsen, så fort du viftar med presskortet.

– Som på Hawaii i gamla dagar, menar du?

– Jo, naturister är mycket vänskapliga. Du kommer att träffa intressanta personer, säkert förträffliga uppslag till din bok.

Svante log brett.

– Blir nog nån råd med det också, sa han kort. Men, hör du du, hade för mig, att naturismen var något slags vänsterprojekt. Du är väl inte vänster, precis?

– Nä, kan man knappast beskylla mig för. Men, naturismen som vänsterspektakel, vill jag nog inte hålla med om!

– Nått högerspöke är det väl inte heller?

– Nej då, ligger inte på politisk bog. Och börjar man från början, vid sekelskiftet 1900, när den moderna naturismen, så att säga, såg solens ljus.

– Redan 1900 kallt?

– Jo, i Tyskland och Frankrike; den första tyska föreningen bildades 1893, till och med.

– Och, fortsatte Jipe, visst fanns det ett socialt patos. En reaktion mot dåtidens osunda förhållanden

för storstädernas arbetarbefolkning. Ut till sol och luft från de trånga kyffena på bakgatorna!

– Jo, tänkte jag mig inte det!

– Men, på den tiden arbetade man i det fördolda. Och med den gemensamma nakenheten var det väl också si och så. Enligt de bilder som är bevarade, hade kvinnorna "Licht-kleid", alltså enkla solklänningar.

– Dom kanske tog av sig, när fotografen vände ryggen till?

– Ja, måhända! Eller också var det segregerat. Wandervögel-rörelsen i Tyskland, till exempel. Natursvärmeri och ut i skogen! Även utan kläder! Men separata föreningar för vandrare och vandrarinnor.

– Tidens sed!

– Jo, och både i Frankrike och Tyskland fanns konstnärsgupper som gick ut i naturen och dyrkade naturligheten.

– Ja, konstnärer har ju alltid varit lite tokiga.

– Just det! Men, för att nu fortsätta med politiken, på tjugotalet, när naturismen satte fart i Weimar-Tyskland, så fanns det flera naturiströrelser med olika politisk inriktning. Ett socialistiskt naturistförbund, som hade en egen skola i Berlin, till och med.

Sedan även nazistiska och kommunistiska naturistföreningar.

– Men naziregimen förbjöd ju naturistföreningarna?

– Jo, all annan föreningsverksamhet, också! Men, de som var anpassliga nog, rättade in sig i ledet, kunde hanka sig fram, fanns naturistföreningar även i Tredje Riket.

– I alla fall, fortsatte Jipe, efter Andra världskriget har man inte blandat ihop politik och naturism. Dagens föreningar är opolitiska, brukar stå i stadgarna. Och du träffar alla slags människor på naturistplatserna. Kanske inte de mest besuttna, där har du naturligtvis rätt, de har sina egna sommarpalats och skatteparadis, där de drar sig undan – inget behov av nån ideell förening och campinglivets primitiva fröjder.

– Som naturist ska det väl vara lite obekvämt?

– Tja, det finns nog uttolkare som har den inställningen. Eller hadde, dom har nog dött ut...

– Annars, fortsatte Jipe, hittar du alla samhällsklasser, om man får säga så. Företagare och fackföreningsfolk, professorer och taxichaffisar. En del brukar framhålla, att just det här är charmen med den

organiserade naturismen, du träffar en solig blandning av svenska folket.

– Vart blev våra charmerande damer av? undrade plötsligt Svante.

– Vi får gå ner och hämta upp dem, föreslog Jipe, eller också fastnar även vi där nere.

Bine och Torun satt i godan ro vid fikabordet i ateljehörnet. Kaffet var framdukat.

– Jaha, suckade Jipe, var här kaffet skulle serveras. Kunde man ju förstå.

– Finns åt er också, deklarerade Bine.

– Här är mysigt, menade Torun. Kreativ miljö!

Svante vandrade runt och kikade sakkunnigt på målningarna som hängde på väggarna.

– Bines bilder, antar jag? De som inte fick plats på utställningen?

– Precis! nickade Bine.

– Men, Jipe, fortsatte Svante, var är dina? Får dom inte sitta upp?

– Nä, suckade Jipe, ligger där nere i hörnet.

– Jipe vill ha te, sa Bine. Hur är det med dig, Svante?

– Känsliga konstnärer dricker te, eller?

– Te blir bra, svarade Svante, trots allt, långt lidet på dagen.

– Lidet, var ordet, påpekade Jipe.

– Mycket naketmålningar, konstaterade Svante.

Jipe och jag pratade just om naturism, ni är heltända på detta, båda två?

– Lite naturism, när solen skiner och badvattnet är lagom, är väl jättemysigt, tyckte Bine och satte fram tekoppar. Lite svårt att förstå folk som har kläderna på sig då!

Jipe viftade med handen.

– Varför gör dom på detta viset, kan man fråga sig. Badar med kläder!

– Är väl blyga! trodde Torun.

– Just det, den svenska blygsamheten förnekar sig aldrig. Men egentligen tror jag att det mest är slentrian. Eller resultatet av en kroppsfiendlig uppfost-
ran.

– Naturismen är världens enklaste och naturligaste nöje, fortsatte Bine, men egentligen inget märkvärdigt, alls. Jag menar, nästan alla är ju naturister, innerst inne.

– Är skönt att vara naken, deklarerade Jipe, tycker väl alla.

– På rätt ställe, tillsammans med rätt person, kanske, menade Torun. Men offentligt vet jag inte. Verkar lite lagom knäppt!

– Vi såg ju Naken-Janne i Farmen, påpekade Svante, var ju inte så uppbyggligt.

– Var ju en såpa, invände Jipe, ett taffligt rollspel. Svante log brett.

– Ett taskspel, menar du väl?

– Kanske det, Sverige måste var det enda land i världen, där folk tror att såporna är på riktigt. Verkar inte förstå, att aktörerna spelar påhittade eller självpåtagna roller. Och då blir det lite uppskruvat, minst sagt.

– Så ni näckar inte på folks bröllop?

Jipe log.

– Nix, du kan lugnt bjuda oss, när du och Torun...

– Ska tänka på saken! Om vi får uttryckliga garantier!

– Vi var i Gransele i vintras, berättade Torun, på sporthotellet. Då såg vi några som badade näck i bassängen.

– Mitt på blanka förmiddan, fortsatte Svante.

Jipe hoppade till.

– På sporthotellet i Gransele? Där som vi höll till förr i tiden?

- Precis!
- Mina första lärospån, som organisatör inom det naturistiska fältet.
- Däruppe i Gransele?
- Jo, upptäckte deras bastu och simbassäng, fick ett avtal om att vi kunde komma på söndagsmornarna. Betalade en liten avgift per person, en femma var det, väl. Tog med våra kompisar, både tjejer och killar. Tidigt sjuttital.
- Var du också med, Svante? undrade Torun. Du berättade om bastubadande där!
- Nä, det var nått annat tillfälle, sent sjuttital, vill jag minnas. Men på sporthotellet var det förvisso.
- Men, Svante, när vi nu talar om de nordliga landen, Norrviksund, denna vackra stad, inte långt från Gransele.
- Jag vet, vi åkte igenom på väg norröver. Stan låg kvar!
- I Norrviksund finns det i all fall en naturist, som jag råkar känna. En bokhandlare. Mycket trevlig person! Finns ju inte så mycket skyltade nakenbad där uppe, han var i alla fall här nere och besökte vårt badställe.
- Inte bokhandlaren som slutade bada?

– Nix, inga spegelvända bokstäver akteröver! Och förresten, en äkta naturist skulle inte bry sig om sådant. Var och en duger som man nu är, det är det fina i kråksången.

– Du bodde i Norrviksund i din ungdom, var det inte så?

– Jomenvisst! Därför känner jag lite för stan. Höga Kusten, ett eldorado vid havet. Fantastiska vyer, landet som Gud skapade när han både log och vredgades.

– Jo, vi känner till detta, påpekade Svante.

– Men, invände Torun, på sommaren måste det väl vara, som man tar av sig. Eller är ni såna hurtiga typer som går ut på skidor...

– Nja, vintertid blir det nog bastu och annat inomhusbadande. Som där på hotellet i Gransele. Ni var väl i bassängen och simmade? Fin utsikt mot skidbacken!

– Jovisst, erkände Svante, nog var vi i bassängen och i bastun!

– Sprillans nakna! vidimerade Torun oförskräckt. Jipe gav henne ett förvånat ögonblink.

– Väldigt käckt, tänkte han, hade man nog inte trott om henne. Men, naturister är ju de flesta, eller passar på att vara, när platsen och sällskapet är rätt.

– Du talade om en badplats, fortsatte Svante. Finns alltså särskilda stränder för nakenbad?

– Jepp, gemensamt nakenbad. En del kommunala bad har försetts med skyltade enklaver, för badande naturister. Men, ligger inte så tätt. Här i Uppland, Svearikets centralbygd, kan man i princip räkna dessa skyltade plättar på ena handens fingrar.

– Bada näck kan man väl göra lite varstans?

– Förvisso! En del tycker att det är bäst med ordentliga skyltar. Själv vet jag inte. Vi hade tidigare en debatt i naturistföreningarna om det var rätt väg att gå, att kräva skyltade exklusiva badställen. Man menade att det bara skulle befästa fördomen, att naturister var konstiga typer som måste hållas avspärrade från övriga badande.

– I Danmark är det visst ganska fritt?

– Jo, det är idollandet framför andra, i varje fall i Skandinavien, i naturistsammanhang.

– Naturistföreningar, frågade Torun, där springer man omkring näck på mötena?

– Nej! I de flesta föreningar blir du betraktad som en tok om du försökte knäppa upp på ett möte.

– Naturister är väl ofta lite knäppa typer? trodde Svante.

- Jodå, menade Jipe, finns nog en del, dock inte alla. Bine och jag, till exempel.
- Exempel på vad?
- Tja kan man fråga sig. I föreningarna är man i alla fall rätt så blygsam med naturism på sammanträden, fester och sådant.
- Varför det?
- Inte gott att veta.
- Den svenska blygsamheten, kanske? föreslog Bine.
- Det kan man tänka sig, sa Torun. Men, vad var det du sa, Jipe, förut, naturistcamping?
- Är som en vanlig camping, men folk har inte kläder på sig. Åtminstone inte när solen skiner.
- Ja, Svante och jag pratade lite om olika naturistställen, återtog Jipe, rekommenderade en naturistcamping i Bergslagens famn.
- Torun såg lite förvånad ut.
- Rekommenderade?
- Jepp, Svante ska göra ett reportage, visste du inte?
- Ett uppslag, bara, lugnade Svante.
- Kan inte bli förrän på försommaren, i varje fall inte om ni ska hitta nån att intervjua.
- Nu lär det vara tomt och bommat, trodde Bine.

– Rent journalistiskt, fortsatte Jipe, är det väldigt bra om Svante får lite kvinnligt sällskap med sig. Bra om du följer med, Torun.

Bine skrattade.

– Ni hade ju prövat i Gransele, sa ni inte det?

– Svante ska samla material till sin nya bok, förklara Jipe. Och jag föreslog att vi kunde åka dit alla fyra. Dessutom tyckte jag att Ella, Bines dotter, kunde vara fotograf.

– Jaha, nu får man höra, tyckte Torun, vad herrarna har kokat ihop.

– Jipe är väldigt hjälpsam, förklarade Svante, som du hör!

– Kanske du kan fixa dit lite erfarna naturister, så att jag får några entusiaster att intervjua!

– Ordnar vi lätt, som dom säger i Riga!

– Utmärkt! Du är verkligen en kompis att lita på! Jipe log.

– Se inte så tveksam ut, Torun, uppmanade han glatt.

– Nja, började Svantes tilltänkta ressällskap, inte så att jag själv skulle dra mig för att näcka, sånt har man väl gjort förr. Men hela ramen kring detta, verkar så uppskruvat.

- Du tror, att det är konstiga typer som håller till på ett sånt ställe.
- Kollar man "naturism" på nätet, påpekade Svante, blir man lite betänksam.
- Förstår vad du menar, erkände Jipe, och till en del har du tyvärr alldeles rätt. Många så kallade naturistsidor på nätet är rena skräpet, desinformation som vi sa.
- Seriösa naturister, sa Bine, dem man träffar i verkligheten, är helt okej. På en naturistcamping är det såna som ni möter.
- Men, visst, finns personer som blir organiserade naturister av mindre ädla skäl.
- Svante log bistert.
- Tittare, menar du? Män som vill gotta sig i blottlagd kvinnlighet? Sånt gillar vi inte.
- Ja, tillstod Torun, verkar inte det minsta kul. Den manliga blicken, som dikterar villkoren!
- På campingarna ska du inte behöva tolerera minsta antydan till ohyfsat uppträdande, deklarerade Bine. På ett nakenbad är den sociala kontrollen förstås varierande. Händer att skumma figurer dras till såna ställen. Har hört om ensamma tjejer, som känt sig utsatta för oönskad uppvaktning. Karlslokar

som spankulerar omkring, som flyttar sig så att de ska ha bästa möjliga uppsikt.

– Sånt händer även på textilstränder, invände Jipe, vad jag kan förstå.

– Men, fortsatte han, det du sa om den manliga blicken! Är just naturismens centrala lärosats, att män och kvinnor ska umgås nakna, utan att kvinnorna ska behöva känna sig som lovliga objekt. Den gubbe som inte fattar detta, har inget där att göra!

– Ni pratar hela tiden om män, påpekade Svante, är det aldrig några kvinnor som uppträder klandervärt?

– Nja, tjejer, menade Jipe, verkar vara mer väluppfosttrade.

– Lite överdriven exhibitionism, kanske? föreslog Bine.

– Du tänker på så kallade intimsmycken?

– Är det vanligt? frågade Torun.

– Ja, började Bine, piercing är väl modernt, nu för tiden. Men, om verkligen naturister är mer intresserade av detta än andra, undrar jag, allt.

Jipe höjde handen.

– Visst, finns naturister som har glitter både här och där. Väcker ond blod hos en det traditionsbevarare. För en annan grundbult inom naturismen är ju

att du duger, du är välkommen, även om du har kroppsliga skavanker. Att då smycka könsorganen verkar lite övermaga, tycker man. Lär finnas naturistområden i England och USA som har förbud mot intima smycken, under naveln som man säger.

– Tåringar, är tillåtet? skrattade Torun.

– Förmodligen. Och det här var alltså i utlandet. I Sverige har jag inte hört om nått sånt förbud. Men lite sneda blickar, skulle man kunna råka ut för.

– Vi klarar oss nog, menade Svante godmodigt, i det avseendet. Själv upplever jag inte ringaste böjelse att ha ring i snoppen.

– Precis! Den lyser av sin egen glans...

– Rakat, däremot, fortsatte Bine, är inte så ovanligt. Men det är ju likadant med det, vet inte om naturister är mer roade av detta än andra.

– Är väl mest unga tjejer, som håller på med sånt, trodde Torun.

– Och ungdomar, påpekade Jipe, är ju en bristvara, överhuvudtaget, inom den organiserade naturismen.

– De flesta är äldre?

– Så vi skulle passa in, undrade Svante.

– Perfekt.

- Men, sa Torun, om naturism inte är exhibitio-
nism, vad är det då? Vad är egentligen finessen?
- Tja, sa Jipe, därom tvista de lärde, och inte bara
de. I grund och botten, tror jag att det handlar om
det enkla välbefinnandet, som vi upplever, när vi får
av oss kläderna.
- Jipes älsklingstanke, påpekade Bine.
- Är ju så här, när vi kommer hem till vår trevna
vrå och kränger av oss dojorna. Skönt att tassa om-
kring i strumplästen, eller hur. Skönast utan.
- Kan väl hålla med om, tyckte Svante, så länge du
talar om skorna.
- Vem skulle sätta sig i badkaret med kläder på?
fortsatte Jipe. Någon här som brukar badkläder i
badkaret?
- Ganska sällan, deklarerade Svante.
- Antagligen, skulle de flesta av oss finna det klib-
bigt och otrevligt med våta kläder på i badkaret.
Men icke förty, när det skall badas i sjöar och hav...
- Och, undrade Svante.
- Frågan är alltså, ångade Jipe på, varför detta
klädbadande? Jo, oron för att någon skall se dig utan
kläder, det värsta som kan hända!
- Tja!

– Naturisten vägrar alltså att tro, att skräcken för nakenheten är något relevant. Naturisten har genomskådat detta påhitt, så enkelt och simpelt är det!

– Men, är det verkligen bara ett påhitt, invände Torun, att man ska ha kläder?

– Du menar, att det är ett medfött behov att ha kläder, även när såna inte behövs?

– Vore det Guds mening, att vi skulle ha kläder, påpekade Bine, så hade vi väl fötts med såna...

– Just det! ropade Jipe.

– Men, lite hemligheter måste man väl få ha? menade Torun.

– Jovisst, svarade Bine genast. Lita på att naturister har hemligheter för varandra, dom också!

– Är ju så här, fortsatte Jipe ivrigt, den mest avslöjande delen av dig själv visar du ju. Ansiktet, där alla kan se om du är glad eller ledsen, arg eller menlös...

– Fast nog finns det dagar då man ville ha en slöja som dolde fejset, tyckte Torun.

– Javisst, höll Bine genast med, visst är det så. Den valfriheten har du alltid! Vill du inte bada naken går du till en textilstrand och badar med kläder, inget problem!

– Trivs du bäst med kläder på, sa Jipe, ska du naturligtvis ha det. Tycker du att det är bäst att bada insnörpt i hyskor och band så gör det då, för all del!

– Men, fortsatte Jipe efter en kort konstpaus, låt oss dröja ett ögonblick vid det där med nakenheten. Om du nu hoppar i sjön alldeles näck, och nån skulle få syn på dig i detta naturliga tillstånd, vad händer med dig? Är det verkligen katastrofernas katastrof?

– Beror på, menade Torun.

– Ja, allt handlar ju om val av tid och plats. Och en seriös naturist är mycket noga med detta, att inte provocera, att anpassa sig.

– Men, invände Bine, anpassningen får inte gå för långt!

– Någonstans måste man sätta ner foten! Rent allmänt brukar vi säga, att som naturist, har man insikten, att man inte kan vara naken varsomhelst, närsomhelst. En tumregel, brukar jag säga, är att där andra använder badkläder, där kan vi starta våra funderingar.

– Alltså, förklarade Bine, där andra är fullt påklädda är vi inte nakna, oftast inte.

– Precis! Men vid och i vattnet, där andra har badkläder, där börjar vårt övervägande.

– Ofta kan man gå lite vid sidan om, och bada näck. Förekommer, här och där.

– Och man kan välja en udda tid, påpekade Jipe, även på ett vanligt badställe. Har man ju varit med om! Och går grannen i badbyxor på sin tomt, så kanske det inte är alldeles omöjligt att du kan näcka i din berså. Lite lagom diskret!

– Fan tro't, grymtade Svante. Förstår hur du menar, men hur funkar det i praktiken?

– Beror på vem du pratar med, menade Bine. Min uppfattning är väl, att ganska många har en rätt balanserad syn, på nakenheten. Jag menar, när man är på tu man hand, så att säga. Men, så fort det är andra som kan se, då blir det en annan ton. Tänk på barnen, säger man.

– Som om nu barn skulle ha nått annat än en helt naturlig syn på det här, påpekade Jipe.

– Dagens barn har väl sett det mesta på nätet, kan man tänka, trodde Svante.

– Jo, och allt dom ser är inte bra!

– Sa du inte att naturismen på nätet var skräp och varnagel?

– Just de, sa jag!

– Men Jipe, fortsatte Svante, finns det inga Internetsidor där man hittar korrekt information om naturismen.

– Jovisst, Sveriges Naturistförbund har en stor sida på nätet, Naturistportalen kallad, www.naturistnet.org. Samarbete med förbundet i Norge. Finns en bra förteckning över nakenbadplatser. Sen har vi föreningar som inte är med i förbundet, de är lysta i bann, får inte vara med i "portalen". Är väldigt mycket sekterism inom förbundet.

– Man ville ju tro att naturismen var en ganska öppen företeelse.

Jipe skrattade rått.

– Den som säger så har aldrig varit i närkontakt med Sveriges Naturistförbund, protektionismens högborg.

– Men, fortsatte Jipe, de stora fristående föreningarna har förstås egna sidor på nätet. Och så finns det numera en månadstidskrift på nätet, www.naturisten.se. Där hittar man information om alla föreningar, är cirkus trettio, totalt.

– Finns webbadresser som ni inte vill veta av?

– Jodå, en uppsjö av sidor som kallar sig naturistiska, som jag sa. Långt ifrån alla är någon god propaganda för naturismen. Påtagliga sexuella övertoner.

– Porr, menar du?

– Ja, riktig pornografi är det ju inte. Men, åt det hållet. Alldeles för mycket exhibitionism och navelvisande. Som om naturism vore samma sak som naturistbilder. Folk lägger in nakenbilder av sig själva, och inte särskilt snygga är dom heller...

– Bilderna?

– Jo! Som naturist har man ju en sund inställning till nakenheten. Att framträda naken på bild är ju inget mysco i sig, dock borde man, precis som i all annan offentlighet, hålla en viss stil.

Torun rynkade pannan.

– Nu är vi där igen, sa hon, den manliga blickens triumfer.

– Ja, håller med, fortsatte Jipe oförtrutet, är just detta som vi ogillar, denna flod av anonyma pose-ringsbilder. Sida upp och sida ner med avklädda skönheter i mer eller mindre förfriska positioner. Kan väl, om du ursäktar, vara kul att titta på, men vad det än är, så är det inte naturism.

– Nähej! grymtade Svante.

– Naturism är för sjutton inte nått som man uppnår genom att kika på så kallade naturistbilder!

– Du menar att naturism och exhibitionism är skilda saker?

– Precis! Naturist är man för att man gillar att vara naken, inte för att man gillar att visa upp sig naken. Brukar säga, att två naturister, på ett öde skär i havet, kan ha en toppendag; två visningsglada i samma situation skulle ledas ihjäl. Exhibitionisten behöver alltid någon att visa upp sig för...

– Men nog finns det väl folk på ett naturistställe som vill visa framfötterna, och inte bara det?

– Tja, tja! Kan väl hända! Men egentligen, är det ju ganska knäppt, gå omkring där, briljera med sin nakenhet, där alla är näck. Lite bortkastat, väl?

– Förstår hur du menar.

– Sex och sådant må vara, hur kul som helst, i och för sig... Men, som jag sa, varför blanda ihop detta med naturismen?

Svante slog ut med händerna.

– Skulle tro att vi klarar även detta. Eller vad tror du, Torun?

– Ja då, svarade Torun genast, om du slår ner den manliga blicken!

– Bra uttryck, tyckte Bine, slå ner den manliga blicken.

– Annars, föreslog Jipe, får du ha den gamle murveln i strypkoppel.

– Jag klarar mig nog, menade Svante, tänkte mest på Torun...

– Hur menar du? undrade Torun.

– Stiliga unga män, som glider omkring, alldeles nakna...

Jipe reste sig och fäktade vilt med händerna.

– Stopp och belägg! Så här är det!

– Vadå? undrade Torun.

– Tänk efter! manade Jipe. Om vi fyra nu sutte på en naturistcamping, nakna, och med nakna människor runt omkring, skulle vi uppträda mot varandra, och mot andra, på något nytt sätt?

– Nja, mumlade Svante.

– Skulle vårt beteende mot varandra förändras? Skulle vi plötsligt tappa puts och polityr?

– Förstår hur du menar, deklarerade Svante, men... Torun log roat.

– Antagligen har du en poäng, Jipe. Är nog riktigt! I varje fall när det gäller oss!

– Vi pratade om den manliga blicken, påminde Bine. Och, Svante, kvinnor är inte alls lika hysteriska beträffande det här, det borde du ha upptäckt, vid det här laget.

– Män har sina blindade fläckar, hävdade Torun.

- En man med brallorna på är ungefär lika intressant som en utan. Finessen sitter inte i kläderna.
- Precis, sa Torun.
- Man kanske borde vara tacksam för detta, mumlade Svante.
- Antagligen, grymtade Jipe.

Det enkla och sköna naturistlivet

I den broschyr som SNF gav ut 1970 läste man: Det inbillade trycket från omgivningen vill vi kasta av oss med det sista klädesplagget och möta varandra som vi är utan att dela in oss i kön, socialgrupper och åldrar. Vi tror att detta ger mer äkthet åt relationerna människor emellan och att det skapar en inre taktkänsla och aktning för varandra.

1973 skrev SNF: Naturismen är en livsstil som vill förenkla umgänget människor emellan. Naturismen vill dessutom återge människan något hon förlorat; en enkel och naturlig syn på nakenheten.

Förbundet påtalade även glädjen i naturismen: Vi naturister solar och badar utan kläder. Det är naturligt och dessutom väldigt skönt. – Detta "naturistiska välbefinnande" påpekas även under 1980-talet, men försvinner sedan ur förbundets argumentation.

Vid SNF:s 25-års jubileum 1982 angavs: Grundsynen är oförändrad, en livsstil i harmoni med naturen, med andra ord ett enkelt och förnuftigt levnadssätt.

INF:s minidefinition

Internationella Naturistfederationen utformade 1974 en "minidefinition" av naturismen: Naturismen är en livsstil i harmoni med naturen. Den utmärks av praktiserandet av gemensam nakenhet och har till ändamål att uppmuntra självkänsla, respekt för andra människor och för miljön.

Enligt INF skulle "harmonin med naturen" uppnås genom:

- rekreation i naturen
- fysiska aktiviteter och frisksport
- respekt för hälsolära och näringslära.

Den humanistiska respekten för olika grupper som omtalas i minidefinitionen tillämpades dock med högst påtagliga förbehåll. Under det glada 1970-talet var ensamma män – i några fall även ensamma kvinnor – portförbjudna på flera naturistområden i Sverige. Under 1980-talet avvecklades dessa förbud, men beträffande medlemsintagningen fortsätter än i denna dag – i vissa föreningar – diskrimineringen av ensamma män.

En dag blir föreningarna obehövliga

Under SNF:s första decennier hörde man ofta åsikten att målet är att föreningar och förbund skall bli obehövliga, att var och en skall kunna naturista i naturen utan att mötas av förbud och avståndstagande.

Under 1980-talet tunnas argumenteringen kring de i framtiden icke nödvändiga föreningarna ut. Vidmakthållandet av den egna organisationen blir ett självändamål för det svenska naturistförbundet. SNF hävdar till och med, i sann Chrounschougsanda, att ingen som inte är medlem i en SNF-förening får kalla sig naturist.

Bastubadande naturbarn

Karl-Erik och Evastina gick upp till doktorsvillan i god tid före mötet med föresats att hjälpa till med dukningen. Men Karin och Anders hade redan ordnat allt. I gillestugan residerade ett långbord med mörkgrön pappersduk och utanför bastun låg travar med handdukar.

– Om alla vill bada bastu så blir det trångt, menade Anders.

– Då får vi dela upp det i tjejer och killar, skojade Evastina.

Karin kom nedför trappan med en bricka med smörgåsar.

– Jag kokar te, sa hon. Alla dricker väl te? Dessutom finns det läskedrycker och bordsvatten.

– Blir jättebra, tyckte Evastina.

– Vi har talat med en del, berättade Karl-Erik med illa dold iver. Ludvig och Fiona, dom känner ni kanske, bor här nere i radhusen på Blomstervägen. Han är lärare på gymnasiet, hon skolsköterska.

– Ja, henne har jag nog träffat i så fall, trodde Anders.

– Och deras avlägsna bekantning Fredrika ville också komma. Så är det Lill-Pelle, han i orienteringsklubben, och Ylva.

– Vi har också några på gång, om dom nu inte backar ut i sista minuten.

– Det viktigaste är ju att dom är intresserade, påpekade Evastina. Inte att dom är med just ikväll.

– Alldeles rätt, Evastina.

– Sylvie och Lars kommer inte, berättade Karin. Är på vintersemester den här helgen.

Det ringde på dörren och Lill-Pelle blev insläppt. Hans imponerande gestalt fyllde hela dörröppningen.

– Ylva är på ett annat sammanträde, meddelade han, men hon hänger gärna med till simhallen.

Anders och Karin gick upp för att hämta ner ytterligare mötestillbehör. Evastina hörde steg på trappan och sköt försiktigt upp dörren innan någon påringning hade skett. Det var ett för henne obekant par.

– Välkomna! sa hon.

– Peter Svensson, hälsade mannen som hade ett runt ansikte och stor mustasch.

– Alice, presenterade sig kvinnan. Mannen log glatt mot Evastina.

– Är det här badarklubben byter om? frågade han.

– Han ser energisk ut, avgjorde Evastina, fyrtiofem plus, femtio minus? Alltid lika svårt att gissa folks ålder. På vårdcentralen kunde man kolla personnumret, här fanns ingen facit. Men det kunde förstås göra detsamma, gubben verkade trevlig, det räckte mer än väl, här och nu. Med undantag för den yviga prydnaden under näsan såg han avgjort strömlinjeformad ut. Inga skarpa hörn någonstans.

– Vi ska hålla till här nere, i gillestugan, berättade Evastina. Ni kanske har varit här förut?

– Jo, en gång, sa kvinnan som hade blont hår, långt till axlarna, vackert välborstat. Bara ytterkläderna vi tar av nu, va?

Alice var aningen längre än sin man, vackra blå ögon, runda rosiga kinder och en energisk haka, hon gjorde på det hela taget ett både sunt och ståtligt intryck.

– Ja, svarade Evastina. Ytterkläderna. Men Karin har laddat upp med handdukar och bastun är varm. Så man vet aldrig!

– Lite spännande är det här, erkände Alice och log. Eller hur?

– Jo, inget fel med det, tyckte Evastina och blinkade förtroligt. Hon kände omedelbart sympati för den blonda kvinnan, det var som hon redan i farstun fått en ny och reko tjejkompis.

Sedan kom bokhandlare Henriksson, Bok-Henrik kallad, klampande på trappan. Evastina kände genast igen honom från bokhandeln. Han hade ingen dam i sällskap, och sa inte heller att någon sådan fått förhinder. Vad hon visste så levde han ensam med sina böcker och en katt.

– Bad är hälsa, hälsa ofta! hälsade han.

Bok-Henrik var kort men påfallande kraftigt byggd med lockigt rödblont hårsvall och vänliga ögon, lite sorgsna.

– Eller drömmande, tänkte Evastina.

Han hade aningen svårt att få av sig rocken i den trånga tamburen. Evastina ville hjälpa honom men han insisterade på att fixa det själv.

Så kom Fiona, Ludvig och den nya stjärnan som kände Fionas moster.

Fredrika hade en lång, svart kappa med stor pälskantad krage, som gjorde att hon såg ut som hämtad ur en gammal rysk film. Håret var pageklippt och mellanblont.

– Greta Garbo som ung, tänkte Evastina under det att damen ifråga svängde av sig kapp och sjal och blottade en elegant svart långklänning, med mycket diskret urringning.

– Hon ser verkligen förväntansfull ut, tänkte Evastina och återgäldade den svartklädda kvinnans leende. Men, gillar hon att vara naken, så är väl det här badandet den verkliga grejen? Och omsorgsfullt uppmålad som för en bättre festkväll; hur ska det gå med spacket i bastun?

Evastina och Fiona kramades välkomnande.

– Nu verkar hon inte så tveksam, tänkte Evastina, som när jag pratade med henne. Riktigt munter, nästan lite uppskruvad!

– Är det här ute i snödrivan man ska rulla sig?

– Vi höll till där uppe, på baksidan, men går väl bra varsomhelst.

– Inte i skarsnö! varnade Ludvig.

Fiona var propert klädd i snäv kjol, som satt som gjuten på den knubbigaste delen av henne, och en glansig vit blus som lyfte fram hennes yppiga barm. Och hon hade satt upp sin mellanblonda kalufs i två uppkäftiga tofsar vid öronen.

– Vad snofsig du är i håret, sa Evastina. Ska du ha det så där, eller bara för ikväll?

– Bara för ikväll, ska man bada går det åt skogen!

Man får göra det lite enkelt för sig!

Karin bjöd runt entrédrinken.

– Alkoholfritt, ni kan ta allihopa!

Karl-Erik tog genast hand om Fredrika.

– Du bodde åt Svartsjöhållet? sa han. Då känner du till orienteringsklubbens bastu vid sjön. Dit ska vi bege oss, knacka hål i isen!

Fredrika spred en diskret väldoft omkring sig.

Karl-Erik var svag för sådant. Även om han var medveten om att Evastina fanns där, alldeles bredvid, hon som var tjejen i hans nya liv, hon som han uppskattade över allting, måste han medge, att han inte hade något emot att göra sig lite familjär med Fredrika. – Evastina älskade han, Fredrika var för honom en oskyldig men icke förty en ny och spännande bekantskap.

– Fiona berättade att ni skulle hyra simhallen, sa Fredrika och log nådigt. Tycker jag verkar mycket bättre.

– Det också, vi har flera projekt på gång.

– Kära vänner, ropade Anders. Föreslår att vi sätter oss. Vi har en del intressanta punkter på dagordningen.

– Våldigt kul att så många kunde komma, fortsatte han när alla hittat sittplatser vid förhandlingsbordet. Vi har ju inte gjort så mycket reklam för det här mötet. Men i fortsättningen får vi bättra oss. Vidga oss som ringar på vattnet!

Den gode doktorn log mot församlingen och gjorde en konstpaus.

– Mötet avser att bilda en naturistförening i Norrviksund, återtog han och lät faktiskt lite högtidlig. Jag vet, många tycker, att naturistföreningar inte är nödvändig. Är bara att bada, inte behöver man en förening för det. Men nu är det vinter! Och det finns ju inte någon möjlighet, att bada bastu gemensamt, eller någon simhall, där man kan bada utan badkläder. Därför är vi några som tycker vi ska ta tag i det här.

– Har vi en förening, sa Karin, så kan vi hyra en bastu eller hela simhallen!

– Men först, fortsatte Anders, ska vi ta en liten presentation, alla känner väl inte alla, förut? Själv har jag ju jobbat på vårdcentralen på Strandvägen i många år nu, träffar en hel del folk som patienter, men inte någon av er, vad jag kan komma ihåg.

– Karin, gift sen rätt länge med Anders. Har ju sett flera av er i korridorerna och ni har nog sett mej.

Fyllde sextio i höstas, nu har jag bara kvar en halvtidstjänst.

– Ludvig, också lärare, men på Korsdammskolan. El-teknik, bland annat.

– Fiona, jobbar också på Korsdammen, som skolsköterska.

– Fiona? undrade Bok-Henrik. Är du från Skottland?

– Nej, min mamma läste tjocka engelska romaner.

– Ja, där kan man snappa upp ett och annat ovanligt namn. Själv har jag ju egentligen ett vanligt namn, Anders, precis som värden på bygget. Men vad det nu beror på, kallar alla mig "Henrik" i stället.

– Hej Henrik! ropade Lill-Pelle.

– Mej träffar ni i bokhandeln, en del säger "Bok-Henrik", för att skilja mig från alla som heter Henrik på riktigt. Ale Eriksson, Bok och Papper hittar ni till, förstås. Är fyra delägare, skaffar fram alla böcker ni vill ha, en del andra, också. Ett exempel! Min läkarverksamme namne, vår värd här idag, kom till mig och frågade om vi kunde skaffa den internationella naturistguiden. Det är en tjock bok med kartor till naturistcampingar över hela världen.

– Naturistcamping? undrade Fiona.

– Som en vanlig camping, sa Karin, men man kan vara naken om man vill!

– Vi har varit på en sån, ropade Alice genast, i Tyskland.

– I alla fall, fortsatte Bok-Henrik, skaffade jag fram guiden åt doktorn och berättade att jag själv var medlem i en naturistförening. Och det var väl därför jag blev inbjuden till det här mötet, kan jag tänka!

– Så hänger det ihop, medgav värden.

– En av er känner jag ganska väl, fortsatte doktorn. Evastina, nu är det din tur!

– Ja, jag jobbar som sekreterare på vårdcentralen. Mamma till Konrad som snart fyller sex. Bor ihop med Kalle, här, sedan snart två månader.

– Två månader, ropade Alice, låter inte så stadgat. Evastina slog blygt ner ögonen.

– Kan väl bli fler månader...

– Precis, hojtade genast Karl-Erik och reste sig så att alla kunde se hans resliga gestalt. Han såg mycket lycklig ut och alla förstod med en gång att detta berodde på nyss nämnda samboförhållande.

– Karl-Erik är mitt riktiga namn, men vill ni säga "Kalle" så går väl det bra, också!

– "Naturist-Kalle", föreslog Bok-Henrik, för att skilja dig från alla andra Kallar.

– Jag är inte naturist, deklarerade Karl-Erik omedelbart.

– Va, trodde jag alla var?

– Kalle är visst naturist! försäkrade Evastina.

– Det visar sig, påpekade Anders. Nu går vi vidare.

– Fredrika, en tjej som jag känner är moster till Fiona, var så jag fick veta om det här. Bor utanför stan, ett ställe nära vägen upp till Svartsjön. Jobbar i stan, säljare på Belindas. Och så sjunger jag i kyrkokören.

Anders log uppskattande.

– Här finns det talanger, av många slag, hör jag.

– Peter Svensson, också säljare, inte damkläder utan bilar. Gift med denna vackra och intelligenta kvinna...

Den utpekade log när hon hörde makens insiktsfulla presentation.

– Alice! Jobbar lite i firman, med att putsa bilar och sådant. Vi bor på Johannesgatan, har en stuga ute vid Mörkviken.

– Är ni också naturister? undrade Bok-Henrik.

Alice tittade på Peter.

– Vet inte riktigt, när blir man en sån?

– Ni hade ju naturistcampat i Tyskland.

– En gång, ja. Men, annars, på stugan, nog brukar vi bada näck, har vi alltid gjort. Om det räknas?

– Vi känner Karin och Anders från Bothniasocieteten, deklarerade Peter, har pratat om nakenbad och den där tyska campingen. Och vi har varit här hos Karin och Anders, och badat bastu, i höstas.

– Redan inbadade! tyckte Bok-Henrik.

Anders nickade.

– Och nu är det bara en kvar i gänget, sa han, att presentera.

– Egentligen är det två, förklarade Lill-Pelle genast, Ylva kunde inte komma hit i kväll. Men hon kommer om det blir nått. Vi är gamla simmare, gillar att bada.

– Nakna? frågade Fiona. Ylva också?

– Jadå, hon är inte buskablyg! Att näcka när man badar är okej, rätt så praktiskt!

– Dej har jag träffat i orienteringsklubben, du var väl med i styrelsen, var det inte så?

– Jag är sekreterare. Heter Per, egentligen. Nån anledning, som jag inte begriper, kallar folk mej Lill-Pelle.

Anders höjde handen.

– Tack alla! Nu vet vi lite om varandra. Och nu ska vi välja ordförande och sekreterare för mötet.

- Talande, ropade Lill-Pelle.
 - Nog med förslag, log Bok-Henrik blitt.
 - Finns ytterligare förslag? frågade Anders.
 - Nog med förslag, log bokhandlaren än en gång.
 - Väljes undertecknad till ordförande för mötet?
- Alla nickade. Anders satte sig.
- Finner mig vald! Och sekreterare?
 - Lill-Pelle, sa Karl-Erik.
 - Karl-Erik, sa Lill-Pelle.
 - Nog med förslag, sa Bok-Henrik.
 - Ber att få avsäga mig, ropade Lill-Pelle.
 - Du är ju redan sekreterare, du har väl nått gammalt protokoll liggande, skämtade Ludvig.
 - Just därför, sa Lill Pelle.
 - Nog med förslag, ropade Bok-Henrik.
 - Väljes Karl-Erik, frågade Anders.
- Alla nickade.
- Karl-Erik är vald! Har du penna och papper?
 - Dagordning, föreslår att vi börjar med att ta upp förslag till verksamhet. Sedan väljer vi en interimsstyrelse, som får i uppdrag att utarbeta stadgar och slikt, och en kommitté som startar upp aktiviteter så snart som möjligt. Är mycket lättare att värva folk, när man har någon verksamhet att visa upp.
 - Utmärkt förslag, tyckte Bok-Henrik.

– Hyr simhallen! föreslog Lill-Pelle. På lördagar stänger dom klockan 15. Då borde man kunna få hyra den.

– Varje lördag? frågade Anders.

– Vad kostar det? undrade Peter.

– Jag har frågat badmästaren, men hon visste inte. Fyra hundra per timme, trodde hon kunde vara rimligt.

– Det låter ju inte så farligt, menade Peter. Om vi blir några som ska dela på det.

– När vi får upp farten kan vi kan ha simtävlingar, hojtade Lill-Pelle. Men klockan kolliderar med Sportextra på TV.

– Hur är det på söndagar, undrade Fredrika. På lördagar är det ju en del som går ut.

– Menar du söndag eftermiddag eller kväll? frågade Anders.

– Efter fjorton nånting, jag är ju med i kyrkokören!

– På söndagar är det stängt, helt och hållet, meddelade Lill-Pelle. Dom har ingen personal i tjänst. Men, vi får väl fråga om dom kan öppna för oss. Söndag eftermiddag är nog en bra tid, annars.

– Men hör ni, sa Anders, frågan är om vi har underlag för varje vecka. En gång i månaden är kanske

mer realistiskt till en början. Blir det mycket folk, får vi väl utöka.

– Nog med förslag, sa Bok-Henrik. Simhallen en gång per månad, eller nått sånt.

– Finns det några ytterligare aktiviteter? fortsatte Anders.

– Bastun vid Svartsjön, sa Lill-Pelle, orienteringsklubbens, alltså. Den behöver rustas upp. Om föreningen går in som delägare så kan vi kanske dela på den, så att säga.

– Kräver att vi har lite kapital att satsa, invände Peter. Och än så länge har vi varken kassa eller kassör.

– Är väl ett intressant projekt, på lite sikt, menade Anders. Men hur är det nu? Finns möjlighet att hyra bastun nån enstaka gång?

– Ja, borde väl gå, menade Lill-Pelle, men säger som badmästarn, ingen aning vad det skulle kosta.

– Kan väl inte bli så mycket, förmodade Bok-Henrik, om vi fixar egen ved?

– Tänker du bidra med uttjänta böcker? undrade Peter.

– Nej! röt bokmalen. Man bränner inte böcker. Aldrig!

– Har vi några andra förslag, frågade Anders på nytt. Vad säger tjejerna?

– Simhallen, undrade Fiona, det ska vara gemensamt, och krav på att man är näck?

– Krav och krav, sa Anders.

– Om någon vill ha baddräkt, då?

– Tja, egentligen tror jag inte att det är något problem. Det är nog ingen som vill, när alla andra klarar sig utan.

– Tänkte, om det kommer nån ny, förklarade Fiona. Att det kunde vara valfritt, första gången.

– Ja, ja! suckade Anders. Men jag undrar om nån verkligen vill sticka av. Men är nog inget större bekymmer. Vill man komma och se hur vi har det, går det väl bra. Vi sliter inte kläderna av folk. Gör vi ju inte. Men hör ni ni, har ni några mer förslag på aktiviteter?

Karl-Erik hade plockat fram kameran och reste sig från protokollet.

– Ingen som har något emot att jag tar några bilder av detta historiska tillfälle? frågade han.

– Ta några bilder, du, sa Anders, så vi har till föreningsarkivet.

Fredrika såg finurlig ut.

– Ska du inte vänta tills vi får av oss kläderna?

– Vet ni om några fler ställen där man har bad, undrade Lill-Pelle, mer än simhallen? En del hotell har ju badavdelningar.

– Kullhögden Konferens har en bassäng och en fin bastu, visste Bok-Henrik. Vi kanske kan ha någon sammankomst där. Men, dom tar rejält betalt! Skulle kosta skjortan, men det kanske inte gör nått...

– Hör ni tjejer, vädjade Anders, har ni inte några förslag? Bastu, isvak och simtävlingar, machogrejer, alltihop.

– Bubbelpoolen i simhallen, där gillar säkert tjejerna att häcka.

– Och i solariet!

– Hur blir det i sommar? undrade Alice. Jag har alltid drömt om att gå ut på midsommarafton och plocka blommor. Alldeles naken, som dom gjorde förut. Ensam vågar jag inte, men om vi är flera...

– Kul idé, menade Anders. Mera sånt!

Men det kom inga fler förslag, varken kul eller mindre kul, varför ordföranden gick över till nästa punkt på dagordningen.

– Val av en interimsstyrelse, förkunnade han. Törs anta, att ni tänker föreslå mej som ordförande, är beredd att ta på mig det, tills vidare.

– Nog med förslag, ropade Bok-Henrik.

– Väljer ni mej som interimsordförande, frågade Anders.

– Ja! ropades unisont.

– Herr ordförande, sa Lill-Pelle. Vi skulle ju ha två kommittéer, en för stadgarna, en för verksamheten. Jag föreslår att Karin, Bok-Henrik, Fiona och Ludvig skriver förslag till stadgar, och att övriga tittar på verksamheten.

– Kan vi anta detta väl avvägda förslag? frågade Anders.

Karl-Erik kikade på Fiona och Ludvig. Hade han inte sagt i telefon, den gode Ludvig, att de inte ville binda sig i något föreningsarbete? Nåväl, de hade kanske ändrat sig.

Karl-Erik riktade kameran mot Alices blonda kalufs.

– Skulle du inte vänta till bastun? undrade Alice.

– Är en digitalkamera. Kortet räcker till massor av bilder.

– Dessutom har vi yngre Björkegrens, hojtade Karin. Sylvie och Lars, dom känner ni väl? Kunde inte komma ikväll, men är intresserade. Hon är väldigt energisk, skulle platsa i verksamhetskommittén.

– Och bankdirektören kan bli kassör, ropade Bok-Henrik. Nog med förslag! Nu blir det väl bad?

– Ja, sa Anders, vi ajournerar mötet för lite bastu. Och i bastun är ordet fritt.

Anders drog ner reostaten för belysningen och en angenäm skymning lägrade sig över gillestugan. Karin delade ut handdukar.

– Tar av mig här, tyckte Evastina, krokarna vid bastun räcker inte till alla.

Fredrika såg ut att vara inne på samma linje.

– Vi bastade här för två veckor sedan, berättade Karl-Erik oförväget. Var ute i snön och rullade oss i snön.

– Hörde det, sa Fredrika, ryktet går. Säkert kul, men usch så kallt!

– Ja, man får sno sig!

– Ska man rulla sig, får man sno sig, menade Bok-Henrik.

Karl-Erik kunde inte låta bli att kika på Fredrikas avklädning. Var hon exhibitionist borde hon inte ha något emot att bli iakttagen?

Hon kunde väl vara väl några år äldre än Evastina, kanske trettiofem, någonting. Hade inte Evastina sagt, att de hade gått samtidigt i skolan i Norrvik-sund, om än inte i samma klass? – Hur som helst verkade Fredrika vara en käck tös. En som ingalun-

da tycktes bekymra sig över hans sneglade, när hon ormade sig ur den svarta klänningen.

Fiona hade fortfarande alla kläder på sig.

– Är det inte vansinnigt? viskade hon till Evastina. Gör det mest för Ludvigs skull. Han var så angelägen, att vi skulle hit.

– Vi ska ju bara bada bastu, är väl inte så märkvärdigt!

Karl-Erik fortsatte att titta på Fredrika, som i en snabb handvändning stod flammande naken, alldeles bredvid honom. Hon hade inte haft något på sig under klänningen, det hade han inte missat att notera. Liksom att hon ansat venushåret, så att bara en smal strimma återstod. Han undrade om hon alltid gick omkring på det sättet, utan underkläder, eller om det var ett arrangemang enkom för kvällens snabba avklädning inför bastubadandet. Ute var det ju vinter och minusgrader!

Fredrika verkade läsa hans tankar.

– Är en ylleklänning, väldigt varm och skön, anförtrorde hon honom. Sidenfodrad!

– Kalle, hur går det? hörde han Evastinas käcka röst. Behöver du hjälp med att klä av dig?

– Ja, mamma, grymtade Karl-Erik. Ska skynda mej.

– Hur länge har ni varit gifta? skrattade Fredrika.

– Vi är inte gifta, upplyste Evastina. Men vi samsas rätt bra, ändå.

Det var trångt i bastun. Varje tillgänglig sittyta blev snabbt upptagen.

– Vi har varit tolv en gång, berättade Anders.

– Men då var jag inte med, förklarade Bok-Henrik. Jag behöver nog en stor plats, är lite päronformad...

– Snarare två, trodde någon. Du får betala dubbel medlemsavgift!

– Ja, ja, dubbel, bara det inte blir trubbel, grymtade den ordkunnige bokmannen.

– Stämningen är rå men hjärtlig hos Hjärtmans...

– Ha, ha, skrockade den badande bokhandlaren.

Vet ni förresten varför vi rundnätta är så godmodiga? Jo, vi måste vara snälla, vi kan varken slåss eller springa...

Evastina och Karl-Erik hade fått plats på nedersta laven, Karl-Erik hade Fredrika bredvid sig.

– Vedeldad bastu är fint, flåsade Karl-Erik. Eller hur, Fredrika?

– Jovisst!

– Hör ni, ropade någon, behöver vi någon annan bastu än den här, här är ju toppen!

– Mer än tolv medlemmar måste vi ha, tyckte Anders. Men styrelsemöten kan vi ha här.

– Lite mer vatten på ugnen, krävde någon.

– Nej, inte nu, vädjade en annan.

– Jag har en bastu på torpet, meddelade Fredrika.

– Något för verksamhetskommittén? undrade Karl-Erik genast.

– Ja, den är nog lika stor som den här.

– Ja, då kommer vi gärna ut till dej!

– Men, den är full med bråte.

– Då ordnar vi en röjarskiva!

Dörren öppnades och Fiona kom in i bastun, hon hade en handduk om sig.

– Oj, var det en till i alla fall, ropade Anders. Nu blir det trångt.

Karl-Erik reste sig omedelbart och erbjöd Fiona sin plats. Hon tog tacksamt emot erbjudandet och satte sig på den lediga platsen mellan Fredrika och Evastina utan att avveckla handduken.

Bastun var sparsamt upplyst men Karl-Erik kunde i alla fall räkna in den nu fulltaliga skalan. Fantastiskt att de hade lyckats få ihop ett helt dussin som var intresserade! Även om Ylva inte var här, hade Lill-Pelle sagt att hon skulle komma med, hon också.

Alice slingrade sig ner från mellanlaven och gick ut. Evastina följde med.

– En schysst grej, det där med midsommarblomstren, sa hon ute i duschen. Hur kom du på det?

– Läste om gamla sedvänjor, avslöjade Alice. Det var mycket magi och ritualer kring sånt där.

– Men nakna? Var dom inte för blyga för det, förr, alltså.

– I Sverige, kanske, svenskar är alltid blygast! Men annars, lite nakna häxor, och sånt, har man ju läst om. Har väl hänt, både här och där!

– Häxkonster, är det det, som...

Den blonda valkyrian log förtjust och odygdigt.

– Lite lagom häxkonst, är väl aldrig fel?

Evastina förstod genast att även allvaret i det som Alice sagt var ganska lagom. Hon bytte samtalsämne.

– Kul, att det är så många tjejer. När Anders började prata om en förening för nakenbad, då tänkte jag direkt, det blir en samling gubbar, bara.

– Är ni naturister, du och Karl-Erik? Organiserade, alltså? Karin och Anders är ju det.

– Nej då, log Evastina. Vi är inte medlemmar i någonting. Karl-Erik vet knappt vad som menas med

"naturist". – Sigurd, min förra kille, gillade det, vi var i Tyskland och badade...

– Vi med, berättade Alice, i alla fall lite. Var i Tyskland på bilsemester, råkade hamna på en campingplats med husvagnen. Vi kom sent på kvällen. På morgonen märkte vi att folk gick omkring nakna.

– Ni också?

– Ja, vi tordes ju inte annat, ville inte sticka av. Så det var bara att passa på! Man vande sig direkt, gå omkring näck bland alla andra. Vi stannade där en dag extra!

– Doktorn hade inget problem att övertala er att komma hit ikväll?

– Vi är ju med i Bothniasocieteten, välgörenhetslogen, du vet. Karin och Anders också. Peter och Anders kom att prata om nakenbad. Peter sa väl att vi brukade näcka ute på stugan, berättade om den tyska campingen. Så i höstas blev vi inbjudna hit på middag. Och vi badade bastu allihop. Jättemysigt!

– Ja, Karin och Anders är verkligen trevliga, tyckte Evastina. Kalle och jag var här, för några dagar sen, i bastun!

Alice log.

– Ja, dom verkar ha bjudit hit alla sina bastukompisar i kväll.

– Ni är intresserade av det här, att gå med, att hyra simhallen?

– Vi pratade om det, Peter och jag. När Karin och Anders är med blir det helt okej.

– Javisst!

– Händer ju inget i den här stan, varför inte starta en nudistförening? Då får folk nått att snacka om. Själv tycker jag att det ska bli jättehäftigt, vilken kul grej!

Alice så förtjust ut. När hon vände sig om noterade Evastina att hon hade en liten tatuering på vänstra skinkan.

– Är du inte rädd att dom ska snacka om oss?

– Nix, inte ett dugg! Har dom inte nått mera rysansvärt att tissla om, än att jag badar näck, så...

Evastina nickade.

– Du har nog rätt!

Bastun öppnades och Bok-Henrik kom utfarande.

– Godafton mina damer, sa han. Hade jag haft hatt, skulle jag ha lyft på den, men som det nu är törs man väl inte lyfta på någonting.

Alice skrattade.

– Henrik, du är som en tok! Så du pratar.

Karin, Lill-Pelle och Fredrika kom ut ur bastun.

– Vill ni svalka er, så är det bäst att gå uppför trappan och ut på gården där uppe, sa Karin.

– Låter fint, frustade Lill-Pelle, hänger ni med?

– En lagom sval dusch borde väl räcka, menade Fredrika, att rulla sig i snön låter lite häftigt!

– Finfin nysnö däruppe, berättade Karin inbjudande.

– Skarsnö vore inte bra! trodde Alice.

Lill-Pelle och Bok-Henrik försvann upp i trappans halvdunkel.

Fiona kom och ställde sig i kön till duschen. Hon hade fortfarande handduken draperad runt kroppen.

– Grabbarna har gått upp till snödrivorna, meddelade Evastina.

– Det finns orörd nysnö, sa Karin samtidigt som skrik och dörrslammer hördes där uppe.

– Eller fanns, lade hon till.

– Får sno oss, ropade Fredrika, innan flodhingstarna förstör all snö.

Peter kom makligt klivande från bastun.

– Var är den absolut bästa drivan? undrade han. Däruppe?

Karin nickade och tog täten uppför trappan.

– Bäst att titta till pojkarna, sa hon. Så att dom inte trampar i mina rabatter.

Fiona hängde av sig handduken och klev in under duschen. Efter en kort stund kom hon ut, virade in sig på nytt och återvände in i värmen.

Evastina och Alice följde efter henne in i bastun där Anders och Karl-Erik fortfarande härdade ut på översta laven.

– Ska ni inte ut i snön, grabbar, undrade Alice.

– Jodå, måste bara bli riktigt varma först, menade Anders. Stäng dörren snabbt! Vi förlorar den goa värmen!

– Räcker snön, undrade Evastina, snart är väl all nysnö upprullad?

– Lugn, flicka, manade Anders. Det finns nysnö på framsidan också.

– Era grannar är vana vid det mesta, trodde Karl-Erik och tänkte på kameran som han lämnat på konferensbordet.

– Jodå, försäkrade Anders.

– Och därute, vid dörren, har vi lite sockor, bra att ha nått värmande på flossingarna, fortsatte han. Och fort ut i snön!

Alice och Evastina gick ut och letade rätt på lådan med sticksaker, Fredrika strax efter.

Karl-Erik rusade efter, fick fatt på kameran just som Fredrika böjde sig över socklådan.

– Lås inte dörren, tjöt Alice och skuttade ut. Hennes våta blonda hår stod som en vresig kometsvans mot natthimlen. Evastina följde henne i fotspåren och strax efter kom Fredrika. Alla tre försvann i ett snömoln.

– Vintern har sina nöjen, sa Anders till Karl-Erik. Nu när flickorna rasat av sig går vi ut lugnt och varldigt och gör några snöänglar.

– Titta nu, flickor, manade Anders och lade sig raklång i snön och började rytmiskt vifta med armar och ben. Men flickorna försvann in genom dörren i vild fart.

– Ojojoj, vad det svider! skrek Alice.

– Härligt! ropade Fredrika. Jag känner mig jättevarm.

– Titta, sa Evastina, snö på snuffan. Fräckt!

– Jag är så kall, så ruskigt frusen, det hänger istappar under musen, sjöng Alice. Men för dej, Fredrika, är det ingen risk. Du har spart så lite där, att inte mycket kan fastna!

– Kul sång! Istappar under musen!

– Ja, Tingelingvisan, bara för tjejer. Jag är så kall, så ruskigt frusen... Och förstår ni, man ska stå när man

sjunger och efter "istappar under musen" så schejkar man lite lagom: Tingeling!

Men nu kom grabbarna instormande och flickorna bytte snabbt samtalsämne.

Karin och Fiona hade under tiden som snörullandet pågick ordnat en improviserad bar utanför bastun. Man kunde välja mellan lättöl och bordsvatten, serverat i plastmuggar.

Fiona hade lagt av handduken. Hon var ganska knubbig, den charmfulla barmen gungade hemtrevligt och även i vått tillstånd var tofsarna i frisyren väldigt uppkäftiga. Men hon verkade känna sig nästan lika oklädd som hon var och hon log generat.

Karin däremot såg ut att vara helt hemtam och fullständigt obesvärad av att vara naken, men hon var ju hemma hos sig och dessutom gammal naturist.

Peter var snabbt framme och fick lättöl i plastet serverat av Fiona.

– Fin barsservering, det här, sa han.

Karl-Erik la armen om Evastina.

– Kom nu, vi går in i bastun och värmer oss!

Bok-Henrik och Lill-Pelle satt på översta laven, båda var mycket livade av snörullningen eller om det nu var av bastuvärmen.

– Förstår inte varför ni orienterare ska ränna omkring i skogen så där, sa den flegmatiske bokmalen. Det här är ju ett mycket enklare sätt att bli svettig.

– Det är sport! fräste Lill-Pelle. Ädel tävlan i naturen! Bastu kan man bada efteråt!

– Baren har just öppnat, meddelade Karl-Erik.

– Lättöl och vatten, välj vad ni vill, sa Evastina.

– Ja, Anders sa, att det skulle bli en ordentlig förening, sa Bok-Henrik. Inget supande!

– När vi var här, bjöds i all fall på konjak, berättade Karl-Erik. Men det var väl mest för att mota eventuell förkylning.

– Bra med en nykter förening, menade Lill-Pelle.

– Ni tänker bli medlemmar, du och Ylva? frågade Evastina.

– Javisst, jag tycker det verkar jättetrevligt, det här. Är ju redan med i en massa andra föreningar, varför skulle vi nobba just den här? Både jag och Ylva gillar att simma!

– Brukar ni bada nakna?

– Javisst, det händer och fötter. Annars går vi till simhallen, är ju gamla simmare. Men där är det inget nakenbad, numera.

– Och då, när det var, då var det skilda dagar för herr och dam, meddelade Bok-Henrik. Kommer jag

ihåg. Gick där som liten parvel, skulle lära mej simma. Då hadd'en inga badbrallor!

– Måste ha varit länge sedan, trodde Lill-Pelle.

– Varför tror du det, skrattade Evastina. Men Ylva, hon kommer till simhallen även om det är utan bad-dräkt?

– Ja, hon är inte buskablyg, så att säga! Inte bangar hon! En redig tös!

Fiona, nu utan handduk men fortfarande något blyg, steg försiktigt in i bastun med fyllda plastmuggar balanserade på brickan.

– Öl? frågade hon.

Alice, ståtlig, glad och naken, kom infarande med en plastig ölbägare i ena nypan och handduken i den andra.

– Snart varmt vid brasan! ropade hon. Fredrika och Peter håller på att elda upp.

– Mera ved i bastun, också här behövs mera fyr!

– Och vatten! På elden, alltså!

– Bastu är en ren njutning!

– Bastutokar, menade Alice.

– Här har vi ångan oppe!

– Snart har vi vår i luften! Flickor, var har ni er?

– April, April!

– Ni vet att bastun är en urgammal nordisk badform? docerade den boklärde. Finländarna tror att dom hittade på bastun, men så är det inte.

– Ja, finns en cirkumpolär bastukultur, runt nordpolen, berättade Karl-Erik som tack vare sina exkursioner på nätet visste en del om bastubadandets historia.

– De nordamerikanska indianerna hade sina svett-hyddor, fortsatte Bok-Henrik. Men där var kvinnor inte tillåtna att titta in.

– Vilken idé, klart olämplig, hojtade Lill-Pelle.

– Mycket dumt, precis som i herrbastun i simhallen. Inga damer där heller!

– Men nu ska vi ändra på detta, tyckte Karl-Erik och såg morsk ut.

– Gemensam bastu är mycket trevligare, menade Alice, skulle jag tro...

– I varje fall är sällskapet vackrare!

– Sexist, väste Fredrika. Även killar kan vara vackra, tycker jag.

– I en herrbastu är det som när måsar möts. Skrik och skrän, och så skräpar dom ner! Dambastu måste vara trevligare, törs man anta.

– Äh, dom små hönorna sitter väl och tindrar med ögonen och fnittrar...

– Tomma tunnor bullrar... Och ölburkar! I herrbastun, alltså.

– En del fjällhotell har mixad bastu, berättade Lill-Pelle. Ylva och jag hamnade i en sådan en gång. Schyssta bananer!

– Kalle och jag var också i en hotellbastu, berättade Evastina, i Gransele.

– Det konstiga är, fortsatte Bok-Henrik sin lilla föreläsning, att gammalt tillbaka var det gemensam bastu, det var inget särskilt med det. Folk hade en ganska naturlig syn på saker och ting. Det var först på den viktorianska tiden som folk blev riktigt uppskrämda för att bada tillsammans. Men då var hela samhället uppdelat i herr och dam. Männen hade sina nöjen och kvinnorna sina.

– Egentligen är det väl inte så märkvärdigt, tyckte Evastina, med killar och tjejer i bastun. Alla vet ju hur vi ser ut, varför ska det vara så hemskt? Förstår inte, varför man ska tjafsa så mycket med det.

– Ja, trots allt är det ju bara naturligt, tyckte Alice. Att vara naken. Tänk vad lyckliga småbarn blir när dom fått av sig kläderna, hoppar och dansar!

– Ändå tills vi skrämmer dom, menade Bok-Henrik, och lär ut, att det värsta som kan hända, är om nån skulle se dom utan kläder.

– Tänk vad skönt det är att ta av sej skorna, och gå barfota!

– Javisst, ropade bokhandlaren entusiastiskt, och likadant med resten av kläderna, förvisso!

– Så du tycker att man ska gå naken jämt? frågade Alice.

– Tja, tycker och tycker? Visst finns dom som håller styvt på det. En gång träffade jag en sån där gammal stofil, en gubbe som levde ensam med sina böcker. Han var alltid naken, sa han. Klädde bara på sig när han måste lämna bostaden, påstod han.

– Fredrika brukar visst göra det, också, berättade Evastina. Gå naken, hemma, alltså.

– Jaså, minsann, grymtade Bok-Henrik, var som attan!

– Nu går jag ut och kollar värstingarna vid brasan, sa Alice.

– Håll en varm plats åt mej, ropade bokhandlaren som snart tänkte sluta bada.

– Vi kommer strax, lovade Evastina och gav Karl-Erik en snabbhänt och svettig bastusmekning i förbifarten.

– Ingen brådska, värmen räcker till alla!

Evastina och Karl-Erik duschade tätt tillsammans och passade på att krama varandra ännu en smula. Bok-Henrik övervakade att allt gick rätt till.

– Oj, oj! Kranar och kramar! De unga tu duschar i ett, stönade han.

– Vi är snart klara, menade Evastina.

– Tror jag inte, muttrade bokmalen och dröp av.

I brasrummet var gemytet stort. Vid öppna spisen var det rökigt, trångt och allmänt hemtrevligt. Karin hade plockat fram kuddar att sitta på och Fredrika, Alice och Peter kurade på mattan framför brasen. Elden spred en mäktig värme, de tre satt där vita och nakna på sina frottéhandukar i olika pastellfärger. Alices blonda hårsvall, ännu med våta lockiga slingor, glittrade i skenet från elden. Karin, Anders och Lill-Pelle hade lyft fram soffan och satt strax bakom kuddraden. Karin och Anders hade badrockar, Lill-Pelle såg ut som en romersk senator med ett togaliknande skynke virat om kroppen.

Ludvig tronade i en stor länstol och Fiona kurade på mattan framför. Bok-Henrik och Karl-Erik hjälptes åt att flytta fram ytterligare en fåtölj.

– En räcker väl åt er två, menade den nu färdigbadade bokhandlaren.

– Sätt dej, du, tyckte Evastina. Verkar mysigt på mattan.

– Vinternattens köld är hård, fortsatte Bok-Henrik. Ni har väl hört om samojederna som sitter i sina tält på tundran, runt elden. Magarna dryper av svett medan ryggen knakar av kylan!

– Är det så, där du sitter? undrade Alice. Kom hit till oss! Här är jättevarmt!

– Kommer jag ner på golvet, kommer jag aldrig upp, trodde den något rundnätte. Men ni ser väldigt eteriska ut, nakna i eldens sken.

– Eterisk, undrade Fredrika, vad betyder det.

Bok-Henrik sjönk ner i fåtöljen.

– Har du inte hört historien om blondinen som talade med väninnan om sin träff. Han sa, sa hon, att jag såg så eterisk ut i månskenet. Vad betyder det? Vet jag inte. Men gav honom en örfil för säkerhets skull.

– Vad betyder eterisk?

– Ja, himmelsk i alldeles egentlig mening, och i största allmänhet, luftig, lättflyktig.

– Jag är inte lättflyktig, invände Fredrika.

– Nä, medgav Bok-Henrik, men din skira jordiska astralkropp är översinnligt skön i eldens vilda sken.

– Är det en komplimang, eller vad?

- En vacker komplimang, menade Karin.
Elden flammade och spred en överklig stämning i det mörka rummet.
- Man känner sig som en urmänniska, tyckte Lill-Pelle.
- Precis, instämde Alice, verkligen! Är naturism alltid så här vacker och trevlig, ni som känner till sånt här?
- Naturism? undrade Lill-Pelle. Vem kan förklara det här för oss? Nudister är det samma sak som naturister? Henrik, är det du som vet?
- Tja, sa Bok-Henrik, det är väl Karin och Anders som varit med längst, som vet mest, kan jag tro?
- Men du är också organiserad naturist? undrade Alice.
- Ja, jag är med i en förening, inte samma som Karin och Anders. Har varit på en del ställen i Stockholmstrakten, och läst en del. Nå skillnad mellan naturist och nudist ska det inte vara, numera, vad jag förstår. Eller vad säger, du, Anders?
- En del måste krångla till det, håller med dej!
- Vi ska inte krångla, lovade bokhandlaren rundhänt.
- Nudism är det gamla ordet, hälsa genom nakenhet och allt det där sunda, som dom pratade om på

trettiotalet. Men så var det väl några som tyckte, att nudist fått en dålig klang, dom började kalla sig naturister i stället. Ett ord som egentligen bara betyder naturdyrkare i största allmänhet. Var väl 1950, nångång, som man började med "naturism" i Sverige. I en del länder säger man fortfarande nudism.

– Karin och Anders, har ni alltid varit naturister? frågade Alice.

– Är född sån, skämtade Anders, naturdyrkare i största allmänhet.

– Jag också, ropade Bok-Henrik, född naturist. Tror jag i alla fall, faktiskt minns jag inte så noga.

– Men jag badade inte naken innan jag träffade Anders, förklarade Karin.

– Ni kan väl berätta för oss, bad Alice och såg sig omkring. Det här är ju jättemysig!

– Bart är kul! ropade Fredrika. Tycker ni inte?

– Men, när det är så här trevligt, att vara näck tillsammans, varför är det så ovanligt, varför är det så mycket ståhej kring det här?

– Ja du, Alice, sa Anders, inga lätta frågor. Egentligen finns det inga bra svar, tror jag. Har bara råkat bli så, att gemensam nakenhet, utanför den egna familjens ram, anses vara opassande i vårt samhälle.

– I mycket är det väl en modesak, också, menade Bok-Henrik. Halvnaken och nästan naken kan man ju vara numera, men förr var inte det heller tillåtet. Se bara badmodets utveckling. Från början, när fina stadsbor började bada utomhus, början på 1900-talet, alltså, var det heltäckande badkläder som gällde. Från topp till tå! Det var gemensamhetsbad i den utstyrseln som var så chockerande!

– De där bilderna från Mölle, och andra ställen, man brukar se, påpekade Anders, med eleganta damer och herrar i solhattar och randiga badkostymer.

– Sedan blev det tillåtet att visa armar och ben, fortsatte den boksynte badaren, men det var fortfarande hela baddräkter även för män.

– Ja, Arne Borg och grabbarna hade badkostymer med svenska flaggan på bröstet, erinrade sig Lill-Pelle.

– Ja, just det! En del här är kanske så gamla att ni kommer ihåg vilket hallå det var när bikinin kom, tjejerna visade till och med maggen!

– Bikini är väl fortfarande inte okej, annat än på tåniga tonåringar, menade Alice. Åtminstone inte i simhallen, där har alla hel baddräkt.

– Men Alice, återtog Anders, du ville höra lite om våra naturistupplevelser? Jag studerade i Uppsala på sextiotalet, ni vet på den tiden då somrarna alltid var varma och soliga. Hade en studiekamrat, en blivande kollega, från Stockholm. En sommar följde jag med ut på Ingarö, till en naturistförening, som finns där. Hans föräldrar var medlemmar. Det fanns några gäststugor men vi tältade. En del var vegetarianer och frisksportare, hurtiga typer.

– Och du tyckte det var trevligt där, frågade Alice.

– Jo, det var en upplevelse, att gå naken i naturen tillsammans med andra. Så nästa sommar, då jag träffat Karin, hyrde vi en stuga och bodde där en vecka.

– Karin, du gillade det också?

– Javisst! På den tiden var man ung, pigg på allt, allting var nytt, spännande och härligt. Fast härligt är det fortfarande!

– Sen bodde vi i Örebro, fortsatte Anders, sjuttiotalet. Vi skaffade oss en husvagn, var ofta på Sandviken, en naturistcamping utanför Filipstad.

– Vid sjön Yngen, förklarade Karin. En ganska stor sjö. Fin sandstrand!

- Senare, i början på åttiotalet, flyttade vi vagnen till Nora, en ny naturistcamping på en nedlagd barnkoloni, Gustavsberg heter platsen.
- Vi gjorde semesterresor i Danmark och Holland.
- Danmark lär vara ett fint naturistland? påpekade Bok-Henrik.
- Javisst, sa Anders, finns nog inget land i världen där man är lika ogenerad på badstränderna som där.
- Danmark ligger så nära, kan ni förstå varför det är så olika mot Sverige? Är ju en skillnad som natt och dag!
- Nä, kan man inte förstå! Är helt obegripligt!
- När kom ni till Norrviksund? undrade Karl-Erik.
- 89, var det väl.
- Men här finns ingen naturistcamping!
- Nej, men då fanns det en utanför Gävle. Nu är campingen borta, naturistdelen, alltså. Men det finns fortfarande ett skyltat nakenbad. Vi brukar alltid stanna till och bada när vi åker förbi. Väldigt långgrunt!
- Dom pratar om Rullsand, sa Bok-Henrik, där fanns en förening, förut, där jag medlem, förut. Nu är den ett avslutat kapitel. Dom förbenade kommunalgubbarna i Älvkarleby lade ner naturistcampingen, en verklig skandal!

- Ja, en sorglig historia.
- Nu har vi parkerat husvagnen på ett ställe som heter Solkatten, det ligger i Bergslagen, förklarade Karin.
- Vid Nynäshamn fanns en naturistcamping, som också den är nedlagd, problem med marken, dom blev uppsagda, berättade Anders. Men nu har föreningen öppnat ett nytt ställe på Björkö i Roslagen, utanför Norrtälje.
- Här hemma har vi ju vår egen bastu, sa Karin. Och fina klippstränder ute vid havet.
- På en naturistcamping, frågade Evastina, där kan man vara naken hela dan?
- Javisst, om vädret är sådant.
- Låter härligt! tyckte Alice.
- Ja, det är fint!

Evastina och Karl-Erik blev skjutsade hem av Fiona och Ludvig. Även Fredrika var med i bilen. Hon var ganska uppspelt.

- Det här var ju kul, känner mig väldans ren och skär.
- Kär? frågade Evastina.
- Skär, inte kär!
- Bastu är okej, tyckte Karl-Erik, i trevligt sällskap!

– Alice var en häftig tjej, fortsatte Fredrika, väldigt trevlig att prata med.

– Ja, höll Evastina med, tyckte jag också.

– Ni såg hennes märke där bak? Men, hennes gubbe verkade mer tillbakadragen, eller...

Evastina fnittrade till.

– Peter Mustasch, är kanske lite blyg?

– Tror du?

– Är väl inte van, att ha nakna tjejer omkring sej? hojtade Ludvig.

– Är du det, då? undrade Fiona.

– Grabbarna vänjer sej nog, trodde Evastina. Och lite killar måste vi ha i föreningen, inte bara fnissiga flickor.

– Med eller utan tatueringar?

– Både Alice och Peter verkar vara schyssta kompisar, tyckte Evastina.

– Ylva, Lill-Pelles tjej, har också en tatuering där bak, berättade Karl-Erik.

– Du vet det? noterade Ludvig, genast.

– En del killar är väldigt uppmärksamma, påpekade Fredrika.

– Precis, instämde Fiona. Blev lite betänksam, när jag såg bokhandlar-gubben. Men han var ju trevlig!

– Ja, lite speciell, tyckte Fredrika. Men så överdrevet fet är han väl inte, egentligen.

– Inte så hemskt, instämde Evastina. Tyckte han verkade rätt okej!

Fredrika log vackert och hukade i sin pälskragade kappa.

– Vet ni vad han sa, när jag stod där och tvättade bort sminket som runnit av i bastun?

– Nej? sa Evastina. Berätta!

– Kära tös, nu är det ingen som känner igen dig, i ditt avspacklade tillstånd. Kanske lika bra, det! sa jag. Egentligen behöver du inte dölja din naturliga skönhet. Så du gillar naturliga tjejer, som inte döljer nått? Precis, sa han. Får jobba på det, sa jag då.

– Han var ganska uppmärksam, den lille bokmalen, sa Fiona. Egentligen trodde jag, att han inte brydde sig om kvinnor.

– En del tror nog att han är homo, menade Ludvig.

– Jag har hört, att det är någon olycklig ungdomsskärlek som ligger bakom hans ungkarlstillvaro.

– Var det inte en bilolycka? Tror att tjejen dog, men att han klarade sig.

– Vart hjärta har sin saga, menade Fredrika. Och lite intresserad av kvinnor är han nog.

– Tror du? sa Evastina.

– Han frågade, om jag var naken hemma, fortsatte hon. Händer, väl, sa jag, är inte du? Kul! tyckte han då.

Bilen stannade utanför Evastinas port, den ingång där även Karl-Erik nu hade sitt namn på tavlan. Evastina och Karl-Erik klev ur och vinkade godnatt.

– Ja, Alice var en schysst tjej, tyckte Karl-Erik när de kom in i hallen. Och tatuering där bak var ju kul.

– Jaså, du såg den?

Karl-Erik nickade.

– Sånt missar man inte!

– Nähä! log Evastina. Att Fredrika var där missade du visst inte heller.

– Jaså, du la märke till att jag pratade med henne?

– Kunde man inte undgå, Kalle!

– Nähä, jag som försökte vara så diskret.

– Du lyckades inge vidare. Men Kalle, du får gärna flörta med Fredrika, bara du hänger med mej hem...

– Fredrika verkar vara en reko tjej, lite exhibitivistisk, kanske, som vi trodde.

– Men, det tyckte du bara var trevligt?

Evastina satte pekfingret på Karl-Eriks näsa och tryckte försiktigt:

– Eller hur, Kalle, det tyckte du väl?

Karl-Erik drog upp mungiporna i denna aftons mest maliciösa leende men han svarade inte.

Hans snygga sambo log finurligt, hennes pigga gråa ögon bakom guldbågade glas glittrade.

– Får väl börja näcka, jag också, här hemma. För att få dej lite intresserad!

Karl-Erik såg frågande ut.

– Tycker du...

– Javisst, Kalle, om du gillar det? Gör allt för dej, vet du!

– Ja?

– Vi får skruva upp värmen, fortsatte Evastina oförfärat. Kanske köpa några elektriska element, vill ju inte bli förkyld!

– Nä, vore tråkigt!

– Men, Kalle, se inte så skraj ut. Är väl inget farligt! Lite näckande är väl okej?

– Du menar...

– Javisst, varför inte?

– Men, du är okej med kläder på, också.

– Klart jag är, har jag på jobbet hela dagarna.

Karl-Erik log.

– Lugnast så, antar jag.

– Men, hemma... Vore väl kul!

– Fredrika gör ju det!

- Ja, just det, ropade Evastina och såg strängt på sin sammanboende. Kan hon, kan jag!
- Karl-Erik såg fortfarande en smula konfunderad ut.
- Säkert fler än hon! trodde Evastina.
- Inte Karin och Anders, väl?
- Varför inte? Var ju ute och rullade sig i snön, fast grannarna kunde se, inte särskilt blyga av sej!
- Alice och Peter, du snackade med henne? Var dom näck, hemma?
- Vi pratade inte om det. Hon verkade då inte rädd för vad grannarna skulle tycka. Men, hon och jag pratade mest om häxkonster och sånt. I duschen.
- Häxkonster?
- Bli inte skraj för det, också! Vita häxkonster! Inget farligt!
- Jaha, vita häxkonster, vad är det? Plocka vita blommor på midsommar?
- Ja, just sådant, lite vitt och magiskt!
- Vilken stollig idé.
- Nakna, på midsommarafton! log hon förtjust. Verkar jättekul! Du hänger väl med, Kalle?
- Om du gör det, blir jag väl tvungen.
- Vi får väl se, sa Evastina och log igen. Om Fredrika är med, vill du väl?
- I så fall, förstås, retades Karl-Erik.

– Men, det här med att näcka hemma, vore väl kul?
– Ingen gör det, vad jag vet. Utom Fredrika, då.
– Vet man ju inte, hur det är med det. Vi gör väl som vi själva vill, du och jag!

– Tänk, om det kommer nån!
– Äsch, Kalle, hit kommer väl inte så många. Fiona och Ludvig, kanske, har vi just näckat ihop med, dom klarar det nog.

Karl-Erik log åt tanken.

– Man kan ju ta på sig nått, fortsatte hon, om nån kommer, menar jag. Det är inte det som är problemet, skulle jag tro.

– Grannarna kan se.
– Ja, än sen, då! Förresten, skulle tro dom är överlyckliga, att du flyttat in här. Då slipper dom ju oroa sig för mej!

– Tja, pröva kan man ju alltid.
– Vi får väl bjuda hit Fredrika och fråga hur det är. Det skulle väl du gilla?

– I så fall, mumlade Karl-Erik.
– Då gör vi så, avgjorde Evastina, tji kläder!
– När börjar vi? Genast?
– Javisst, nu ska vi ju sova. Och då brukar vi ju inte ha nått på!

– Sova, nu när vi är barnlediga och uppvärmda?

Hon skrattade högljutt.

– Kalle blev visst kåt, av att kika på tjusiga tjejer?
– Nja, kåt är väl inte riktigt rätt. Men okej, väldigt kul!

Hon drog av sig klänning och resten, slängde demonstrativt plaggen ett efter ett på golvet.

– Tji kläder, alltså, Kalle!

Karl-Erik nickade.

– Men, bastupartajet, fortsatte Evastina, jättemysigt! Kul att vara naken, så där, med trevliga människor. Men nått sexparty var det ju inte.

– Nä, hade du väl inte väntat dig, hoppas jag!

– Nejvisst, tok heller! Skulle tro, att det finns dom som tror...

– Vadå?

– Ja, att om man är nakna tillsammans, så blir det sexigt värre.

– Tja, somliga har ju fantasi! Så det räcker och blir över!

– Bara för att man är näck tillsammans behöver man ju inte ligga med varandra.

– Nej då! Och vi var ju rätt anständiga, var vi inte?

– Sex är ju en sak, är man näck, betyder det inte att man är knullkompisar. Var det inte nån som sa, att det inte var nån skillnad på hur man uppträdde, mer

än att man inte hade kläder. Annars var man som precis vanligt mot varandra.

– Jo, så måste det ju vara!

– Jovisst, Kalle, kom nu, så ska du få, så att du glömmer Fredrika, åtminstone i kväll.

Så fortsatte det:

Bad och camping, den andra vågen

Andra världskriget betydde en markant nedgång för den organiserade naturismen, även i Sverige. Under efterkrigstiden kom snart en ny naturistvåg. Naturistcamping blev nu det stora slagnumret, det startade många föreningar som hade egna friluftspplatser, där man kunde komma samman och leva naturistliv under sommarhalvåret.

Den första stora campingen för naturister var Montalivet vid den franska Atlantkusten, platsen invigdes 1950.

Tältcampandet ersattes av husvagnscamping och husbilar. Med början under 1960-talet byggdes stora naturistanläggningar på Medelhavskusten i Frankrike och i Jugoslavien, där olika former av semesterboende kunde erbjudas.

Internationella Naturistfederationen

Under början av 1950-talet organiserades samarbetet mellan naturistförbund i olika länder. Internationella Naturistfederationen, INF, grundades 1953, under den tredje flernationella kongressen. Beträffande naturismen angav INF följande: "Gymnastisk naturism" samt dietisk, terapeutisk och social naturism. – Alla medlemmar skulle visa tolerans mot alla naturistbruk, som vegetarianism och nakenhet, även om de ej själva omfattade dessa åsikter.

Gymnastisk naturism låter lite kryptiskt, men det är en samlingsrubrik. Därmed menas alla fysiska former av nakenkultur, badande, solande, vandrande, simmande, och så vidare.

All naturism går ut på att må bra, att trivas som man är, att vara i harmoni med naturen. Det kan ju aldrig vara fel! Alla människor är naturister, innerst inne. Även om vi ofta tolkar innebörden högst olika.

Dietistisk naturism

Att inta naturlig och nyttig föda är viktigt även för oss förment moderna människor. Ett sätt att må bra! Dock inte något som man i största allmänhet förknippar med ordet naturism. Men, det faller sig naturligt att ta med även detta begrepp när vi tar tag i naturismen och vänder på alla stenar – om inte annat av rent historiska skäl.

Ty en hälsobefrämjande attityd till födoämnen och olika former av stimulantia var ett viktigt inslag i den världsbild som "de gamle" hängav sig åt. Vi vet alla att överdåd, både i fråga om mat och så kallade njutningsmedel, de facto skadar hälsan. Vill vi må bra är det lämpligt att hålla måttan i dessa avseenden. Det finns fortfarande naturistområden, företrädesvis i Schweiz, där vegetariskt levnadssätt är plikt, där tobak och alkohol är förbjudna. Men i övrigt utgör inom dagens organiserade naturism hälsoaspekten ett vad det synes uppnått ideal.

Terapeutisk naturism

Det tredje begreppet, den terapeutiska naturismen, borde förtjäna att uppmärksammas mycket mer än vad som nu är fallet. Naturismens, kanske främst solens, välgörande inverkan på människan tillhör de så att säga ursprungliga naturistiska erfarenheterna. Att solen har läkande kraft, det har människorna alltid varit medvetna om. Under slutet av 1800-talet nådde flera läkare verksamma i Alpområdet goda resultat med olika sol- och friluftskurer. I Frankrike rekommenderades krigsinvaliderna efter första världskriget naket solbad som en del av rehabiliteringen. Dessa terapier blev ett av incitamenten för utvecklingen av den franska naturiströrelsen, antagligen har vi här att söka förklaringen till att INF i sina grunddokument tog

upp även begreppet terapeutisk naturism. - Kongressen 1953 ägde rum på Montalivet vid den franska Atlantkusten.

Naturismens helande förmåga behövs även i vårt moderna och stressiga samhälle. Naturismen har en inneboende terapeutisk förmåga, och den avkoppling och aktivering av sinnen som naturismen skänker torde vara välgörande både i fysiskt och psykiskt avseende. Troligen har vi här den verkligt stora utvecklingspotentialen för naturismen i vår tid.

En söndag hemma

Söndagsmorgonen var gråmulen och en smula sömnig. Evastina och Karl-Erik fanns fortfarande långt under det dubbelblommiga duntäcket när telefonen ringde.

– Säkert Fiona, menade Evastina genast, hon undrar när vi ska hämta Konrad.

Det var mycket riktigt barnvaktsansvarig som berättade att Konrad var utvilad och jättepigg, men att Ludvig skulle iväg med bilen och kunde leverera den unge mannen direkt i hemmet.

– Snällt av er, hojtade Evastina i luren, vi har inte hunnit stiga upp, ännu.

– Ska vi klä på oss? undrade Karl-Erik när Konrads väna moder lagt ner telefonen.

– Kalle, vädjade hon, vi kom ju så bra överens innan vi somnade.

– Gjorde vi?

– Har du redan glömt?

– När du säger det, så...

– Du var lite dimmig, i går kväll! Tålde inte värmen i bastun, alla tjejer som inte hade nått på sig, blev väl för mycket...

– Känner mej fortfarande lite seg!

– Just det, tänk vad bra att slippa klä på sig! Bara att skutta ur sängen!

När dörrklockan ringde tittade paradiskvinnan så uppfordrande på paradismannen, att han genast klev ur bädden och gick, oförfärat naken, till dörren.

– Tänk, om det är nån annan! ropade Evastina förtjust efter honom.

Ludvig såg aningen förvånad ut när en splitt naken Karl-Erik öppnade dörren. Unge Konrad verkade dock ta klädlösheten med stor fattning och sprang direkt in i sovrummet för att krama om sin mamma.

– Ni har inte fått på er kläderna, än? undrade Ludvig.

– Som du ser, bekräftade Karl-Erik.

Evastina kom ut i hallen, naken och med den klängande Konrad i famnen.

– Såg ju igår, hur fint det var, förklarade hon. Så vi beslutade att fortsätta med det!

– Jaha, mumlade Ludvig. Var som attan.

– Har du fått frukost? undrade Evastina. Eller vill du äta med oss.

Ludvig gav den nakna modern en frågande blick.
– Skulle gärna stannat en stund, men jag måste sticka!

– Han blev lite ställd, den gode Ludvig, menade Karl-Erik när dörren slagit igen.

– Vänjer sig nog, trodde Evastina.

– Vill också vara naken, påstod Konrad.

Hans moder gav Karl-Erik ett överseende leende.

– Tycker du, att man måste spela teater för sina bästa kompisar? Om han såg oss näck i går kväll, måste han väl klara det idag med?

Karl-Erik sa ingenting, och Evastina antog att han insett att han tyckte likadant. Hon marscherade raskt ut i köket och började plocka fram vad som behövdes för en sen frukost, en söndag morgon under senvinterns friska tid.

Karl-Erik följde henne gärna med blicken. Hennes buktiga baksida var det finaste skådebröd.

– Naturligtvis kan man näcka hemma, tänkte han, om man nu vill. Var egentligen blott och bart trevligt, alldeles jättekul! Även om det onekligen kändes lite ovanligt kalt i början.

– Man vänjer sig, tänkte han högt.

– Klart man vänjer sig! Känner mig redan van som fan, bedyrade Evastina. Vi tänder lite ljus, så blir det varmt och mysigt.

– Jag vill tända! ropade Konrad.

– Kalle hjälper dej! Du får inte själv, det vet du! Ljusen finns här uppe i skåpet.

– Och så sitter vi trångt, så vi håller värmen, föreslog han.

– Bra idé! lovordade hon och pytsade varsamt varmt tevatten från vattenkokaren i de stora frukostkopparna.

Han följde hennes måttfulla rörelser med blicken.

– Lilla nakna Evastina, filosoferade han ömt, suckade lyckligt för sig själv, kände en angenäm rysning av välbefinnande längs sin bara rygg.

– Märker du inte hur ledig man känner sig, sa hon sakta, så enkelt allting verkar?

– Jovisst, instämde han. Helt okej!

– Och, fortsatte han sina funderingar för sig själv, schysst med en naken kvinna, smidig och skön, helt läckert, måste man säga. Inom familjen var det förstås helt i sin så kallade ordning. Man gjorde precis som man ville, något annat vore ju fånigt! I varje fall verkade Evastina anse detta, då kunde han inte gär-

na sätta sig på tvären. Och unge Konrad tycktes ta det hela med föredömlig fattning.

– Men annars gick det ju inte? Ludvig och Fiona, kunde väl gå an, om någon av dem droppade in, högst tillfälligt, som i morse? Men i övrigt? Om Konrads småkompisar var här? När lekkamraternas föräldrar kom hit för att hämta sina telningar, nej, det kunde man inte...

– Nåväl, får väl visa sig med tiden, hur det blir med näckeriet!

Karl-Erik gick fram till bokhyllan och spanade.

– Evastina, du hade ju några naturisttidningar här. Vill jag minnas.

– Naturisttidningar? Sigurds kvargömt, i så fall.

– Hittade nått, när jag var barnvakt åt Konrad.

– Jaså, du rotade i mina böcker, nu får man höra...

– Ja, men, får man väl göra?

Bakom ryggen på den litteraturletande manspersonen sträckte Evastina graciöst ut sin nakna lekammen i den mjuka soffan.

– Tjusigt, du är så jävla vacker! sa han, när han observerade hennes tilltag.

Evastina avfyrade ett förtjust leende.

– Bra att du inser det!

– Här, fortsatte hon och pekade i bokhyllan, är det några tidningar.

Han drog fram en tunn tidskrift i litet format.

– Tillsammans, språkrör för Sveriges Naturistförbund, läste Karl-Erik.

– 1997, det var längesen!

Karl-Erik tog tidningen och satte sig försiktigt i soffan vid Evastinas bara fötter.

– Måste titta, sa han, vad dom där naturisterna skriver, om man ska vara naken på mötena...

– Tjusigt, du är så jävla vacker, sa hon.

Karl-Erik fortsatte bläddrandet.

– Det är mest en massa föreningssidor, grymtade han.

– Ja, finns visst en del föreningar, i södra Sverige. Ingen häromkring.

– Här är en novell, eller vad det nu är... Naturister är bara människor! Bara människor, lustigt, eller hur.

– Jo!

Evastina gled smidigt runt i soffan så att hennes huvud vilade i Karl-Eriks knä.

– Läs för mig, bad hon.

– Javisst, lilla älskling!

Naturister är bara människor! av Jan-Peter Bergvik.

Högsommarkväll i Halland. Solen sjunker ner mot havets fria horisont och den milda sommarnatten kan ta sin början. Cine och jag går förbi Strandhotellet där dansant ungdom i varierande åldrar samlas utanför nattklubbens entré. Vi känner igen "Adonis" från klippstranden, de nakna apornas revir. Man kan inte ta miste på honom, det blonda håret är lite för långt för en man som måste vara över trettio, och näsan är påtagligt framträdande. Hela eftermiddagen stod han där på klippan, som om han ville visa upp sig för oss andra nakenbadare...

Vi kanske skulle gå dit, och se "Adonis" dansa, föreslår Cine.

Dom börjar inte spela förrän klockan 22, invänder jag, vi hinner bada först.

– Adonis, undrade Evastina, är väl någon mytologisk typ?

– Ja, nått sånt, skulle jag tro.

En bit nedanför hotellet ligger den breda sandstranden. På dagarna är här textilbadarnas revir. Sardinstranden med sololja, sand och tång. Första kvällen, vi var nere vid kusten, åkte vi hit för att titta på stranden. Vädret var lite gråkallt, skymningen föll. Långt borta på stranden observerade vi ett par som djärvt kastade sig ut i de mörka böl-

jorna. Det hade sett ut som om dom badade nakna! Vi bestämde oss för att åka ner någon kväll, om vädret var inbjudande, och ta ett kvällsdopp.

Denna kväll kan man inte klaga på badvädret. Men vi är inte ensamma på stranden. Några romantiska människor vandrar längs vattenbrynet och tittar på den nedåtgående solen. Rakt nedanför hotellet badar några barn med övervakande föräldrar, inne i viken finns textilbadare...

– Textilbadare! sa Evastina.

– Ja, är väl såna som har badkläder, trodde Karl-Erik.

– Begriper väl! Kul ord, i alla fall.

Men stranden är väl en halvmil lång och det borde finnas plats även för oss som har badhanddukar – men inga badkläder – med.

Vi tittar oss omkring en gång till. En familj med två tonårsbarn kommer över sanden efter oss. De har badhanddukar i händerna så de skall nog bada. Småbarnsföräldrarna packar ihop.

Jag kikar lite på Cine. Jag vet så väl att hon inte har särskilt stora betänkligheter mot att bada näck, fast det finns andra i närheten.

– Ska vi gå en bit? frågar jag.

- Ja, säger Cine, men inte så långt. Där borta är ju också folk.

- Eller vänta tills solen gått ner?

Vi går barfota i den fuktiga sanden närmast vattnet. Småbarnen kämpar med sina våta baddräkter. Familjen med tonåringarna går bakom oss.

- Det blir väl kallare när solen går ner?

- Javisst, svarar jag tvärsäkert, i luften! Men du tänker väl bada i havet?

- Jo, säger Cine. Här och nu!

Cine drar av sig klänningen i en enda elegant sväng. Hon har ingenting under vilket är ganska praktiskt när man är på en sandig strand...

- Ha, skrockade Karl-Erik, inga trosor, hon heller. Precis som Fredrika hemma hos Karin och Anders. Alla naturisttjejer är såna, tydligen. Så nu vet du vad som gäller, Evastina!

- Äsch, jag har väl på mej vad jag vill, eller inte vill, det bestämmer jag själv! Om jag nu ska ha nått på mej!

Cine är redan halvvägs ute i vattnet när familjen fortsätter förbi oss. Jag har fått av mig skjortan med alla förbenade knappar och frågar:

– Är det kallt?

– Ja, förskräckligt, påstår Cine men vadar tappert vidare.

– Det är skönt efteråt! ropar mamman i familjen uppmuntrande. De både tonåringarna kikar över axeln på oss.

Jag får äntligen av mig allt och rusar i vattnet där nu Cine simmar i riktning mot Danmark.

Snart infinner sig kallbadets rysande välbehag, vi gungar omkring i kvällshavets stilla dyning medan solen snabbt blir allt rödare.

Vi kikar mot familjen som stannat 75 meter längre bort. Tonårspojken rusar i först, han har stora, illgröna badshorts. Flickan har något neongult på sig. Men den hurtiga mamman badar minsann utan och då tar pappan av sina badbyxor och är naken han också.

Cine dyker som en säl och stjärten glittrar förbi strax ovanför vattenytan – ett verkligt celest fenomen som aldrig upphör att fascinera.

– Celest, sa Evastina, vilka fina ord, dom använder.

– Ja, menade Karl-Erik, betyder väl nått med himlavalvet, att tjejens rump är rund som en måne...

– Alla tjejer har väl runda stjärtar, mer eller mindre.

– Som tur är!
– Du är stjärtfixerad!
– Får man inte vara det?
– Annat på mej gillar du väl, också? Inte bara baken?
– Jovisst!
Evastina log förtjust.
– Snuffan är väl lite gullig, också? sa hon och kikkade odygdigt på manspersonen i soffan för att se hans reaktion.
Karl-Erik drog djupt efter andan.
– Jadå, sa han.
– Du blir generad när jag pratar om sånt, blir du inte?
Karl-Erik suckade lätt.
– Tja!
– En del tjejer, fortsatte Evastina, gillar inte hur dom ser ut, där, menar jag.
– Kanske därför dom är så blyga?
– Kanhända!
– Men du är ju inte särskilt blyg...
– Nja, lite blyg är man nog, i alla fall.
– Har jag inte märkt!
– Beror på vem som... En reko polare, är okej.
Karl-Erik nickade.

- Du gillar det!
 - Vadå?
 - Att visa upp dej.
 - Fortsätt och läs så ska jag fundera.
- Karl-Erik tog tidskriften och fortsatte.

Snart känner vi oss så uppfriskade som man bara kan bli av ett litet kvälldopp. Vi terminerar upp på stranden. Cine gnuggar sitt mörkblonda huvud med den rosa handduken, hennes korta sommarfrisyr ser alldeles svart ut i vått tillstånd. Skymningskylan breder ut sig över stranden. Vi står så nära varann som möjligt, frotterar oss varma med gemensamma ansträngningar.

På återvägen till parkeringsplatsen får vi sällskap av den trevliga badfamiljen. Mamman berättar, att man kan bada naken vid en sandstrand en mil norr om stan. På dagtid alltså! Vi berättar, att vi brukar hålla till på klipporna vid udden. Dom bor i stan, hon känner till det stället också.

– Förr var vi alltid där, berättar hon, men sedan, när barnen var små, blev det sandstränder.

Nästa dag är vi åter ute på klipporna. Vi pratar med Helga, en blond tjej i tjugårsåldern, som vi träffade på udden redan första dagen. Hon berättar att en fotograf har bett att få ta bilder av henne, ute på klipporna.

Hon ska cykla hem på eftermiddagen och "måla upp sig". Klockan 17 ska fotografen komma ut hit.

- Men då är ni väl inte här? säger Helga.

- Vill du att vi ska stanna? Se till att allt går rätt till? frågar jag.

- Ska du vara naken? frågar Cine.

- Vet inte, svarar Helga. Han sa inget om det. Men jag var ju naken, förstås, när han var här, och inte sa han nånting om vad jag skulle ha på mig.

- Bäst vi stannar! avgjorde Cine.

- Ni behöver inte, invänder Helga. Jag klarar mig själv!

Vid tolvtiden kommer Jane och Erik, ett par från Jönköping som vi också lärt känna här ute på klipporna. - Det är ju så lätt att träffa trevliga människor på ett nakenbad. Är man så öppen och frimodig, att man visar sig utan kläder för andra människor, törs man också prata med dem. Vi tipsar Jane om sandstranden, som den badande familjen berättade om. Hon blir genast entusiastisk. Det verkar som om hon ville ge sig iväg bums och leta rätt på stället.

Vi stannar till halv tre, sedan bränner det på mina axlar. Det är dags att ta en paus från den stekande solen. Vi går över klipporna upp mot parkeringen och passerar "järngänget", ett antal gubbar som brukar hålla till i en stor klippgryta. Det är en dam med i gänget också, hon

heter Astrid och har berättat för oss att hon ska få tjänstepension nästa vår.

– Då kan jag vara här ute varje dag när vädret är vackert, sa hon till oss.

– Ja, sa jag, det är skönt att gå barfota på klipporna!

– Ja, sa Astrid då, men det skönaste är nog att sätta en bar ända på den varma klippan!

Evastina gäspade högljutt.

– Tänk, när det blir sommar, drömde hon, då kan vi ligga och sola oss på varma klippor vid havet, splitt nakna.

– Ja, det blir fint.

Evastina lutade sig mott soffans mjuka kuddar.

– Nu somnar jag...

– Alldeles för tidigt, ropade Karl-Erik genast. Dan har ju bara börjat!

– Och vad gör vi idag?

– Ut och gå en söndagspromenad, kanske.

– Tja, då får vi väl klä på oss, tyckte hans avskalade sambo, huvudsaken är att vi är nakna, under! Sa vi inte det?

– Vi kanske skulle knalla ner på stan, och hälsa på Bok-Henrik i bokhandeln?

– Har dom öppet på söndagar?

– Jo, Henrik berättade om det i bastun. Dom hade funnit ut att på fredan och lördan höll folk på och festade. På söndan hade dom bara tråkigt. Att då gå ut och handla en bok, borde vara nått som folk behövde. Så dom tänkte ha öppet några timmar på söndagarna.

– Javisst, vilken bra idé! Vi går dit!

– Med kläder på?

– Lugnast så, trodde den väna, är ju inte precis så vana, än. Och lite kallt, ute! Måste man säga?

– På nätet har man ju sett bilder av folk som åker skidor med rumpen bar.

– Vill åka skidor, meddelade Konrad.

– Jaså, Kalle, du kollar på sånt på nätet?

– Tja, håller dom inte på med nått värre än skidåkning, så är det väl inte så våldans vådligt.

– Vi borde titta tillsammans, så jag kan kolla, att du inte ser nått olämpligt...

– Vill också se, ropade Konrad.

– Gillar inte porr, förklarade hon och lät ovanligt allvarlig. Är så tjafsigt, fullkomligt onödigt.

– Javisst, inget för friska pojkar och flickor!

– Knulla kan vara jättekul, men att titta på fejk med folk som knullar, hur kul är det?

– Men, skulle ju titta på naturistsidor, inte porr.

– Anders sa att det fanns mycket skräp! Gjorde han inte?

– Jo, på nätet finns ju det mesta, som du vet. För alla smaker, för brist på smak...

Karl-Erik slog på datorn som han hade på soffbordet.

– Här ska du få se! Man söker på "naturist+Sverige".

Evastina satte sig bredvid honom.

– Naturistportalen, som Anders talade om. Det är det där naturistförbundet som har det här på nätet. Helt seriöst!

– Inga tjugiga bilder?

– Ja, en del foton finns det ju, men så sexiga är dom väl inte? Här är en lista på alla naturistbad som finns i Sverige.

– Nått i Norrviksund?

– Nä, tror inte det. Anders skulle ha känt till det, i så fall.

Karl-Erik bläddrade vidare i snabb takt.

– Här har vi en lista över alla föreningar som finns i förbundet.

– Hemmanaturism, kan man söka på det? undrade Evastina.

- Vi försöker, väl, svarade Karl-Erik och tog fram Googels startsida.
- Inte mycket, konstaterade Evastina genast.
- Nä, tycks vara nån förening "Nakenkultur" som har lite texter.
- Nakenkultur? Är det verkligen kultur?
- Tja, varför inte. Kul är det ju, i alla fall!
- När går vi till bokhandeln? Vid tvåtiden? Så vi kommer hem lagom till middan?
- Tja, blir väl bra!
- Säger du alltid när jag föreslår nått!
- Törs inte annat!
- Skärp dej, nu. Förresten, vi kanske skulle fråga Bok-Henrik om han vill komma hem och äta middag med oss? Mat har vi så det räcker, tror jag.
- Ja, fråga kan vi ju alltid!

Jodå, Henrik i bokhandeln blev glatt överraskad av erbjudandet om middag hemma hos Evastina, Karl-Erik och Konrad. Han tänkte stänga butiken klockan sexton, sedan skulle han skyndsamt infinna sig.

- Dricks det vin, hemma hos er? undrade han i förbigående?
- Händer, vidimerade Karl-Erik, men med viss måtta? Varför frågar du?

– När det gäller naturister vet man aldrig, förr i världen var alla naturister nykterister, numera är man inte så noga med detta.

– Du tänkte ta med en flarra? trodde Evastina.

– Kanske det! Rött eller vitt, vad passar herrskapet?

– Vitt tycker jag är godast, men till kött ska det ju vara rött. Förresten, du äter väl kött?

– Förr var många naturister vegetarianer, men numera är det väl inte så? Jodå, intar både korv och biff, med viss förtjusning.

– Då får vi gå hem och dona.

– Inga stora åthävor för min skull! Och Karl-Erik hjälper dej väl?

– Jodå, håller på och lär upp honom. Han hajar nog, så småningom. Hur det går till i köket.

Åter hemma i lägenheten började värdinnan genast med att förbereda mat och dukning.

– Vi får ta in stolen som står i Konrads rum. Och en linneduk måste vi ha, för en gångs skull.

– Vill duka bordet, erbjöd sig Konrad tjänstvilligt.

– Och mycket levande ljus, fortsatte Evastina, så det blir varmt!

Karl-Erik såg frågande på Konrads mamma.

- Du menar att vi ska näcka, nu också.
- Ja, tycker du inte det? När vi har naturistkompisar här, så ska vi väl passa på?
- Men, alla naturister är ju inte näck, hemma, det sa vi ju?
- Ja, ja, men det var ju vi som skulle vara nakna. Han får väl göra hur han vill.
- Vill vara naken, meddelade Konrad. Är kul!
- Javisst, jättekul!
- Men, invände Karl-Erik.
- Det är väl inget, tyckte Evastina och log sitt bredaste leende.
- Verkar ju vara en lättsam typ, Henrik, tycker säkert att det är minst lika lattjo som vi.
- Jo, men!
- Hade vi bjudit hem Fredrika, vet jag en som kvickt klätt av sig?
- Menar du mej?
- Jo!
- Varför bjuder vi inte hem Fredrika, också?
- Ja, skulle vi ha tänkt på innan, nu är det väl sent, att komma med det. Hon bor ju därute, som du vet. Förresten har vi inte fler stolar. Fast du kanske vill stå? Om Fredrika är här?
- Karl Erik gav henne en lång blick.

- Men, visst, vi kan bjuda hem Fredrika nån gång, fortsatte Evastina. Om herrn lovar att uppföra sig ordentligt!
- Jodå, försäkrade Karl-Erik genast.
- Förresten, vore inte så dumt att bjuda hit dom båda två, samtidigt. Henrik skulle nog ta hand om Fredrika, så du slipper åbäka dig så mycket.
- Åbäka, vad menar frun?
- Vill bestämt minnas, att Fredrika verkade lite intresserad av han, Henrik. Fick lite av den känslan, igår.
- Märkte jag inte, betygade Karl-Erik.
- Nä, du var alldeles för upptagen med att flörta med henne!
- Var jag? Märkte jag inte!
- Men, Kalle, stå inte där och häng. Skala av dej kläderna, sätt igång med att skala potatis.
- Måste jag?
- Javisst, hur skulle det se ut om jag näckade och inte du?
- Näcka, näcka, ropade Konrad förtjust.
- Kan du väl få, svarade Evastina genast. Men, Kalle, skojade bara. När Henrik kommer ska vi nog ha lite på oss, tror jag.

– Vad nu då? invände Karl-Erik genast. Vad menas?

– Att vi ska ta det lilla lugna med det här. Är ju första gången vi bjuder hit honom. Blir vi kompisar, om han också brukar tassa omkring hemma så där, får vi väl se.

– Men nu?

– Tar vi på oss, lite i alla fall!

Karl-Erik drog en suck av avmätt lättnad.

– Ja, blir väl bäst så, sa han, kan jag tänka.

– Kan du tänka?

– Lite, i alla fall!

Bälde bokhandlaren Bok-Henrik anlände iförd svart paletå och ett fryntligt leende. Karl-Erik och Konrad, båda fullt men inte särskilt uppklädda, öppnade dörren, och hälsade den välklädde välkommen, och hängde upp hans ytterkläder. Evastina, bar bent och barfota, i sin gamla svarta dansklänning, den som var rätt så betuttande urringad, kom svepande ut ur kökets regioner och förärade gästen en käck kamratlig kram.

Upprepade och övliga hälsningsfraser utväxlades under sedvanliga sirliga former, bokhandlaren över-

räckte till värdfolket uppvecklad blombukett samt i guldfolie inslagen vinflaska.

Karl-Erik undrade i sitt stilla sinne hur riktiga, nakna naturister gjorde när en påbyltad besökare anlände. Föreskrev sedvänjan att gästen genast vid inträdet erbjöds att klä av sig, eller skulle man låta vederbörande själv fråga om detta.

– Trevlig lägenhet, tyckte Henrik genast, och bara en halvtrappa upp.

– Bra när man har barn, förklarade Evastina, och ingen hiss. Men vi har vanlig balkong, inte någon uteplats.

– Jag har eget rum, berättade Konrad. Vill du se mitt rum?

Karl-Erik ordnade ytterligare några servetter i reserv och rättade upp ett ljus som hamnat aningen på sniskan.

– Mysigt och varmt, ni har! konstaterade Henrik när han återkom från besöket hos Konrad.

– Javisst, hojtade Evastina genast och log glatt. Vi hadde nix på hela dan...

Karl-Erik log invärtes, riktigt så var det ju inte.

– Jaså, mumlade Henrik, ni tog på er enkom för mej.

– Precis! log Evastina. Är du besviken på oss? Tycker du vi sjåpar oss?

– Nej, inte det minsta!

– Vi undrade om vi skulle vara bara när du kom? Du hade vänt i dörren?

– Skulle jag nog inte, men hade blivit lite förvånad, måste antagligen medge det.

– Är alldeles gröna som naturister, förklarade Karl-Erik, vet inget, hur det ska vara.

– Samma här, i så fall!

– Trodde du var jättevan, invände Evastina.

– Tja, som jag sa igår, har varit på en del naturistställen, och badat lite på klipporna i min ensamhet, men det är väl också det enda.

– Så hemma hos dig är du inte...

– Nä, hemma blir det inte värst mycket näckande, lite kallt, tycker jag. Men, träffade en gång en gubbe, han var naken hemma, påstod han, även när han hade kompisar och så där, där.

– Igår gick det ju bra, fortsatte Evastina, även om det var rätt många där. Jättekul, tyckte du inte?

– Jovisst, helt okej. Och ni har förstås alldeles rätt, är vi riktiga naturister, gillar vi att näcka, är väl inte mer med det!

– I morse prövade vi lite, avslöjade Karl-Erik. Hon där kutade omkring näck här hemma.

– Du med, invände den utpekade. Ludvig kom hit med Konrad, Kalle öppnade dörren naken.

Bok-Henrik såg lite konfunderad ut.

– Man gör förstås som man vill med det! Vad mig själv anbelangar så trivdes jag väldigt bra med alltihop igår, egentligen är det väl inget som hindrar att man...

Han nickade eftertänksamt. Evastina log vänligt tillbaka, hon tyckte att den finurlige bokhandlaren var en trevlig prick. En sådan som hon gärna hade som gäst hemma hos dem. Och varför inte även utan kläder? Det som varit jättekul igår, kunde ju inte vara helt fel idag? Hon fick lite lust att lugnt och stilla bara dra av sig klänningen, och fortsätta vädinneskapet naken. Hur skulle herrarna ta emot det? Vore kul att få veta...

– Nu sa vi ju, hojtade Karl-Erik, att vi skulle hem till Fredrika och ha möte, och hon...

– Kalle är väldigt förtjust i Fredrika, förstår du, påpekade Evastina genast. Har fått för sig, att vi ska vara näck på sammanträdena i den där föreningen.

– Låter friskt, tyckte Henrik, kanske man skulle be att få byta grupp?

– Nja, tyckte Karl-Erik genast, hon lär ha ett litet hus, bara.

– För Henrik har hon nog plats, trodde Evastina, och tittade strängt på Karl-Erik.

– Tror, du? grymtade Henrik eftersinnande.

– Säkert, mumlade Karl-Erik och nickade omärkligt.

Konrads moder tittade återigen på Karl-Erik, lite illmarig såg hon allt ut.

– Fredrika blir nog glad om du kommer, Henrik. Hon måste ha det ensamt där ute.

– En så snygg tjej borde inte få vara själv, tyckte Karl-Erik.

Bok-Henrik log försiktigt.

– Precis, sa han.

Karl-Erik kände sig plötsligt full av både klarsyn och storsinne.

– Evastina har alldeles rätt, tänkte han, hon var den rätta för honom, hon och ingen annan. Fredrika var lovligt byte för envar annan sansad mansperson, varför inte den något korpulente bokhandlaren?

När de reste sig från det avättna middagsbordet för att flytta till soffhörnet ivrade Konrad för att TV:n skulle slås på. Karl-Erik tittade frågande på Evastina.

– Vi vrider apparten, föreslog hon genast, så kan Konrad titta på barnprogrammet i lugn och ro.

– Vi har bara pulverkaffe, här i huset, förklarade Karl-Erik, dricker mest te.

– Te blir alldeles utmärkt, menade Henrik och placerade sig tungt mitt i soffan.

– Berätta allt om naturismen, bad Evastina, du vet ju massor.

– Tja, det mesta klarade vi väl av härom kvällen, är inte så mycket att lägga till. Tror inte det behövs så mycket snack, är nog mest en fråga om praktiken.

– Nakenhet är jättefint, menade Karl-Erik, särskilt nakna tjejer...

– Klart det är, instämde Evastina genast och kröp upp i soffhörnet, alldeles intill bohandlarens svarta byxben. Och näcka killar kan ju vara rätt fräcka att kika på, menar jag, hår på bröstet, platta magar, snofsiga snoppar...

Henrik suckade hörbart. Karl-Erik höjde genast handen.

– Naturismen handlar inte om utseende, det var vi överens om igår. Spelar ingen roll hur man ser ut, så var det ju!

Evastina skrattade lätt.

– Jovisst, pojkar, skojade bara. Vet ju hur fåfänga ni är. Och lite runda gubbar är ju enbart charmigt, eller?

– Kunde inte sagt det bättre själv, grymtade Henrik och klappade sig menande på maggen. Men, förstår ni, det värsta är att kalaskulan syns i alla fall, om man har kläder på sig, eller inte. Skulle tro att jag ser nästan lika lattjo ut, med kläder som utan.

– Du ser jättebra ut, tröstade Evastina genast och tryckte kamratligt sitt bara vita knä mot gästens svarta byxben, liksom för att ge eftertryck åt vad hon sade.

– Så säger hon aldrig åt mej, grumsade Karl-Erik och tittade storsint på sambons knäarbete.

– Är gulligt med lite mage på en gubbe, fortsatte den ostyriga värdinnan i soffan.

– En gång var även jag ung och vacker, började Henrik och såg plötsligt en smula sorgsen ut.

– Det viktigaste att acceptera hur man ser ut, påstod Karl-Erik och reste omständigt upp från fåtöljen.

– Tar du in fikat, bad Evastina.

– När ingen annan gör det, får en väl försöka!

– En del, började Henrik och rörde om i tekoppen med en frenesi värd något viktigare. En del menar att naturismen är nåt sexuellt spektakel.

– Spektakel, fnissade Evastina genast. Precis!

– Dom tror att vi får en kick av att kika på varann.

– Jamen, gör vi inte det, är väl käckt med snygga snoppar?

– Du sa det, påminde Karl Erik, alldeles nyss.

– Ni höll ju med!

– Men, återtog Henrik, dom glömmar att sexet inte sitter i kläderna. Träffar man ett skapligt kvinns, kan man bli intresserad, även om hon har kläder på sig.

Evastina tänkte genast på det hon hört om Bok-Henriks tidigare liv och den där olyckan. Var det hans tjej som dött? En förklaring till hans ibland så sorgsna blick? Att han fortfarande sörjde någon som inte mera fanns?

– Inte gott att veta, tänkte hon, hur man gör. Ska man fråga, hur det är med det här, eller inte?

– Precis, så är det, sa hon till sist. Skulle nog kunna bli kär i en kille, även om han har brallor.

– Fast, fortsatte hon och tittade menande på Karl-Erik, gör ju inget om man kan se allt det fina på en gång.

– Du valde mig när du såg min snygga snopp, förmodade Karl-Erik heroiskt och skickade över fatet med chokladbitar.

– Naturismen är som god choklad, fortsatte han, Anders berättade det. Var och en som provar vill bara ha mer!

– Javisst, höll Henrik med, så är det. Och ni två träffades ju i en bastu, ni sa det, måste alltså veta...

Evastina lade ivrigt handen på Henriks axel.

– Är nästan säker på, att han där flyttade in här, för att jag hade så snygg stjärt.

– Det ena goda utesluter inte det andra, sa Henrik, sakta.

– Precis!

– Att vara naturist har sina uppenbarade fördelar.

– Jo, tyckte Karl-Erik.

– Det talas ju om sexualiseringen i det offentliga rummet. Sexiga artister juckar på scenen, spelar ut sitt register, finns hur mycket sexuella budskap som helst, som skriks ut.

– Jovisst, höll Karl-Erik med och tittade menande på Evastina som dock inte såg det minsta skyldig ut.

– Men, allt detta tycker vi är helt okej, vi applåderar och står i.

– Jodå?

– Men skulle folk få syn på en nakenbadare, då lyfter dom luren och ringer polisen: Det går en sexgalning här!

Den fryntlige bokhandlaren verkade plötsligt mycket uppbragt.

– Ett lysande hyckleri, nakenbadaren står ju inte med nått sexuellt budskap. Håller ni inte med?

– Vi håller med dej, tröstade genast Evastina. Sexig kan man väl vara, naken eller inte. Men, om man näckar så är man väl som annars, bara att man inte har kläder på sig.

– Sexigheten sitter inte i kläderna! dundrade bokhandlaren.

– Så måste det vara, tyckte Karl-Erik.

– Javisst, instämde Evastina. Och ändå så är det så mycket tjafs med det här. Om folk fick veta att vi var näck ett helt gäng, hemma hos någon, trodde dom väl, att vi hade världens gruppsex, för oss.

Den lärde bokhandlaren tittade bekymrat på den dagen till ära svartklädda läkarsekreteraren i den eleganta klänningen.

– Det du säger, sa han är nog ganska sant. Och väldigt tråkigt. Och så dumt! – För om vi nu verkligen är ute efter sex och partnerbyte, varför måste vi då

göra oss omaket att starta en naturistförening. Vore mycket enklare att sätta igång, pang på...

– Precis, ropade hon. Och inte såg jag nått sånt igår. Alla var helt reko, kände inte det minsta tvivel på det! Precis vanliga människor, inte överspända sänghästar som skulle ha raj-raj.

– Sexualiteten, fortsatte Bok-Henrik, finns över allt där människor möts. Gäller vare sig man har kläder på eller inte.

– På nätet finns det visst en hel del skumt, påpekade Karl-Erik, även på naturistsidor.

– Förvisso, men det är ju ulvar i naturistkläder, som är i farten. Jag har varit på en del naturistställen och badplatser, men har då aldrig sett något av det busliv som ska förekomma där, enligt vad som omtalas. Är nog mest fråga om folk med sjukliga fantasier.

– Anders berättade att det finns naturistsidor på nätet som är helt okej.

– Jovisst, och naturister är inte ett spår annorlunda än andra, helt normala, utom det att dom trivs utan kläder.

– Är det inte normalt, undrade Evastina, att vara utan kläder?

– Jo, egentligen är det ju det som är det riktiga, och inte tvärtom. Men, tyvärr, har det gott troll i det här.

– Då får vi väl trolle tillbaka. Hokus pokus, nakenheten är schysst!

– En utmärkt idé, tyckte Bok-Henrik. Allt kan bara bli bättre, om vi har en lite mer balanserad syn på nakenheten. Vi näckar för att vi tycker att det känns bra, mer är det inte, och det är väl inget att gå i ta-ket, för.

– Håller med dej, ropade Evastina, du talar som en bok!

Karl-Erik nickade, det såg ut som även han instämde.

Evastina kände att Henrik trivdes när han fick lägga ut texten. Han såg mycket gladare ut, full av engagemang och livslust, när han agiterade för naturismen. Hon kunde nog våga nu, att fråga honom, lite grann om hans tidigare liv.

– Hur kom du på det här, sporde hon och log sitt vänligaste leende, det här med naturismen?

Henrik tycktes fundera ett slag.

– Ja, du, knappt att jag vet. Lite låg faktiskt i släkten. Min mormor hade en bror, som var frisksportare, i slutet av trettio-talet, före kriget.

– Frisksportare finns det ju nu också, invände Karl-Erik, inte är dom naturister?

– Nja, lite av samma ideologi är det ju. Och då på trettio-talet fanns det en del som var gemensamt. I alla fall, han var med i en naturistförening nere i Stockholm, jag fick ta hand om en del tidningar och annat som han lämnade efter sig.

– Gamla tidningar?

– Ja, det mesta. Och några exemplar av Tidlösa, en bildtidskrift, som fanns på 1960-talet.

– Evastina hade en tidning, här, vill jag minnas, men den var inte så gammal. Nittio-talet, var det väl?

– Tillsammans? Naturistförbundets tidskrift?

– Var det nog.

– I alla fall, jag undersökte vad det fanns för föreningar i nuläget. När jag var nere i Stockholm tog jag kontakt med en förening. Var på en del badställen, där naturister höll till. Här hemma åkte jag ut till Utviken, satt på klipporna, tittade ut över havet.

– Träffade du några andra därute? undrade Evastina.

– Ja, en del gubbar höll väl till i klippskrevorna. En gång såg jag ett äldre par. Men, ni vet hur det ser ut i Utviken, massor av folk inne på sandstranden, ute på klipporna vågar sig inte så många.

– Klippor är ju fint, men sand är nog bättre för Konrad.

– Vi får åka ut till Alice och Peter och bada i sommar, menade Karl-Erik. Hade ju ett bad vid stugan.

– Eller, fortsatte han, till Fredrika. Hon hade väl också nån badsjö, där man kunde hoppa i.

– Blir nog någon råd med det, avgjorde Evastina.

– Än är det långt till sommar och sol, menade Henrik, då vi kan gå utan strumpor och skor.

– Det blir fint, trodde Evastina.

– Jomenvisst, instämde Karl-Erik.

– Då ska jag inte ha den här klänningen, lovar!

– Din klänning är snygg, tyckte Henrik, och nickade knappt märkbart.

– För sexig, grimaserade Karl-Erik, visst inte, att du hade sånt i din garderob!

Evastina lade huvudet på sned?

– Du trodde jag var en snäll flicka? Hellylle och folkdräkt?

– Jovisst, fortsatte hon, utan att vänta på något svar, jag är. Men, lite sisådär kan man väl få vara, nån gång? Lite fal?

Karl-Erik lade armarna i kors, särskilt arg eller allvarligt förtvivlad var han ingalunda. Den lilla snälla damen i svart uppträdde just nu lite överraskande.

– Hon är ganska skön, tänkte han och försökte förbli klarsynt. Och hon tycker om att skoja med oss!

– Kanske bäst, föreslog han, att du tar av den?

– Så jag blir mindre syndfull?

Karl-Erik nickade. Evastina tittade på Henrik.

– Sexigheten, sa hon, sitter ju inte i kläderna. Sa vi inte, det?

Henrik nickade.

– Jo, vi sa det!

– Titta här!

Hon fixade vigt upp blytlåset i ryggen och krängde snabbt av sig övre delen av det svarta festplagget. Vit hud och en elegant svart behå fyllde i en blink de två häpnadsherrarnas blickfält.

– Titta här!

Hon krängde av den stödjande persedeln och de uppuffade brösten gled befriade nedåt.

– Illusion, ropade hon, ni går på dom enklaste trick!

Karl-Erik och Henrik betraktade storögda den blottlagda bystdrottningen.

– Nu är jag bara en halvfet småbarnsmorsa, sa hon sakligt, med hängbröst!

– Nej! invände Karl-Erik genast, du är jättefin.

Henrik nickade instämmande. Evastina log.

- Nu blev dom all lite förvånade, tänkte hon.
Hon reste sig ur soffan och steg ur klänningen.
Helt naken stod hon stolt i salen. Modigt mötte hon deras brydda blickar.
- Naturlig, var det ju? Inte sant, grabbar?
- Jovisst, sa Henrik sakta, det sitter inte i kläderna!
- Då så! tyckte Evastina. Då är vi överens.

Hemmanaturismens teori

När vi berättar att vi är naturister, får vi ibland frågan, om vi går nakna hemma. Verkar som om folk i allmänhet faktiskt tror, att naturister är naturister även hemma i bostaden.

Konstig nog så är det inte så, i varje fall inte bland organiserade naturister. Medlemmar i en naturistförening, som mer än gärna badar naturenligt, och näckar precis hela dygnet, när de är på ett naturistområde, kan inte tänka sig att vara utan kläder mellan hemmets fyra väggar.

Varför detta, kan man undra. Antagligen är det av rädsla för vad grannar och andra i omgivningen skulle tycka, utifallatt... Det är inte naturligt, säger dessa naturister. Den intressanta frågan är förstås: Vem har i så fall bestämt detta och varför?

Resonemanget är inte logiskt! Den motsatta ståndpunkten är lättare att förstå, den som bara är naken mellan hemmets fyra väggar, där han eller hon har full koll på vem som släpps in. Men, som aldrig vågar besöka en badstrand eller en naturistcamping, där man riskerar att möta både kreti och pleti – och eventuellt bekanta personer. Och bli skändligen avslöjad som naturist.

De här bortanaturisterna menar att nakenheten är tillåten endast på skyltade och inhägnade områden, men inte i det egna hemmet. Ett märkligt sätt att resonera!

Men, förvisso, finns nakisfolk, både inom och utanför föreningsrörelsen, som näckar i bostaden! Då menar vi inte i sovrummet och badrummet. För att platsa som hemmanaturist bör man utnyttja de lyckliga stunderna blott, då man inte behöver vara påklädd. På morgonen låter man bli att ta på sig. Man är naken tills man måste lämna bostaden, då klär man på sig innan man kliver ut över tröskeln och presenterar textiltvärlden sitt påklädda jag.

När vi kommer hem sparkar vi genast av oss skorna. Det gör också textilarna. Ingen tycker det är skönt att klappa omkring i stora eller höga skor! Därför tar även textilens vänner av sig på fötterna, och är naturister, åtminstone fotledes. Nakisfolket tar av sig rubbet. Om temperaturen i bostaden är så sval, att nakenheten inte känns skön, byter

vi till någonting lagom lättburet, En t-tröja är den klassiska naturistklädseln, när man vill ha lite på sig.

I hemmets trygga vrå dväljes nakenheten och friden, där får vi göra som vi vill. Inga snörpande bälten och band hindrar kroppens cirkulation, vi är som vi är skapta, och detta är gott nog.

Naturism i hemmet tycks bli allt populärare i de moderna västerländska samhällena. Och varför inte? Trivs man i trivselklädsel vore det väl dumt, att avstå från detta, just i sin bostad?

Den fria människans stilsamma variant av upproret mot överhetens alla påbud och pålagor! Att vara sig själv, i den ombonade hemmiljön. Den nygamla naturismen börjar och slutar i hemmet, som det mesta i våra liv.

Ibland har man insyn i sin lägenhet, då gäller att vara lite försiktig, så att man inte väcker alltför mycket oönskad uppmärksamhet. Vi söker ju lugnet och friden, vill inte att någon granne eller förbipasserande ska gå i taket.

Att vara hemmanaturist är både enkelt och praktiskt. Har man väl börjat är det svårt att sluta. Det är alltid lika skönt, blir lätt en vana.

Men, frågar textilarna, om någon ringer på, är ni då nakna när ni öppnar dörren?

Skulle inte tro, svarar vi då. Finns väl någon som älskar att chockera. I litteraturen hävdas stundom att detta är

ett enkelt sätt, och dessutom väldigt effektivt, att bli av med dörrknackande Jehovas Vittnen och oönskade försäljare. Men, i största allmänhet är det med all säkerhet så, att vi ikläder oss en badrock eller något annat snabbpåtaget innan vi öppnar, i varje fall för okända besökare.

Hur gör vi då när bekanta kommer in i lägenheten, står vi även då i vår snabbklädsel och hymlar. Ja, är det naturist-bekanta, som vi näckat ihop med tidigare behöver vi ju inte hyckla. Men, om det är en tillfällig besökare, bekant i familjen, måste alla i familjen verkligen sprina och klä på sig? Det är ju vår lägenhet, vi måste väl få vara klädda hur vi vill, hemma hos oss?

En och annan menar kanske att det vore respektlöst mot besökaren att en eller flera familjemedlemmar är klädfria när det är textilfolk på besök. Egentligen är det tvärtom, att visa att man betraktar besökaren som en schysst kompis som man inte behöver spela teater för.

Dessutom är ett sådant möte ett bra sätt att visa att vi minsann är naturister och vi tycker att detta med att vara naken hemma är naturligt, något som vi inte skäms det minsta för.

En hemmanaturist tänker förstås på det där med spanande grannar och sånt när man väljer sin bostad. Ett atriumhus med insynsfri gård eller ett fritidshus med ogenerat läge är särdeles lämpliga! Där kan man sitta na-

ken i det gröna och spisa middag när det är sommar och skönt. Där kan man bjuda naturistvänner på klädfri social samvaro.

Hos oss på landet

Vädrets makter rasade och växlade, ömsom snö, ömsom vatten. Aprilväder, fastän det i kalendern var mars månad.

Hemma hos Torun och Svante, i stadens västra utkant, pågick föreberedelser för journalistiskt arbete på fältet.

– Ett sådant tillfälle får vi inte missa, ropade Svante, eller hur?

Torun svarade inte så han fortsatte.

– En chans att göra ett hemma hos reportage, att intervjua två tvättäkta sådana där, som kan berätta allt om naturistlivet i helg och söcken.

– Ja, Jipe är verkligen förekommande, tyckte Torun. Verkar duktig att ordna sånt!

– Övernattning, om så önskas! Hur gör vi med det?

– En verklig helafton? Ja, på landet har folk alltid gott om plats, sovplats, menar jag.

– En bäddsoffa, den gamla modellen, med utdrag?

– Nej, ropade Torun, såna brukar vara så korta!

- De ordnar nog nått åt dig, så du blir nöjd! Jipe är duktig på att organisera, sa vi inte det?
 - Du tycker att vi ska åka?
 - Javisst, det verkar ju lysande, naturligtvis ska du med! Du är ju lite intresserad av det nakna folket, du också.
 - Bine och Jipe kommer också?
 - Jadå, kommer säkert med som förkläden.
 - Ja, egentligen har vi ju inget för oss.
 - Nä, vi har inte det. Och du kan prata med tjejen, mycket bättre än om jag gör det. Vi skulle ju jobba tillsammans med det här projektet.
- Torun nickade.
- Ja, jag tar och ringer till Bine och kollar lite, har du numret?

Sålunda kom sig att Torun och Svante tidigt på eftermiddagen denna senvinterdag i krigsgudens månad, när dunkla skyar jagade över slätten och väderlekstjänsten utlovade sparsamma flingors fallande fram på kvällskvisten, fann sig instuvade i en liten vit limousine, under färd mot enslighet och vårvinternatt.

- Dubbat till tusen, förklarade Jipe som hanterade styrhjulet, vi kommer att klara nederbörden galant!

- Om vi inte slant! trodde Svante. Berätta nu vad det är för människor vi ska träffa!
- Embla och Albe! Om ni hade läst på i Tillsammans hade ni vetat åtminstone lite!
- Tillsammans?
- Naturistförbundets obetydliga tidskrift.
- Borde jag ha läst?
- Egentligen inte, innehåller inte så mycket av substans, om det nu gäller naturismen.
- Men, fortsatte Jipe, har skrivit ihop några enkla små kåserier, i den blaskan, handlande om just Embla och Albe, ett par i trettioårsåldern som upplever lite naturistiska äventyr. Men, kallade dem Bubblan och Bengan, måste ju vara lite diskret!
- Kåserier?
- Jepp, helt trivialt. Men, en liten introduktion, likafullt.
- Bine vände sig mot gästerna i baksätet.
- Embla jobbar på sjukhuset, hon är verkligen trevlig, lätt att prata med. Och Albe har någon tjänst på länsstyrelsen.
- Varför kallade du henne Bubblan? undrade Torun.
- Hon var väl lite bubblig? Vill jag minnas?
- De åker här varje dag? Den här vägen?

- Ja men det är inte så fasligt långt, tar väl en halvtimme, högst.
- De är alltså naturister? undrade Svante
- Jepp, intygade Jipe, Embla är till och med naturist i andra generationen.
- Hennes föräldrar var också sådana?
- Precis! Vi brukar säga att det tar tre generationer att skapa en naturist, eller återskapa, då.
- Jipe menar att naturismen är det ursprungliga tillståndet, infogade Bine. Inget nytt, alltså. Ett återvändande!
- Rousseau, åter till naturen.
- Precis, gastade Jipe, precis! Du börjar haja det här!
- De bodde utanför Stockholm, förut, i ett radhus, fortsatte Bine.
- Kåseriserien hette Hos oss på hörnet, förklarade Jipe, det var ett gavelradhus.
- Där naturisterna bodde på rad? undrade Svante.
- Nä, vad jag vet var det bara dom i grannskapet?
- I en radhuslänga har väl grannarna koll, trodde Torun.
- Jovisst, men var tuffa, smög inte med det. Sa åt grannarna att de var naturister, gick omkring nakna hemma, mer var det inte med det.

- Inga kontroverser? frågade Svante.
- Inte som jag känner till.
- Inte därför de flyttade till ogenerat läge?
- Tror inte det, de ville väl bo närmare naturen och så där.
- Är alla naturister naturromantiker?
- Knappast alla, kanske de flesta.
- Dessutom, påpekade Bine, har Embla och Albe en dotter. Där de bor nu är det en sån där gullig skola på landet, en bra uppväxtmiljö för henne, tyckte de. När Albe fick den där tjänsten på länsstyrelsen, så slog de till.
- Tror att det var nått med radhuset, också. Det var inte deras, de hyrde det av någon farbror, eller så. Någon som kom hem från Afrikat, var det väl.
- De vet att vi ska skriva en bok? började Svante. Vet att vi är journalister?
- Svante gnäggade muntert.
- Jovisst, vet allt om er. Men, vad sa du? Skulle ni skriva en bok? Visste vi det?
- Ni? utbrast Bine. Du också, Torun?
- Javisst, log Svante. Vi kom på att om vi ska prata med naturistfolk så är det bäst om Torun tar hand om tjejerna och jag grabbarna.
- Eller omvänt, påpekade Torun.

- Korsförhör?
- Visst? Och vad skrivandet belangar så är ju Torun minst lika förfaren som en annan. Skulle vi få ihop nått tillsammans blir det nog bra, inget fel om det är lite olika stuk, här och där, eller hur?
- Låter som en förträfflig idé!
- Riktigt spännande, menade Jipe, och kikade försiktigt på Svante som satt rakt bakom Bine.
- Kul att dom är intresserade, tänkte han, naturismen förtjänar att skildras seriöst. Mitt ibland Svan-tes burleska yttre och burdusa yttranden så fanns en reko skrivkarl med helt ärligt uppsåt, det var han övertygad om. Och Torun var ett pennskaft med knoppen på skaft, det hade han insett redan från början.
- Här uppe i skogskanten är deras ställe, förklarade Bine, när Jipe svängde upp på den mindre väg där några brevlådor utgjorde det mest markanta inslaget i den annars helt agrara miljön.

En svensk flagga fladdrade muntert på topp i gårdens flaggstång. Värdfolket kom ut i samlad tropp på gårdsplanen och tog emot gästerna.

- Senvinterns fritidskläder påtagna, konstaterade Svante. Men utomhustemperaturen gjorde knappast

att utomhusnaturism just för tillfället upplevdes som ett gångbart alternativ.

– Ser trygga och inbodda ut, tänkte Torun, som folk på landet ofta är, vana att klara sig själva, ute i ödsligheten.

– Var har ni Lina, då? undrade Bine.

– På ridläger med sina kompisar, kommer inte hem förrän i morgon.

– Fin utsikt över slätten, yttrade Svante och pekade menande med handen.

– Visst, instämde genast Jipe. Vida vägar, vida slätter och en liden vid kanin, som det står i visan.

– Harar har vi här, förklarade Albe, kaniner har barnen i stan.

– Hur är det med varg och björn? undrade Jipe och satte upp ett fåraktigt anlete.

– Björnen sover, trodde Embla och skrattade, vargen är inte så svår i år.

– Vargavintern kom av sig, förmodade Svante. Och ert jordbruk är kreaturslöst. Inte ens höns has det?

– Men en stolt tupp, han där.

Embla pekade på Albe som lystes som solen i Katrineholm.

– Det ryker från bastun, hävdade Jipe, det är till att ha ångan uppe.

– Har ni badrockar med? undrade Embla. Lika bra att ni hänger av er inne, och sen går vi till bastun och tinar upp...

– Badtunnan? undrade Jipe.

– Jodå, blir det också.

– Först måste ni tvätta av er stadsdammet, tyckte badmästaren och tuppen på stället, i bastun. Sedan blir det balja så det ryker!

Jipe nickade gillande.

– En ren njutning att komma hit! Alla glada baddare!

I husets farstu var en rad med tomma klädgalgar framlagda.

– Här kan ni hänga av er allt, även sorger och jäkt, inbjöd Albe. Här på landet är det lugnt och inga bekymmer.

– Men räntor och amorteringar måste ni väl ha, tyckte Svante, för en sån här schysst barre?

– Jovisst, medgav hustuppen, in-tecknat upp till skorstenen.

– Därför har vi inte råd med så mycket kläder, ropade Embla och log vänligt.

Svante tittade med största intresse på värdparet som raskt sparkat av sig skorna, befriat sig från allt i

klädväg. Helt utan falsk blygsamhet stod de där spritt språngande och mönstrade sina fumlande och mumlande gäster.

– Aha! Därför ni är nudister! Dygd av nödvändigheten!

– Just det, medgav Albe utan omsvep.

– Nåväl, tänkte Svante, här finns inte utrymmer för tveksamheter! Av med kläderna, något annat går inte, nu. En god journalist gör vad som helst för en bra historia.

Iförda badrockar och badsandaler, bärandes färggladda badhanddukar tågade sällskapet raskt och i samlad tropp, anförda av husets tupp, till bastun.

– Här är vi nu igen, konstaterade Jipe, alltid lika varmt och trevligt.

– Vedeldat, noterade Svante, det är finemang.

– Här mjukar vi upp våra gäster, påstod Embla, så dom blir snälla och fogliga!

– Har du blocket med, Svante? hetsade Jipe.

– Glömde det!

– Då får vi hjälpa dig att memorera. Förresten, har du gjort nån bastuintervju, förut?

Svante grymtade ohörbart.

– Jag har, fortsatte Jipe, men det var närradio, med bandspelare. På den tiden var det lagom stora manicker med rem runt halsen.

– Annat är det nu.

– Visst, andra bullar, att megabita i.

Embla klämde sig vänskapligt kärvänligt ner bredvid den lagom rundnätte tidningsredaktören.

– Jipe berättade att du skulle skriva en artikel, om naturismen? Låter spännande!

Svante makade sig försiktigt möt bastuväggen, alltför närgången ville man ju inte vara.

– Du var naturist i andra generationen? Var det inte så?

– Precis! Var på naturistcamping innan jag föddes, till och med.

Torun hade placerat sig uppe hos Albe.

– Var dina föräldrar också naturister, frågade hon.

– Nä, inte så där att de var med i nån förening, eller åkte på naturistsemester.

– Naturistsemester, finns det särskilda såna?

– Nja, man kan förstås bo på ett naturistområde på sin semester.

– Eller resa till nått bra ställe, fyllde Embla i, Grekland, Frankrike...

- Reser naturister mycket utomlands på semester? frågade Svante.
- Tja, är väl som folk i allmänhet, en del åker till solen, andra stannar hemma.
- Åker ni?
- Jovisst, men inte varje år. Vi har varit i Grekland flera gånger, förra sommaren var vi i England.
- Finns det naturiststränder i England?
- Jadå, hojtade Albe, finns en del skyltade bad, eller officiella, som vi säger.
- Men, dom ligger ofta lite avsides, invände Embla, inte världens bästa playor, heller.
- Vi var på flera naturistcampingar! berättade Albe. Där träffade man mycket trevliga engelska naturister.
- Ja, hemskt vänliga!
- Var ni på Spielplatz? frågade Jipe. Så var det?
- Spielplatz? grymtade Svante. Låter tyskt!
- Det är ett gammalt engelskt naturistområde, från 20-talet, eller nått sådant. En stugby, är det väl?
- Jo, många har sina egna hus, en del är riktiga villor.
- Men, man måste ha kläder på kvällen i klubbens lokaler, fanns anslag om det.

– Brittisk naturism är lite vacklande, hävdade Jipe, beträffande inomhusnaturism var de pionjärer, redan på 1940-talet fanns det klubbar där man umgicks nakna, till och med dans kunde få förekomma. Sen finns det ju andra ställen, där urgamla avarter lever kvar, att man inte får näcka inomhus och på kvällen. Tror att Spielplatz kan vara ett sånt ställe.

– Lite snudd på.

– Och idag är BN ganska framåt, man har till och med varit med om att ordna en stort upplagd nakenvandring längs sydkusten.

– Nakenvandring? undrade Svante. Är ni verkligen ute och knullar spritt språngande?

Embla log genom ångorna.

– Visst, sa hon, visst gör vi det!

– Det är något visst, förklarade Jipe, med detta. En verklig naturupplevelse.

– Men inte på vintern, väl? Torun lät lite tvivlande.

– Nej, medgav Albe, i varje fall inte så ofta. Inte idag, du slipper!

– När ni kommer hit i sommar, sa Embla, få vi ta skadan igen.

– Vi kan gå rakt upp här i skogen, sen är det en höjd och fin utsikt över fälten bort mot byn.

- När solen ligger på över skogsbrynet är det toppen.
- De riktiga naturentusiasterna går till och med barfota, påstod Jipe.
- Man får ha skor, om man vill!
- Finns inga regler, huvudsaken är att man trivs!
- Här hemma, undrade Svante, är ni med i någon förening?
- Jo, Solkatten. Brukar åka dit ibland.
- Vi har hört om stället, Jipe tycker att vi ska åka dit!
- Gör det! Finns en del trevliga människor där.
- Men dom öppnar inte förrän i mitten av maj. Då får ni hänga på låset?
- När skulle det här in i tidningen?
- Ingenting är bestämt om det.
- Vilken tidning? undrade Albe.
- Ingenting är bestämt, vidhöll Svante. Vi jobbar på flera plan, kanske en bok, också!
- En bok! Med bilder?
- Vi får se, vidhöll Svante, och såg fundersam ut.
- Lite planscher, menade Jipe, måste det vara. Livar upp!
- Antagligen, muttrade bokens tilltänkte upphovsman.

En stund senare fortsatte uppmjukningen av gästerna, nu i badtunnan, utomhus i vinterkvällens skymning.

- Det är varmt, varnade Albe, kliv i försiktigt.
- Ångorna stiger ur vattnet, konstaterade Torun.
- Ingen som ångar sig? pep Jipe.
- Härligt! menade Bine. Sist vi var här såg vi stjärnorna.

- Idag får vi vara stjärnor själva!
- Lätt fixat log Embla och blixtrade med ögonen.

Albe fixade med elden under karet och svängde ut brickan med pärlande Pommac så att törstiga badgäster kunde nå och få sin vederkvickelse. Som sista tunnbadare klämde han ner sin tunna kropp i karet mellan Svante och Jipe.

- Sex är vad som går an, förmodade Svante.
- Beror på, svarade den sist ikomne, hur goda vänner man är...
- Annars så blir man... Goda vänner, antar jag.
- Det bästa med naturismen, upphävde Jipe sin röst, är det nära och uppriktiga mötet mellan människor. Utan förklädnad är det mer äkta!
- Så är det, bekräftade Bine.
- Inget bubbelbadkar, det här, ett Bubblanbadkar!

Embla såg lite frågande ut så Jipe fortsatte.

– Berättade för våra vänner, här, om mina små kåseriförsök. Att du egentligen heter Bubblan.

– Har du hittat på! Du och ingen annan! Förstår inte varifrån du fått det?

– Var väl när du väntade Lina, förslog Albe.

– Var det nog, bekräftade Jipe.

– Er dotter, frågade Torun, är hon naturist, hon med?

– Så det räcker, förklarade Albe.

– Men, hur går det med kamrater och sånt?

– Bara bra, tyckte Linas mor, alla hennes kompisar och kamraterna i skolan vet om att vi är naturister, vi tycker inte att man ska smyga med det.

– Särskilt för barn, fortsatte Albe, är det inte bra, om mamma och pappa håller på med något förbjudet, något som man inte får tala om.

– Lina vet, att de flesta alltid har kläder på sig, även när dom badar, och att de inte tycker att man ska vara naken när andra ser.

– Man ska inte göra det här konstigt!

– Hemma hos oss har vi våra regler, här är mamma och pappa nakna precis hur mycket dom vill!

– Även om det kommer folk? frågade Svante.

Embla skrattade.

- Ser du väl!
- Men, fortsatte hon, förstår du du menar. Här ute får man inte så många oväntade besök. Våra grannar kan förstås titta in, Och då beror det på!
- Man tar på sig badrocken, förklarade Albe, om någon kommer, det räcker!
- Här på landet är folk ofta lite vardagligt klädda.
- Våra närmaste grannar är väldigt trevliga. Har varit här och badat med oss i tunnan.
- Vi pratade inte ens om det, om man skulle näcka. De hade inga baddräkter med sig, vi näckade alla.
- Men hur är det med barnen? undrade Torun. Måste väl bli problem om tjejer och killar...
- Hittills har det gått bra, med Linas tjejkompisar. Men, sen får vi väl se.
- Ungarna får väl bestämma själv, om och hur dom vill bada. Vill dom ha kläder på i badtunnan får dom ha det. Tids nog blir dom stora och förståndiga!
- Titta, ropade, Embla, jag såg en flinga, det kommer snö.
- Romantiskt så det förslår! menade Jipe. Tycker ni inte att det var en bra idé, att ni kom hit?
- Väldigt välordnat, medgav Torun. Och jättefint att ni fixade lite snö.

– Vintern har sina behag, påstod Jipe, även för naturister.

Det lätta snöfallet slutade men det gemensamma badlivet fortsatte.

– Hur länge kan man sitta här, undrade Torun, hur länge håller det sig varmt.

– Längre, längre, hävdade Embla, dessutom är det bara att peta in lite mer pinnar i spisen.

– Är fortfarande eld under, förklarade Albe, för att hålla grytan kokande. Man får reglera så att det inte blir för hett om rumpan.

– Men, har ett förslag, fortsatte Embla. Herrarna går in och sätter fart på brasan i vardagsrummet, dukar fram lite att äta.

– Flickorna sitter kvar, bli välkokta och gosiga. Jipe reste sig genast upp.

– Kallt här uppe! hojtade han.

– Spring fort, rådde Bine, så får du nog flåset i kråset.

– Man ska inte rusa i konfekten! Fick man lära sig på Karlberg!

– Det var då det, menade Svante, nu är det nu!

– Just det! Kom så sticker vi, grabbar! Upp ur kräftkoken! Köket kallar!

Bine vinkade och tittade över axeln på de bortlufsande nakna och plaskvåta manspersonerna.

– Där blev vi av med dem! Nu kan vi ha lite tjejsnack!

– Om naturismen? undrade Torun.

– Vad annars?

– Du låter precis som Jipe!

Bine nickade instämmande.

– Har inget problem med att vara naken, fortsatte Torun, i såna här sammanhang. Med vänner, eller när Svantegubben och jag är solo. Men känner ingen direkt lust att klä av mig annars, för en massa främlingar.

– Javisst, menade Embla, du ska förstås göra som du tycker. Känns det inte bra så låter man bli!

– Varför är det så bra?

– Känner mig fri, det är skönt.

– Jag skulle känna mig uttittad!

– Men, tittar inte folk på dig, ändå? När du har kläder?

Bine lutade sig ivrigt framåt.

– En del tjejer blir lyckliga när folk ser dem...

– Jovisst, när man har en tjusig klänning, visst!

Men naken är man så utlämnad.

- En del tjejer menar att det är nedrigt mot killarna, de kan inte styra sig.
- Det argumentet köpar jag inte! De får för sjutton skärpa sig. Snacket att våldtäktsoffer ska skylla sig själva, om de har för kort kjol, det värsta jag vet.
- Jovisst, det är tramsigt!
- Även en tjej i lång klänning, menade Embla, är väl sexig? Kan vara.
- Jovisst, visar man sig naken, finns det slokar som tar det som en inbjudan.
- Beror på, hur och var!
- Är ju så här, försökte Bine förklara, att sexualitet finns överallt där människor möts. Hur mycket som helst, såna budskap i luften, där det glammas och festas.
- För att inte tala om artister på scener och estrader, instämde Embla. MTV-tjejerna i teve som står och juckar! Det tycker vi är helt okej!
- Knappast, menade Torun.
- Det tolereras och applåderas!
- Torun såg lite bekymrad ut. Hon tog en redig klunk ur muggen med alkoholfri cider.
- Sånt accepterar folk, fortsatte Embla. Men, får de syn på en fredlig nakenbadare, då ringer dom polisen.

– Det är rent hyckleri, utbrast Bine, ingenting annat.

Torun satte tillbaka muggen.

– Ja, håller med. I det fallet.

– Vi talar ju inte om provokativ eller utmanande nakenhet, fortsatte Bine, utan om nått som egentligen är helt oskyldigt, som när man badar eller solar.

– Eller är hemma hos sig! Nog måste man få näcka hemma? All gör ju det, mer eller mindre.

– Jovisst, tyckte Torun, men att man kan, är ju inte lika med att man också måste. Vad är det som är så bra, med det här?

– Just nu är det väl bra, hoppas jag? framförde värddinnan på stället. Här i tunnan?

– Vore väl löjligt att sitta här i baddräcker? tyckte Bine.

– Jo, nu är det jätteokej! bekräftade Torun.

– Jipe brukar dra metaforen med skorna. När vi kommer hem är det skönt att få av dojorna och tassa utan. Känns bra att vara barfota!

– Jovisst!

– Likadant med kläderna, varför har vi kläder, när vi inte behöver? Hemma, i badkaret och så vidare.

– Tycker man att det är skönare utan, då tar man av sig, förklarade Embla. Mer är det inte med det.

- Om platsen och sällskapet är det rätta!
 - Hur vet man om sällskapet är rätt?
- Embla skrattade åt Toruns naiva fråga.
- Det känner man ju direkt, som kvinna! Eller hur? Vibbarna i luften!
 - Den manliga blicken, hojtade Bine genast, dom kan ju inte dölja nånting! Vi läser deras tankar som en bok.
 - Vi vet hur dom är, bättre än dom själva. Och känns det inte bra så låter vi bli, det blir inget skådespel av.
 - Om man nu inte gör det för att skoja med dom stackarna. Du vet Torun, att det är ett säkert sätt att ställa en gubbe på huvudet. Tar du av dig, blir dom alltid väldigt ställda. En sån där flörtig typ blir spak som ett lamm, direkt.
 - Är inte det lite farligt? Kan missförstås?
 - Javisst, man gör det inte för vem som helst. Men för en lagom uppspelt spelevink så kan det vara rätt avväpnande.
 - Nått som den token aldrig glömmet!
 - Det finns väldigt mycket glädje i nakenheten, hävdade Bine. Jag tycker att många gör sig så mycket bekymmer, helt i onödan.
 - Hur menar du?

- Man känner sig glad och fri! Och tillsammans med andra näckisar så blir det en gemensam glädje.
- Lite uppknäppt?
- Kan man säga. Och beträffande den där manliga blicken, gör det egentligen så mycket? Jag vägrar faktiskt att tro, att min integritet sitter i om jag har en tyglapp mellan benen eller inte.
- Det var en tjej som sa, berättade Embla, att kunde hon göra någon glad för så lite så fick det väl vara så.
- Ja, ropade Bine ivrigt, är väl minst lika anständiga tjejer utan kläder som med. Anständigheten kan inte sitta i kläderna!
- Men, invände Torun, nog finns det väl kläder som är oanständiga, mer eller mindre...
- Mindre! Javisst! Även en naken tjej kan vara reko så det förslår!
- Jag förstår, sa Torun, hur ni menar. Men...
- Inget är inget problem, återtog Embla. En tjej vet alltid hur hon ska uppföra sig, det behöver vi inte bekymra oss över. Vi gör som vi tycker känns bra, det blir bäst!
- Varför göra som andra vill? ropade Bine rebelliskt. Varför ska vi rätta oss efter ohyfsade typer som glori? Jag blir så himla trött på det här snacket.

Vi ska vara söta och till hands, alltid lagom och alltid på männens villkor.

Torun såg lite förskräckt ut.

– Är det verkligen ett sätt att hävda oss som kvinnor, att ta av sig kläderna? Det kan du väl inte mena?

– Nä, men vi måste få bestämma själva! ropade Embla ivrigt. Vill jag gå naken i skogen gör jag det. Jag vägrar att avstå för att det finns en risk att någon blir sur eller får hjärtsnörp, av att se nått oklätt i skogen. Eller menar vi, att vi ska klä oss i tält eller hålla oss hemma så att ingen man kan bli frestad... Är det så det ska vara?

– I princip har du helt rätt!

– Visst, sjuttsingen! Är ju så här. Ska du på fest tar du nån klänning som passar, nått som du tycker är snyggt. Om dom andra på festen tycker att du är okej, så är det väl bra, men det viktigaste är ju att du själv tycker att du ser bra ut. Och ska du bada så har du på dig nått som du tycker är lämpligt. Du ska väl inte klä dig, eller klä av dig för att andra ska bli nöjda.

– Ja, men, tyckte Torun.

Embla reste sig i baljan.

– Vi löser visst inte de här problemen idag heller, sa hon. De eviga gåtorna! Men, nu tror jag att vi går in och ser efter hur grabbarna har lyckats med dukningen.

– Spännande! hojtade Bine.

– De har ju haft lång tid på sig! konstaterade Torun

– Och ingenting på sig, trodde Embla, om jag känner herrarna rätt.

– Här ska man vara näck även vid bordet? frågade Torun och såg lite undrande ut.

Embla ingrep genast.

– Man ska ingenting! Trivselklädsel! Var som du vill! Handduk att sitta på, badrock, vanliga kläder! Men inte för mycket, Albe brukar elda så att det blir varmt!

– Jag förstår.

– Du gör precis som du vill!

Torun såg beslutsam ut.

– Nån gång ska vara den första! sa hon.

Ett naturligt samtalsämne vid ett middagsbord där alla är utan kläder är måhända just sådana klädbefriade måltider. Torun var den som nästan genast tog upp ämnet.

– Är ni alltid nakna vid matbordet? undrade hon.

– Nej då, svarade Embla, blir som det passar. När vi är själva är det inget som är nått viktigt, vi tar inte av oss bara för att det ska så vara, menar jag.

– Men, är vi nakna innan, så inte klär vi på oss för att äta, påpekade Albe.

– När ni har gäster? fortsatte Torun frågandet.
Albe skrattade.

– Då är det annat, förstås. Då måste vi näcka, bara för den goda sakens skull.

– Annars skulle folk bli besvikna på oss, menade Embla. Eller hur?

– Hur gör era gäster?

– Klart att dom passar på, tar chansen!

– Som vi, nu?

– Precis!

– Ni kanske bara bjuder hit naturister, började Svante, eller i alla fall folk som är lite ditåt?

– Kanske det, höll Albe med, så kan det vara.

– Men, om ni själva blir bjudna på middag, hemma hos någon?

– Ja, då är det värdfolket som bestämmer.

– Brukar stå på inbjudningskortet, påpekade Embla. Klädsel valfri...

Torun log.

– Klädsel valfri, ja så kan man skriva.

- Ja, då är det bara att läsa innantill!
- Gäller att ta chansen, tyckte Albe. Eller hur?
- Ibland har man tur, blir bjuden till något trevligt ställe, där det passar sig att vara sund och naturlig.
- Något ställe i djupa skogen, trodde Svante, där ingen kan se.
- Precis.
- Vet ni om sådana ställen? undrade Torun.
- Javisst, ute i skärgården har vi kompisar som har ett precis lagom ensligt beläget paradis.
- Ytterlångö, berättade Embla. Ett gammalt skärgårdshemman, där dom byggde båtar.
- Den gamla gården finns inte kvar, men ett stort båthus nere vid vattnet. Och så finns det en nybyggd sportstuga, bastu och lite friggebodar där man kan bo.
- Bilväg hela vägen ut! Ja, bilfärja över ett sund.
- Vår naturistkompis Yngve har det här stället. Ja, han och hans syster har det tillsammans, men hon bor i Spanien hela året.
- Och där håller ni till? Med era middagar?
- Händer och fötter!
- Sent i höstas, berättade Embla, var vi där. Apropå det där med att bjuda ut folk på naturistäventyr. Vi hade med oss några bekanta till Albe, det var första

gången vi träffade dom, och vi klädde av oss direkt, inga problem.

– Just det! fortsatte Albe. Men, åtminstone Hedvig var ju naturist, även innan, det visste jag, ju. Och hennes gubbe kunde väl inte annat än hänga med...

– Albe hade träffat henne vid en badsjö, här i krokarna, förklarade Embla. Så var det väl?

– Javisst, så var det. Upptäckte en liten sandstrand vid en insjö, inte långt från vägen. En ensam dam låg där splitt naken i solen, på en flat sten vid vattenet. Gick genast fram till henne, vi växlade några artighetsfraser om vädret och hur trevligt det var med sådana här små och undanskymda badplatser.

På höstkanten när vi började med sammanträdena i kulturnämnden så hade det kommit en ny suppleant. En parant dam som hette Hedvig Alexandersson. Hon hade en härlig utstrålning, var väl omkring fyrtio plus, med rött hår och lite knubbig figur. Efter mötet kom hon fram och hälsade på mig.

Var har jag sett denna kvinna förut, tänkte jag, verkar bekant...

Vi sågs i somras, sa hon, vid Dammsjön.

– Så vi bjöd ut dem till Ytterlångö på hösten. Det gjorde vi! Och det var väldigt trevligt.

Naturismen på nätet

Internet har inneburit en helt ny möjlighet att kommunicera. I hela Europa ser vi nu nya spontana naturistgrupper, organiserade via nätet, som ger sig ut på nakna färder i naturen, till fots eller per cykel. I Tyskland har redan skapats traditioner, i ett bergsområde i mellersta delen av landet ordnas sedan fem år en nakenvandring under pingsthelgen. Det finns även "naturistläger" där man samlas under de gamla naturistidealen med övernattning i tält och matlagning över öppen eld.

Simhallar och bastuanläggningar i många länder erbjuder tider för gemensamt nakenbad och samvaro utan klädtvång. På naturistsidorna på nätet redovisar man erfarenheter och söker badsällskap.

Naturbarnen badar i simhallen

Simhallen låg i andra ändan av stan, Evastina, Karl-Erik och Konrad anlände i den vinröda Golfen. De var ute i god tid, klockan var inte mer än halv tre, men Karin och Anders var redan på plats. På entrédörren hängde en handtextad skylt: Naturistbad 15-17. Alla varmt välkomna!

– Nu är det dags! hälsade Anders. Nu får vi se hur det går med det här!

– Ja, sa Karl-Erik, är lite spännande!

– Såg ni tidningen igår?

– Jovisst, "Nakenbad i Norrviksund".

– Observera, Inget aprilskämt! - Lite onödigt, tycker jag!

– Teckningen var i alla fall bra, invände Evastina, gubben i isvaken liknade Bok-Henrik på pricken!

– Ja, nu får vi se, om fler än vi tittat i tidningen, om det kommer något folk.

– Evastina snackade med sina kompisar på centralen, berättade Karl-Erik.

– Alla vet, sa Evastina, att man kan komma och bada. Men ingen verkar särskilt intresserade, ingen som sagt nått, i alla fall. Tjejerna tror, att det bara blir gamlingar som kommer att vara där.

– Som vi!

– Ja, kanske till och med äldre än oss!

– Dom törs nog inte, fortsatte Evastina, är lite för ovana. Har inte tränat, som vi.

– Såna får! Men, du sa väl, att dom får komma i alla fall!

– Bä, tyckte Evastina.

– Fiona och Ludvig kommer i alla fall, meddelade Karl-Erik, är och hämtar Fredrika, hennes kärra är på verkstan igen.

– Titta, där kommer dom!

En liten cerisfärgad bil svängde in på parkeringsplatsen och Karl-Erik kände igen Alices blonda hårsvall innanför vindrutan. Och mycket riktigt, det var hon som klev ut ur bilen och hälsade kommittén på trappan med en glad vinkning.

– Peter kommer sen, sitter i telefon med en kund.

– Ni vet det flickor, fortsatte Alice, slå er aldrig ihop med en bilhandlare. Kunderna ringer vid alla tider på dygnet. Har det kommit några, förresten?

- Inte en själ, utom vi fyra, svarade Anders. Men klockan är bara tjugo i.
- Det är i alla fall känt på stan. Vet ni, vi pratade med våra grannar. Är i femtioårsåldern, vi frågade om vi fick bjuda på premiärbadet. Gemensamt nakenbad, baddräkt behöver man inte...
- Vad tyckte dom?
- Ja, hade hört om det, men brukade aldrig gå till simhallen.
- Det stod ju i tidningen i går, sa Karl-Erik.
- Ja, men det här var i onsdags. Så jag vet inte hur nyheten har kommit ut!
- Goda nyheter sprider sig fort, det är ju bra, tyckte Anders. Men era grannar var inte intresserade?
- Ja, han sa, att nakenbad var väl i och för sig det enda riktiga, men han kände sig för gammal att börja med sånt. Äsch, Manfred, sa jag, du är inte gammal, du är ju en rask yngling. För att inte tala om Elsy som är så ung och spänstig. Klart ni ska komma och plaska i baljan! Bad är hälsa, som ni vet.
- Nu kommer det i alla fall någon, påpekade Karin, som vi inte känner.
- En yngre man kom klivande och närmade sig simhallens entré med synbarlig tvekan.
- Hej! hälsade Anders.

- Är det här det är bad? frågade mannen som var lång och mager.
- Ja, sa Anders, gemensamt nakenbad, det är en förening som badar.
- Måste man vara medlem?
- Nej då, behövs inte.
- Så jag kan bada, då?
- Javisst! Sen kan du fundera på om du vill bli medlem.
- Är ni medlemmar, allihopa?
- Nja, föreningen är alldeles nystartad. Egentligen finns det inga medlemmar, ännu! Men flera av oss tänker nog gå med.
- Titta där, ropade Evastina, nu kommer Fiona och Ludvig.
- Fredrika är också med, sa Karl-Erik, och lilla Amanda.
- Amanda är inte liten, snart elva! Och väldigt förständig för sin ålder!
- Ludvig parkerade, Amanda och de tre vuxna klev ur. Alla vinkade glatt åt delegationen på trappan.
- Hej Göran! ropade Fredrika, när hon fick syn på den ensamme mannen som var kvar på trappan. Ska du bada?

- Ja, tänkte våga mig på det, svarade mannen som tydligen hette Göran.
 - Var har du Marianne, då?
 - Hon följde inte med.
 - Att hon tordes släppa iväg dej, i alla fall!
 - Tja!
 - Fredrika! Så farligt är det väl inte, viskade Evastina. Skräm inte iväg honom!
 - Nu går vi in, tyckte Karin. Badgästerna hittar säkert genom dörren i alla fall!
- Karl-Erik erbjöd sig att stanna vid ytterdörren och svara för första passet som inkastare, det gällde att lotsa badvilliga till det enda öppna och gemensamma omklädningsrummet.
- Visa in folket, uppmanade Anders, så tar vi hand om dem därinne!
- Karl-Erik ställde sig vid glasdörrarna och kikade ut mot parkeringsplatsen där två bilar körde in nästan samtidigt. Just då kom Bok-Henrik lufsande runt hörnet, han hade en vitskäggig äldre man i släptåg, ingen som Karl-Erik tyckte sig känna igen.
- Kul att det kommer nya, tänkte han och tog tag i dörrhandtaget för att kunna släppa in de nytillkomna utan omgång.

– Hej på dej, Kalle, hälsade Henrik glatt. Här har vi en långväga gäst, Jan Peter Bergvik, Jipe kallad. Resenär från den vackra staden vid Fyris!

– Inte hit bara för detta? undrade den vid dörren posterade badvakten.

– Jo, nog är det så, svarade Jipe, i varje fall nästan. Ett sånt här evenemang får inte missas!

– Jipe är en gammal kämpe för naturismen, omtalte Henrik, vet allt, håller reda på det mesta.

Den vitskäggige nickade ivrigt.

– Dessutom har jag bott i den här stan, för länge sedan. Jättekul att ni startat upp det här!

Karl-Erik kände genast igen Lill-Pelle och Ylva när de klev ur bilen. Lill-Pelles axelbreda gestalt var inte att ta miste på.

– Men, Kalle, fortsatte Henrik, du är väl inte ensam, var är dom andra?

– Gick just in.

– Evastina och Konrad?

– Jadå, är där inne!

Henrik och hans långväga gäst försvann in genom simhallens entré och Karl-Erik vände sig om för att hälsa på nästa besökare. Ylva och Lill-Pelle hejade glatt och gick direkt in genom dörren som Karl-Erik höll upp. Hack i häl kom ytterligare ett par, som

dörrvaktaren inte kände igen. De såg lite tveksamma ut.

– Är det här man anmäler sig, sa mannen som verkade vara mellan trettio och fyrtio, mörkblond och spänstig, snobbigt klädd i läderjacka vidbrättad skinnhatt, ganska solbränd i ansiktet. Kvinnan var betydligt yngre, i jeans och slimmad jeanskappa. Hon hade kort rödblont hår och tittade undrande på Karl-Erik med stora uttrycksfulla ögon.

– Ni ska bada? frågade Karl-Erik. Är bara att gå in, man behöver inte anmäla sig eller vara medlem, eller så. Fyrtio spänn per person.

– Det är en förening? undrade den storögda.

– Ja, ska bli en badförening. Man behöver inte vara medlem för att bada!

– Vi har varit i Spanien, berättade mannen, på turistställen.

– Ja, då ska ni bada med oss!

Ett något yngre par kom strax efter. De kunde vara tjugofem-trettio, någonting. Kvinnan var liten, med mörkt kort hår och eleganta glasögon med tunna svarta bågar. Hon var klädd i en svart kappa.

Mannen var minst ett huvud högre och iförd en stor beige trenchcoat såg han ut som en blond jätte bredvid henne. Karl-Erik kom omedelbart att tänka

på något modereportage i en elegant veckotidning. Måste vara den där franska tjejen och bankdirektören, de som Karin pratat om.

– Hej, sa den unga kvinnan och log vänligt mot Karl-Erik. Sylvie heter jag. Vi känner Karin Hjärtman. Hon tyckte vi skulle komma hit.

– Karin och Anders är där inne.

– Är vi sist? undrade mannen när Karl-Erik höll upp dörren Var väl Lars han hette? Karin hade nämnt deras namn flera gånger.

– Får vi se! svarade han på frågan, är flera som gått in. Tolv tror jag.

Karl-Erik vände sig mot dörren och fick syn på Evastina som kom tassande i den röda klänningen och i bara strumplästen ut mot trappan

– Hej! hojtade det unga paret glatt till henne när de klämde sig in genom den öppna dörren.

– Hur är det? frågade Evastina.

– Alldeles utmärkt. Fem nya!

– Ska ta hand om dom!

– Bäst du går in genast. Det sista paret verkade ivriga. Det var väl den där bankdirektören som Karin pratade om?

– Säkert!

– Såg du den vitskäggige gubben?

- Han som var med Henrik?
- Hade visst rest långt för det här!

Evastina skyndade tillbaka in i omklädningsrummet.

- Hej igen, hojtade Sylvie, vi känner Karin!
- Ja, listade ut att det var ni. Är bara att ta tomma skåp, nycklarna sitter i.

Sylvie svängde av sig kappan.

- Karin har talat om oss?
 - Javisst, hon sa att ni varit utomlands och badat.
- Hon trodde ni ville komma med i det här.

Den bredbrättade hattmannen och den avsevärt yngre kvinnan som anlänt strax innan höll redan på att klä av sig.

- Men hej, Robert! ropade Lasse. Att man skulle träffa dej här!

Mannen som var sysselsatt med att kränga av sig kavajen hejdade sig.

- Jaså, bankdirektören tänker rekreera sig i den stora baljan, idag. Och din vackra hustru har du lurat med på det här, också?

- Ja, sa Lasse, Sylvie har du inte träffat förut, eller hur?

- Nej, tyvärr! Får vi reparera nu!

Bankdirektörens vackra hustru klev genast fram och hälsade på mannen som Lasse kallat Robert.

– Och ni har väl inte träffat Erna?

Jeanstjejen med de uttrycksfulla ögonen log mot de nytilkomna. Hon hade kort orange hår, mycket uppseendeväckande, och lite utstående öron.

– Fulsnygg kanske man skulle säga om henne, tänkte Evastina, men häftiga kläder! En tös som vill synas, verkar det som.

Erna fick av sig jeans och tröja i flygande fläng, nu hade hon bara blanka blå strumpbyxor och ett sindenglittrande himmelsblått linne på sig.

Sylvie kom fram och gav det himmelsblåa en vänskaplig kram.

– Här blir man kompis direkt? trodde hon. Här är man inte blyg?

– Ingen blygis här, svarade Erna och kramades kärvarnligt tillbaka. Kul att träffas!

– Vi trodde vi skulle bli dom enda yngre, fortsatte Sylvie.

– Vi med!

– Det är du som är från Stockholm? frågade Lasse.

– Jadå! svarade Erna. Hon drog av sig linnet och alla kunde se hennes blottade barm med små guld-ringar i bröstvårtorna.

Lasse blinkade mot glittret och slängde beslutsamt in rocken i skåpet. Raskt tog han av kavajen.

– Oj, oj! tänkte Evastina. Ringar i tuttern!

– Trevligt med gemensamma omklädningsrum, tyckte Robert, som med flinka fingrar fått av sig skjortan.

Sylvie vände ryggen åt Lasse och fick hjälp med det långa blixtlåset i klänningen.

– Javisst, menade Lasse, trevligt och praktiskt. Man kan hjälpa varandra!

Sylvie drog upp klänningen och alla kunde notera att hon inte hade någon behå, fast för Lasse var det väl ingen nyhet. Robert tittade på Sylvies bröst.

– Vackra unga människor, tänkte Evastina. Kul att dom kom, att dom ställer upp på det här med nakenbadande!

– Ni gillar sånt här? ropade Robert till Lasse. Vi som trodde att vi var dom enda i Norrviksund?

– Var i Frankrike, förklarade Lasse, då kom vi på hur trevligt man kunde ha det utan kläder...

– Utan kläder kan man ha mycket kul! tyckte Erna som nu satt på bänken helbar och mager, intresserat betraktande de övrigas avklädning.

– Javisst, sa Sylvie. Ett nakenpartaj i Norrviksund, det kunde man inte tro!

– Partaj, det är väl bara ett bad, rätt så stillsamt, skulle jag tro?

– Säkert, sa Sylvie, att bada är väl lite festligt? Är det väl? Och förresten skulle man ha fika med sig, har ni väl?

– Erna är ju festklädd, påpekade Lasse.

– Du menar ringarna? sa Robert.

– Jo! Läckert!

– Hon gillar ringar, både här och där. Dock inte vigselringar.

– Och du? undrade Sylvie och log.

– Jo, jag har lite grannlåt, jag med. Som ni strax ska se.

Robert krängde av sig sina diskret mönstrade boxershorts.

– Här kan man inte smyga med sånt, sa han och kikade på Sylvie för att se hennes reaktion.

– Smyga, vadå? sa Erna.

– Han är också lite exhibitionist, tänkte Evastina och konstaterade att Roberts manlighet var både omsorgsfullt slätrakad och dessutom försedd med tvenne blänkande ringar. Undrar vad doktor Anders tyckte om sånt? Och den rödhåriga hade inget köns-hår i behåll. Det såg lite bart ut.

Lill-Pelle och Ylva gick förbi på väg in i simhallen.

– Bra det här, med samma omklädningsrum, tyckte Ylva i förbifarten.

Lill-Pelle var precis lika atletisk i naket tillstånd som man kunde tro när man mötte honom. Och Ylva var ganska kraftig, kortare än den reslige och axelbrede Lill-Pelle, minst lika prakterlikt husmoderlig som Karl-Erik beskrivit henne.

– Det är naket, frågade Erna, som gäller? Man behöver inte ha handduk om sig, eller? I Stockholm finns visst ett bad där man ska ha handduk om sig.

– Gör som ni vill, svarade Evastina. Ingen kommer att klaga hur ni än gör. Men inga badkläder, det gillas inte.

– I Spanien skulle man vara påklädd i matsalen! påpekade Robert.

– Klart man ska vara naken, tyckte Sylvie, när man nu får!

– Är förbud mot klädsim, i föreningsstadgan, förklarade Evastina. På förslag i alla fall.

– Intressant förening, det här, tyckte Robert.

När Evastina kom in i tvagningsrummet var Ylva och Lill-Pelle redan på väg ut.

– Finns en ångbastu ute i simhallen, berättade Evastina. Skulle tro att dom andra är där.

– Då tågom vi till ångbastun, hojtade Lill-Pelle glatt. Han verkade allt lite uppspelt, den bredaxlade sekreteraren i orienteringsklubben.

– Trevligt att duscha med vänner, ropade Lasse. Du gillar väl kallt, Erna?

– Våga inte stänka på mej, sa Erna. Och jag vill ha det precis lagom!

När Evastina, Ylva och Lill-Pelle kom ut i simhallen, träffade de genast Anders och Ludvig. Fiona flöt ute i bassängen och vinkade genast åt Evastina. Ludvig höll ett vakande öga på Amanda och Konrad som släpade på var sitt illgröna simhjälpmedel som de hittat på en bänk.

– Hej Ylva och välkommen! hälsade Anders. Kul att ni kunde ta er tid!

– Sylvie och Lasse kom just, rapporterade Evastina, och ett annat par, Erna och Robert. Sitter i bastun där ute, tror jag.

– Fredrika, Henrik och den där nye killen är i ångbastun, förklarade Ludvig.

Sylvie klev ut i simhallen och vinkade genast åt Anders.

– Hej doktorn, ropade hon. Lasse och jag är här!

- Den franska tjejen? viskade Ludvig. Hon som är så snygg?
- Ja, väste Evastina, Sylvie, hon är rätt tjugig!
- Hör du Evastina, sa Anders, jag ska ta på badrock-en och gå ut och lösa av Karl-Erik.
- Bra, då sätter vi oss i bastun där ute och väntar på honom. Kom Konrad!
- I bastun var det full fart.
- Nu ska vi pröva alla faciliteter, menade Lasse. Är det här en torrbastu eller en våtbastu?
- Kom med, Erna! uppmanade Robert.
- Vart tog Sylvie vägen? undrade Erna.
- Hon kommer! trodde Lasse. Handduk att sitta på, ska man ha!
- Bastuns belysning var stämningsfullt avskärmad. Karin och Alice satt därinne på den översta laven.
- Hej Karin, hojtade Lasse. Sylvie var med när vi kom, men nu har hon redan försvunnit. Är som en kalv på grönbete, skulle jag tro.
- Fru Svensson klev ner och log mot Lasse.
- Alice heter jag.
- Lasse! Och det här är Erna och Robert! Hur är det här, känner alla varann redan?
- Här i bastun behöver man inte vara så formell, påpekade Karin. Inte behöver ni gå runt och hälsa.

Lasse klev upp och satte sig bredvid Karin.

– Du har alldeles rätt, sa han. Här blir vi ju alla kompisar, genast. Och dej känner vi ju redan!

– Vi alla som en stor familj, sa Karin. Familjebastu!

Erna och Robert bänkade sig på mellannivån, Alice klämdde sig ner mellan Erna och väggen.

– Hur har ni hittat hit, till vårt jättemysiga bad? undrade Alice.

– Vi såg notisen i tidningen, berättade Robert. På semester har vi varit på naturistställen. Så vi tyckte att vi kunde prova på det här.

– I Spanien, berättade Erna.

– Vi håller på att bilda en förening, förklarade Alice. Är det inte fantastiskt, en nudistförening här i Norrviksund?

Erna skrattade.

– Ja det blir något att bita i! För dom!

– Men ni vill väl bli medlemmar? Ni är väl inte skraja för vad folk tycker?

– Ja, är ju inte härifrån, så dom har inte så stora krav. Om mej har dom säkert gett upp hoppet, bor ju ihop med en kille som är mycket äldre...

– Är du från Stockholm?

– Ja, en bit utanför. Hörs på snacket, va?

– Fredrika, en av tjejerna som är med här, berättade att hon varit på relaxbad där nere, alltså dambad. Fast det bara var tjejer där, så hade dom baddräkt i bubbelpoolen och bastun.

– Tja, men det är väl inte bara i Stockholm, typiskt svenskt!

– Här i dambastun är det väl aldrig nån som har baddräkt, i all fall? Har du, Karin, sett något sådant.

– Nä, sa Karin, här brukar tanterna vara ganska så ogenerade.

– Hur är det på herrarnas?

– Vet inte, sa Robert, har aldrig satt min fot i den här simhallen. Men på andra ställen har jag träffat på utlänningar som sitter med badbyxorna på i bastun.

– Dom kanske var muslimer, menade Alice. Har visst nått förbud mot att vara naken.

– I USA har dom ett konstigt synsätt på nakenhet, fortsatte Robert. Läste en historia på nätet, en kille som bodde på ett hotell. Fanns en badavdelning, en förmiddag gick han dit. Var alldeles tomt, inte en människa där. Så han klev in i herrbastun, satt där ett tag utan någonting på sig.

– Ojdå, sa Alice, en sån en!

– Jo, förstår ni, sen, när han kom till receptionen, fick han sina fiska varma, anklagad för osedligt uppträdande. En TV-kamera som övervakade bastun, nämligen...

– Hemskt, tyckte Alice.

Karl-Erik fick snabbt av sig kläderna och gick in i tvättrummet där han stötte ihop med Sylvie.

– Hej igen! ropade hon. Det här var ju kul!

– Ja, en ren njutning, menade Karl-Erik. Har du sett en vacker kvinna med en liten gosse?

– Evastina, din fru?

– Jo.

Sylvie tog av sig glasögonen och lade in dem i förvaringsfacket.

– Dom gick ut hit. Kanske i bastun?

Karl-Erik höll upp bastudörren och följde efter in i värmen. Sylvies baksida var grann att skåda!

– Hej Konrad! sa Karl-Erik. Gillar du den här bastun?

– Den här bastusen är stor, sa Konrad.

– Hej Karin! ropade Sylvie. Knappt jag känner igen nån utan glasögon! Kul ställe, väldigt trevligt!

– Ja, svarade Karin, det är bra att vi kom igång med det här. Och även om det inte är någon rusning idag, så blir det nog lite bättre när det blir mera känt.

Robert öste vatten på stenmagasinet och en ångkvast slog upp och fyllde bastun.

– Oj, ropade Lasse, fin värme!

– Det finns en ångbastu där inne, berättade Evastina, den är inte så varm som den här. Där kan man sitta länge.

– Vill gå dit, meddelade Konrad.

– Jag trodde du ville åka rutschkana, sa Evastina. Konrad reste sig.

– Det med, sa han kavat. Kom nu mamma och Karl-Erik!

Vid ångbastun stötte de ihop med Lill-Pelle och Ylva som också var på väg in i vattenångorna. Inne i bastun satt Fredrika och Bok-Henrik.

– Tjusig simhall det här, tycker ni inte? sa Ylva.

– Ja, verkligen, sa Fredrika. Alla de här gröna växterna utanför!

– Som i det riktiga paradiset, tyckte Bok-Henrik. Man kan bli lyrisk för mindre.

– Ja, åtminstone du, sa Fredrika. Vet ni vad han just sa till mej?

- Det var inte till dej, invände Bok-Henrik, det var ett gammalt ordspråk som jag citerade.
- Vad då för ordspråk, frågade Karl-Erik.
- Vad ful du är där jag är fin, sa flickan till pojken i bastun.
- Usch, vad fult, menade Ylva och log brett.
- De gamla ordspråken var ofta rätt burleska, förklarade Bok-Henrik.
- Jag hörde om sammanträdet hemma hos er, fortsatte Fredrika, lät väldigt trevligt.
- Ja, sa Ylva, vi var nere vid poolen hela tiden.
- Vi hörde att det var rätt lättklätt även hemma hos dig, påpekade Lill-Pelle.
- Jodå, bekräftade Fredrika, vi hade bara badrockar på oss!
- Vi skrev ju om det i förslaget till stadgar, att man inte behövde ha kläder.
- Ja, jag har sett förslaget, väldigt bra tycker jag.
- Du hade ju en bastu hemma på gården, kom Lill-Pelle ihåg. Men full med bråte!
- Evastina och Karl-Erik hjälpte mej, nu är den fin.
- Så nästa sammanträde kan vi ha där?
- Risken är att det kommer att gå hett till, menade Bok-Henrik.

- Träffade ni den nye killen, frågade Fredrika, Göran?
 - Nä, ingen ensam kille!
 - Han var med oss in här, men gick ganska snart.
 - En orolig typ?
 - Nja, är väl som folk är mest. Jag har träffat honom, han kör taxi. Men han är ensam här, fast han har en fru, Marianne. Henne känner jag, hon är med i kyrkokören.
 - Ylva var ju inte heller med första gången, sa Lill-Pelle. Marianne kanske dyker upp nästa bad.
 - Hur ser han ut, frågade Ylva.
 - Som folk gör mest, berättade Fredrika. Lite mer än lagom lång, lagom energisk, halvlångt hår, stora öron, snälla ögon. Alltid artig och hjälpsam, typisk taxikille!
 - Du verkar känna honom väl?
- Fredrika skrattade.
- Ja, men bara med kläder! Från kragen och uppåt,
 - Nu får vi kika på resten av honom, tyckte Ylva.
- Dörren öppnades och en senig äldre man kom in.
- Hej, hälsade Karl-Erik som genast kände igen bussåkaren som kommit sist av alla. Det var du som kom med bussen!

– Den var sen, sa mannen som tittade vänligt tittade sig omkring så gott det nu gick i dimman. Han hade ett väderbitet ansikte och gjorde ett senigt intryck. Man kunde gissa att han arbetade med jordbruk eller i skogen.

– Hade du långt att åka?

– Ja, från Björke.

– Det är en fin simhall det här, kanske värt en resa.

– Jag har då aldrig varit i det här badhuset förut.

– Det var ju tur att du kunde komma idag, då, tyckte Karl-Erik. Du såg notisen i tidningen?

– Nja, det var min sonhustru som hittade det i tidningen, hon berättade för mej.

– Hon visste att du var intresserad av nakenbad?

– Jo!

– Björkesjön är väl en badsjö? Jag har sprungit orientering där uppe. Jag vill minnas att det fanns en badplats där.

– Jo, men inte är'e nå mycke folk som bada där. Och nog har dom baddräkter.

– Men det har inte du?

– Nä, sånt tjafs har en allri brytt sej me.

– Nu vill jag simma, sa Konrad.

– Nu ska vi bada, sa Karl-Erik.

– Konrad vill åka rutschkana, sa Evastina.

– Bubbelpoolen, då? Nog vill du väl bubbla, Konrad?

– Ja, ropade Konrad. Bubbla!

Utanför bubbelpoolen mötte de Sylvie och Erna. Lasse och Robert hade redan hoppat ner i det skummande vattnet.

– Kom igen nu, tjejer! ropade Lasse.

– Ja, svarade Sylvie. Har ni plats för oss?

– Jadå, svarade Lasse. Om ni kniper ihop så ryms vi nog.

– Klart vi gör, sa Erna, bubbelpool är toppen.

– Vi har en hemma, berättade Sylvie. En liten, ett bubbelbadkar.

– Kul, tyckte Erna. Då kommer vi och hälsar på er, nån gång.

– Ja, det måste ni göra!

Fredrika kom infarande och klämde sig ner bredvid Göran.

– Är det här du håller hus, hojtade hon.

– Nej, svarade Göran, det är bara nån som liknar mej!

– Å sjutton!

– Toppen, ropade Erna med vatten över de utstående öronen.

Sylvie lät sin smala kropp flyta upp så att bröstet, magen och knäna kom ovanför vattenytan. Det såg mycket lustigt ut.

– Härligt att bada, tyckte hon.

– Fast det är mitt i vintern! menade Robert. Tänkt att jag aldrig varit här i simhallen förut. Här är ju fint!

– Kan du tänka dig, fortsatte Sylvie, att här sitter dom med kläderna på, här i bubbelpoolen?

– Barbariskt, menade Lasse. Badande barbarer!

– Såna är inte vi, sa Erna.

– Nej, sa Robert, vi är precis som vi är!

– Vad fyndig du är, tyckte Lasse.

– Tonårstjejerna tycker att dom är häftiga, sa Sylvie, när dom visar naveln.

– Det är väl trevligt, invände Robert.

– Vi visar allt!

– Ännu trevligare, eller hur, grabbar? frågade Erna.

– Jo men visst, tyckte Lasse.

– Hur kul som helst, menade Robert, urkul!

– Nu vill jag åka rutschkana! meddelade Konrad.

Karl-Erik och Konrad åkte i vattenrutschkanan. Efter lite lätt övertalning provade även Evastina att genomföra ett hisnande åk.

Hon fortsatte badandet med att simma lugnt i bassängen. Karl-Erik gick tillbaka till ångbastun med Konrad. Där träffade de Fiona och Amanda. Och Fiona hade ingen handduk om sig! I hörnet satt fortfarande den ensamme äldre mannen från Björke.

– Hej igen, sa Karl-Erik. Du gillar den här ångbastun.

– Jo, medgav mannen.

– Ångbastu är fint, tyckte Karl-Erik, man ska vara naken. Ångan ska komma åt kroppen!

– Jo, sa mannen.

– Ja, sa Fiona, är väl det som är meningen. Men, jag har varit här när det har varit vanligt bad. Då har alla baddräkt.

– Bättre så här! menade Karl-Erik.

– Ja, det är mycket skönare! tyckte Fiona.

– Får jag lära Konrad att simma? frågade Amanda. I barnbassängen.

– Bara när någon vuxen är med, sa Fiona. Vi går dit strax, men först vill jag bli ordentligt varm.

Karl-Erik stod vid bassängen och tittade ut över det gungande gröna vattnet där glada och nakna människor tumlade runt. Det såg friskt och frejdigt ut, riktigt härligt!

Han kramade Evastina och Konrad.

– Titta, sa han, detta har vi åstadkommit tillsammans.

– Snyggt jobbat! tyckte Evastina.

Efter premiärbadet åkte Evastina och Karl-Erik hem till Alice och Peter för den avtalade badsupén.

– Var ju kul, med badet, sa Evastina, när de satt i den vinröda Golfen och åkte bakom Alice cerisröda bil.

– Och en del nya, hade vi fått ihop.

– De där två unga paren!

– Ja, Robert, han med hatten, var väl inte så ung, äldre än mej, skulle jag tro.

– Ändå hade han fått ihop'et med den där unga tjejen, hon kan inta vara så värst mycket mer än tjugo och några.

– Ja, henne glömmar man inte, spetig och rödhårig.

– För att nu inte tala om glittret. Tänk vad en del måste spöka ut sej...

– Du såg att hon hade en ring i snuffan?

– Nä?

Evastina log och gav Karl-Erik ett uppskattande ögonkast.

– Jaså, du missade det. Det hedrar dej!

Karl-Erik skrattade lätt.

– Måste kolla mer noggrant nästa gång, hör jag.

– Ja, så du inte missar nått!

– Men, fortsatte Evastina, den franska tjejen, hon var i alla fall natursöt, väl.

– Ja, hon verkade pigg! Han också, hennes kille. Bra om dom kommer med i föreningen!

– Den där gubben, uppifrån nånstans, kände du honom?

– Bussåkaren? Nej, jag har inte träffat honom förut. Han verkade okej, lite sävlig, bara. Är ju dom där lantisarna, ibland.

– Ska du säga, Kalle, du är väl också en sävlig lantis?

– Tja, sa Karl-Erik och log igen. Vi får se hur jag klarar mej hos dom här fina människorna?

– Alice och Peter? Dom är väl inte märkvärdiga på så sätt?

– Nä, kanske inte. Förresten, ska vi ha kläder på oss, tror du?

– Ja, sa Evastina, vad jag förstår så har dom inte för vana att ha nakenpartaj hemma. Du vet ju hur vi snackade om det, när vi var hos Fredrika.

– Dessutom, fortsatte Evastina, så är deras tonåringar kanske med, åtminstone nån av dem.

Peter kom och öppnade när de ringde på. Han hade kläder på sig.

– Välkomna, sa han. Var det trevligt på badet? Missade jag något?

– Jovisst, menade Karl-Erik, det var en kul upplevelse, har inte hämtat mej än. Och hur hade du det själv? Sålde du bilen?

– Ja, var klart redan innan, men det blev mycket snack. Du vet, det är många alternativ. En del vill dividera hur länge som helst om färgen på klädsel och tillbehör...

– Tänk, sa Evastina, på badet var det ingen som snackade om färgen på klädseln.

– Nä, ropade Alice som kom in i hallen efter att ha ställt in bilen i garaget, det var inget snack om kläder alls!

Hon kramade om både Evastina och Karl-Erik.

– Vad kul det var, sa hon, på badet.

– Ja, trevliga människor, tyckte Karl-Erik.

Husets dotter Ulrika kom ut från köket och hälsade på gästerna. En ung blond skönhet.

– Ullis har lagat maten, berättade Alice, är strax klart. Men ni vill väl ha en liten drink först?

Gästerna sattes ner i hörnsoffan i vardagsrummet och Peter kom in med drinkbrickan.

– De något mörkare är lämpliga för barn och bilförare.

– Kom någe kul folk till simhallen? undrade Ulrika.

– Jodå, berättade Alice, sjutton stycken var där, allt som allt. Och så får vi väl räkna in Peter, han var ju i all fall på väg.

– Inga ungdomar? frågade Ulrika.

– Sylvie och Lasse, dom kan väl vara tjugofem plus, nånting, trodde Evastina. Han jobbar på banken. Känner du till dem? Hon ser lite fransk ut, har visst en fransk mormor, eller nått. Mörk, kort hår, glasögon.

Ulrika skakade på huvudet.

– Och så var det en ung mager tjej där, i sällskap med en äldre kille. Hon jobbar visst på Dracula, den där pizzerian på Högvägen. Som en morot i håret. Henne har du kanske träffat?

– Erna? sa Ulrika. Var hon där? Det kunde man tänka sig, hon är visst en sån som gillar att visa upp sej!

– Varför tror du det? undrade Alice.

– Har ju sett, att hon har ringar i bröstvårtorna. Ingen behå och jättetunn blus. Ringarna syns igenom.

– Ja, sa Alice, hon hade ringar i tutterna.

– Och, fortsatte Ulrika, var någon som sa, att hon är piercad inte bara där...

– Ja, sa Alice, hon hade en ring, inte i naveln som du, utan lite längre ner. Hon var alldeles slät, man kunde inte undgå att se den.

– Har du ring i naveln? undrade Evastina.

Ulrika nickade, hon drog upp tröjan så att alla kunde beskåda underverket.

– Kan man väl ha, sa hon, är många som har.

– Jovisst, funkar väl utan problem. Och hålet växer igen, sedan, om man vill sluta med det.

– Inte som en tatuering, sa Alice, som man alltid får släpa omkring.

– I naveln är okej, fortsatte Ulrika, men ring i fittan...

– Tja, sa Evastina genast, verkar lite så där, inte särskilt nödvändigt, precis!

Alice antydde en grimas.

– Ja, en sån borde väl vara i vägen...

– Skulle tro det!

– En del rakar sej där, fortsatte Ulrika, en kompis, hon tar bort precis allt.

– Ja, är nog inte så ovanligt.

– Lite på kanterna ansar väl dom flesta, trodde Alice,

- Är lite joxigt, sa Ulrika. Min kompis säger att det växer ut på en gång.
- Nästa bad, det är om två veckor? undrade Peter.
- Nu blev visst pappa intresserad, anmärkte Ulrika.

Till middagen serverades vitt vin. Karl-Erik och Konrad fick cider. Ulrika satt med vid bordet och hon fick mycket beröm för fisksoppan.

- Mormors recept, förklarade hon.
- Kul att ni kunde komma hit! tyckte Alice. Peter och jag brukar sitta här ensamma på lördagskvällarna, numera. Ullis och Svenne är ofta på galej, men vi blir alltid kvar här hemma.
- Inte mycket att göra i den här stan, menade Peter, för oss åldringar.
- Inte för ungdomar heller, menade Ulrika.
- Man får vara med i föreningslivet, tyckte Karl-Erik. Jag har ju orienteringsklubben. Och Evastina är med i Friskis och Svettis.
- Friskis är ingen förening, invände Evastina.
- Lite sysselsättning, i alla fall?
- Ganska mycket sysselsättning, trodde Alice.
- Svettigt, trodde Peter.
- Peter är mycket upptagen med jobbet, sa Karl-Erik, det förstår vi.

- Jodå, dessutom är vi med i båtklubben, också.
- Och Sällskapet Bothnia, sa Evastina, Karin berättade det
- Ja, sa Alice, varför är ni inte med där?
- En invalsförening, påpekade Peter. Vi får väl föreslå er för inval?
- Nu har vi ju snart en egen förening, naturistföreningen, menade Karl-Erik.
- Ja, kommer att hålla oss sysselsatta, åtminstone till sommaren, skulle jag tro.
- Va, ska ni inte bada på sommaren? undrade Ulrika. Är väl då man badar?
- Jovisst, sa Peter, men föreningen behöver vi för att hyra simhallen. Om vi ska ha någon verksamhet i sommar, har vi inte bestämt. På sommarn kan man bada i all fall.
- Inte naken, överallt, påpekade Evastina.
- Nä, men går nog att hitta ställen, trodde Karl-Erik.
- Sommaren är kort, här uppe, sa Alice, blir lite hektiskt.
- Du skulle ju plocka blommor, påminde Evastina, på midsommar!
- Och ni tjejer skulle bilda en häxförening, kom Karl-Erik ihåg.

- Vadå, sa Ulrika, en häxförening?
- Vita häxor, förklarade Evastina, inga svartkonster. Bara lite skoj!
- Nakenhet är magiskt, påstod Alice. Det tycker väl till och med du, Ullis? Du är ju inte så blyg med sånt!
- Nä, svarade Ulrika, på stugan näckar vi ju alltid.
- Då kan du komma med på nästa bad, kastade Karl-Erik fram.
- Om mina kompisar är där, men är dom nog inte!
- Men, pass upp i rutschkanan, i så fall. Blir en vådlig skjuts när man åker på bara ändan.
- Ulrika nickade.
- Ska tänka på det, lovade hon.
- Det där med blomplockningen på midsommar, fortsatte Evastina. Verkar ju kul, om vi kan hitta nått bra ställe att vara på.
- Blommor att lägga under kudden? frågade Ulrika. Men, morsan, du är redan gift!
- Jadå, svarade Alice, kan ju drömma om sin egen lilla drömprinsgubbe, i alla fall! Men, grejen var, att vi inte skulle ha nått på oss, när vi plockade...
- Behövs för att magin ska verka, kompletterade Evastina.

– Ni är tokiga, trodde Ulrika, helknäppa! Är väl därför, att jag aldrig drömt om någon prins, hade ju kläder på mej.

– Ja, där ser du, skojade Alice. Kom med oss och näcka, ska du få se!

– Brukar regna på midsommar, och vara kallt.

– Äsch, vi får härda oss! Vi tänker på våra vackra drömprinsarna, då blir vi varma om baken.

– Räcker väl om man är naken just när man plockar, trodde Evastina, en kort stund bara. Klarar vi!

– Ni är heltokiga, upprepade Ulrika. Men, jag ska komma, tar med kameran och filmar!

– Vi måste väl kunna vara ute hos Fredrika, sa Peter, på midsommar, alltså!

– Där finns säkert blommor så det räcker, trodde Alice. Men annars kan vi vara på vår stuga.

Naturistturismen

Naturistliv under semestern är en stor verksamhet, miljoner människor i Europa ägnar sig åt naken rekreation. Enligt Internationella Naturistfederationens beräkningar svarar de kommersiella naturistanläggningarna för 95 procent av naturistturismen, föreningscampningarna för resterande 5.

I flera länder i Europa finns stora naturistområden där man kan leva naturistliv under hela sin semester. I de största anläggningarna finns plats för tusentals solsökande naturister. Affärer och restauranger finns inom området och ofta utmärkta möjligheter för utövande av sport i olika former och även kulturella evenemang.

Researrangörer ordnar nakna kryssningar och till och med nakna flygturer. Naturistturismen uppges vara den snabbast expanderande semesterformen i USA.

Skärgårdsmidsommar

Hör inte till dem som aldrig törs berätta att de är naturister. På mitt jobb vet de flesta, vid det här laget, att Embla och jag gillar naturism. När vi reser utomlands brukar jag alltid skicka ett vykort och berätta hur fint vi har det på naturiststränderna.

Någon vecka före midsommar kom vi att prata i fikarummet om sedvänjan att plocka blommor på midsommarafton och lägga under huvudkudden. Ni vet, man drömmer om sin tillkommande, om man gör så. Jag sa förstås, att egentligen ska man vara naken när man plockar de där blommorna, det behövs för att magin ska verka. Och man får inte prata med någon under insamlingen, heller...

Dagen efter så kom Nenne in på mitt rum. Hon är en av sekreterarna i chefgruppen och en stilig kvinna, kanske något år äldre än jag. Hon hade träffat Embla på en personalfest, så hon visste en del om mina familjeförhållanden.

– Albe, började Nenne, det där du sa om midsommar och blomplockning, lät ju kul. Brukar du och Embla verkligen...

– Ja, åtminstone Embla, själv är jag ju inte mycket för att ge mej ut på blomsterängarna!

– Ja, men naken, alltså, menar jag? Nenne tittade uppfordrande på mej.

– Javisst, svarade jag, klart hon är näck när hon plockar blommorna, måste man ju vara!

– Måste man?

– Javisst!

Nenne log.

– Hördu Albe, sa hon. Har du och Embla kanske lust att komma ut till vårt ställe i skärgår'n på midsommar?

Jodå, visst, det gjorde vi mer än gärna! Jag hade alltid tyckt att Nenne var en av de schysstaste tjejerna på staben. Dessutom visste jag att hennes man, Nicklas, var en snitsig officer i Flottan. Jag hade träffat honom några gånger i tjänsten, han verkade vara en trevlig prick. Att fira midsommar ute i skärgården tillsammans med dem lät mycket trevligt!

Några dagar innan ringde Nenne och sa att hon bjudit in ytterligare ett par, Monica och Timo.

– Är dom också intresserade av naturell blom-plockning? undrade jag.

– Tja, svarade Nenne, uppriktigt sagt, vet jag inte, vi pratade inte om det. Men Timo är fotograf, han gillar att plåta naket. Han har till och med visat oss nakenbilder av Monica, så varken han eller hon verkar speciellt blyga med sånt?

– Och hur är det med er, då? Du och Nicklas?

– Stugan ligger ensligt, förstår du. Vi badar alltid näck! Så badbrallor behöver du inte ta med!

Stället låg verkligen avsides. Embla och jag åkte Vaxholmsbåt till en brygga där Nicklas hämtade med en snurrebåt. Vår värd var en gänglig man med lätt lockigt rödlätt hår. Jag har alltid tyckt att han hade en framtoning som påminde om en brittisk sjöofficer, vänligt leende på bryggan i någon undan-gömd marinbas i Skottland, omgiven av karga klippväggar. Nu satt han här, i en liten båt i den svens-kaste av skärgårdar, men det vänliga leendet var detsamma.

– Det finns några grannar, men inte många brukar vara här på midsommar, förklarade Niklas.

Monica och Timo hade åkt ut redan med morgon-båten. De satt på verandan och ägnade sig åt tårtan,

som Nenne bakat midsommaren till ära, och lämpliga tillbehör i flytande form. Solsken, ulliga moln och frodig grönska.

Monica var en stram liten dam med mörkrött pageklippt hår och guldbågade glasögon. Jag tyckte att hon såg lite spansk ut; jag log för mig själv, när jag senare fick veta att hon var lärare i spanska. Timo hade kameran redo och knäppte bilder av Embla och mig med detsamma vi kom upp från bryggan med Nicklas i släptåg.

– Du jobbar hårt, sa jag till Timo när vi hälsade, för att föreviga denna dag?

– Jo, menade Timo och strök undan några testar av sitt något för långa blonda hår som hindrade sikten i okularet. Tar man tillräckligt många bilder, måste ju någon bli bra!

Embla och jag beundrade midsommarstången som redan låg klädd och grann på gräsmattan, vi smakade på tårta och dryck medan vi insöp sommarens alla dofter och njöt av sol och vindar.

Nenne satt i en gungstol som var utsläpad på verandan. Hennes mörkblonda hade midsommaren till ära omvandlats till ett hav av burriga lockar som ramlade runt när hon rörde på huvudet.

– Innan vi äter, gungade hon, måste vi gå upp till ängen och plocka lite blommor att ha under huvudkudden!

– Bara tjejerna, väl? menade Nicklas. Riktiga karlar gör inte sånt!

– Killar ska inte gå med, förklarade Embla, det stör magin.

– Dessutom, sa jag, får ni inte prata med varandra, det fördärvar också alltihop!

– Och, förstår du Monica, sa Nenne, för att det ska fungera så ska man vara splitt naken...

Monica såg allt lite ställd ut.

– Men, fortsatte Nenne genast, du behöver naturligtvis inte gå med, om du inte vill. Men Embla och jag tyckte, att det vore kul, att pröva, en gång...

– Jag avstår, nog, i så fall, trodde Monica. Det är väl mycket mygg, också?

– Det finns myggsprej, påpekade Nicklas.

– Men, invände Timo, om man inte får gå med, hur ska man då kunna ta några bilder? För bilder måste ni ju ha, om nån ska tro er, att ni sprang omkring näck och plockade blommor.

Nenne och Embla tittade på varandra.

– Killar som också är nakna, som smyger så att vi inte ser dom, kan man väl tänka sej, sa Nenne. Vad tycker du, Embla?

Den tilltalade nickade.

– Karlar som man inte ser, är ju inte så mycket att bråka om!

Nenne och Embla gick in för att ikläda sej magisk klädnad. Nicklas reste sig och gick fram till Monica.

– Jag stannar med dej, förklarade han.

Jag nickade gillande, så handlar en riktig officer och gentleman som dessutom är värd på stället. Kvinnor bör inte lämnas ensamma, inte ens på nästan öde öar en midsommarafton.

Fotografen Timo och jag tittade frågande på varandra. Hur skulle vi göra?

Innan vi hunnit klura ut detta var Nenne och Embla tillbaka, jympadojor på fötterna men i övrigt helt nakna stod dom där och log förföriskt. En bländande syn! Nenne ståtlig och vit, häftiga bröst, söt liten mage och rufsig hårtriangel. Emblas gracila gestalt, små tuttar, smala höfter, inget venushår alls, solbrun över hela kroppen...

Precis som magins regelbok föreskrev sa dom inte ett ljud men kastade några slängkyssar åt samtliga vid bordet och gav sig i väg.

Nicklas tittade uppförande på Timo och mig.

– Stick nu, manade han, innan ni förlorar spåret!

Timo och jag fick brått att följa uppmaningen. Förlora spåret ville vi inte!

Vi klev ner från verandan, rundade huset, slet av oss kläderna, kikade upp längs stigen. Jodå, där syn-
tes två rytmiskt gungande kvinnostjärter.

Timo vred snabbt på zoomen och tog några bilder. Hans kropp lyste vit förutom armar och hals.

Vi följde Nenne och Embla på vederbörligt av-
stånd, vi smög försiktigt från ansats till ansats.

Timo skrattade.

– Vilket jäkla spektakel, viskade han. Ingen kom-
mer att tro en, om man skulle berätta...

– Ja, väste jag tillbaka, tur att du har kameran!

Flickorna var snart uppe på ängen och började
med att göra varsin krans att ha i håret. De pratade
inte med varandra utan meddelade sig med nick-
ningar och fniss, i bästa samförstånd.

Timo och jag höll oss inne bland träden. Där i skug-
gan vistades också ett stor antal mygg som vi förgä-
ves försökte fäktat undan. Men åsynen av de två nak-
na skönheter i solljuset ute på ängen var värd
dessa plågor. Hur Embla såg ut utan kläder hade jag
ju någorlunda koll på, men att kika på Nenne, en av

tjejerna på jobbet, det var en ny och fascinerande upplevelse. Även Nicklas tyckte att nakenspanandet var en jättekul. Vi log brett åt varandra, skrattade tyst och skakade på våra myggomsvärmade huvuden.

Flickorna kom tillbaka och vi fick kasta oss ner i buskarna för att inte bli upptäckta. Sedan följde vi efter dem längs stigen ner till stugan.

Nenne och Embla satte sig i solen på trappan och hade fortfarande ingenting mer än blomsterkransarna på sig. De hade hittat ganska mycket blommor och Embla knåpade ihop en krans åt Monica också. Timo knäppte ivrigt bilder av blomsterflickorna.

Solen gick i moln och naturistkostymen kändes lite sval. Timo tog på kläderna och jag övervägde att göra detsamma.

– Vi dukar på verandan, tyckte Nenne, så klarar vi oss även om det kommer några droppar.

– Men först måste vi resa stängen, sa Nicklas.

– Först måste Embla och jag ta på oss våra midsommarklänningar, påpekade, Nenne, eller vad tycker du, Embla?

– Tja, svarade Embla, ibland måste man väl ha lite kläder.

– Och, fortsatte hon, det bästa med kläder är ju att man kan ta av dom, när dom inte behövs!

Midsommarmåltiden på verandan blev mycket trevlig, trots att vi alla hade kläder på oss.

– Är naturister nakna jämt? frågade Timo.

– Ibland, hävdade Embla. På en naturistcamping kan man gå naken hela dagen.

– Det kan man väl göra även här, tyckte jag.

– Tja, sa Nicklas, du märker själv hur svalt det är här ute. Och det blåser ofta.

– Men nog finns det soliga och varma dagar, också, påpekade Nenne.

– Högtrycket kommer visst i morgon, trodde Timo.

– Då får vi passa på, tyckte Embla.

Den trevliga midsommarfesten fortsatte med efterrätt ute på gräsmattan vid midsommarstången. Och senare på kvällen, när det blev för kallt att sitta ute, flyttade vi in och bänkade oss vid en sprakande brasa i öppna spisen.

Embla och jag övernattade i en friggebod där en fotogenlampa gav värme och det ljus man nu kunde behöva en midsommarnatt.

När jag vaknade ganska långt fram på förmiddagen var Embla redan uppstigen. Hon satt utanför friggeboden och gonade sig i morgonsolen. Dagen kändes varm.

– Har du sett någon av dom andra? frågade jag. Vi kanske skulle gå ner och bada?

Vi tog våra badrockar och gav oss i väg. Vi träffade på Monica. Hon var klädd i shorts och tröja och med en handduk på armen.

– Ska du bada? undrade Embla.

– Borsta tänderna i havet, i alla fall, svarade Monica. Det är charmen med vildmarkslivet, tycker jag!

Vid stranden var det kav lugnt och solen värmdde. Embla och jag slängde våra badrockar. Vattnet såg inbjudande ut.

Monica ställde sig på knä på en flat sten vid vattnet och plockade fram tandborsten. Embla vadade försiktigt ut i vattnet. Jag satte mig på en slät klippa och njöt av tavlan.

Monica avslutade tandborstningen och reste sig. Hon drog av sig tröjan och klev snabbt ur shortsens utan minsta tvekan. Nu var även hon naken. Hon märkte förstås att jag tittade men gjorde sig ingen brådska och verkade inte det minsta besvärad. Hon balanserade med bara fötter på stenarna, bröstet

gungade käckt. Hon tog av glasögonen och kisade vänligt mot mej.

– Ska du inte bada, Albe, sa hon, jag som trodde du var en sån hårding?

Embla och Monica gick ut i vattnet tillsammans och doppade sig. Sedan tog de en frustande simtur. Även jag lockades med ut i badet, men något halvdussin simtag fick räcka för mig. Jag klev snabbt tillbaka upp på min klippa.

Nenne och Nicklas kom ner på stranden.

– Ska du inte bada, Albe? sa Nicklas.

– Har just badat, meddelade jag.

Också värdfolket fick snabbt av sig allting i klädväg och klev ner i vattnet utan vidare omgång. Ett vackert par, tänkte jag, när de hand i hand gick ut i böljorna. Nennes gracila rygg och runda stjärt, Nicklas kantiga och vältränade officersgestalt bildade en effektiv kontrast.

– Varför har människorna kläder, undrade jag för mig själv, när dom är så vackra utan?

Efter badandet satt vi allihop splitt nakna på klippan och soltorkade.

– Var är Timo? undrade Embla.

– Sover, trodde Monica, hade svårt att somna i natt på grund av alla myggbett!

- Vi skulle ha ett kort av oss här på klippan, tyckte Nenne. Som minne!
- Äsch, menade Nicklas. Vi minns nog ändå.
- Appropå minnen, hur blev det, undrade Monica, med drömmarna?
- Minns bara en dröm, meddelade Nenne, det vare en stilig marinofficer som plockade blommor åt mej.
- Hade han kläder? undrade Embla.
- Nä, minsann inte!
- Hur kunde du då veta, att det var en marinofficer? undrade jag.
- Han hade vit mössa, förstår!
- Är du säker på att det inte var en student?
- Jo, det var ett ankare i mössan, förklarade Nenne.
- Och, fortsatte hon, hade han världens fjong och där, förstår ni, hade han såna där små gröna klistermärken, som sitter på äpplen...
- Är du säker på att det inte var bananmärken, fnissade Embla.
- Jo, Golden Delicious, stod det.
- Jaså, du tittade så noga?
- Lita på det!
- Det var därför ni två kom så sent till badet? undrade Monica.
- Antagligen, log Nenne.

– Men Embla, då, undrade Monica, drömde du nått?

– Nja, jag har ett svagt minne, berättade Embla, att när vi kom upp på morgonen så hade en gris klättrat upp i midsommarstången och nafsat i sej alla blommor, men någon prins drömde jag inte om, vad jag kan komma ihåg...

– Grisar kan inte klättra, sa jag.

– Här på ön finns inga grisar, menade Nicklas.

– Den måste väl ha simmat hit, trodde Embla.

– Apropos gris, sa Nicklas, när får man frukost, på det här stället?

– Är ni hungriga, frågade Nenne. Ska jag steka lite bacon?

– Vi kanske ska dra oss uppåt, i alla fall, menade Monica.

Både Embla och jag hade nu fått smak på naturisttillvaron ordentligt och vi tog inte på oss badrockarna när vi gick tillbaka. Och även de andra tycktes inte uppleva något behov att ta på sig någonting mer än sandalerna. Så vi gick alla nakna upp till huset. När vi kom upp på gårdsplanen mötte vi Timo med kameran i handen.

– Stopp! ropade han. Ställ upp er vid midsommarstången, årets bild!

Vi gjorde som han ville. Vi tog varandras händer och log tappert mot kameran. Sedan hjälptes alla åt att fixa frukost på gräsmattan vid husväggen.

Även Timo fick av sig kläderna och förevisade myggbetten från skogen, dom lyste som röda prickar på hans vita kropp. Jag hade också en del bett, men jag var ganska solbrun, de små stickmaskinernas härjningar syntes inte lika tydligt.

– Titta, pekade Timo, dom har till och med stuckit mej här, på slickepinnen...

Alla skrattade rått åt Timos olycka.

– En avigsida med naturismen, påpekade jag. Och solsveda på vissa intrikata kroppsdelar är en annan fara som man får tackla.

– Inte fuska med solkrämen, förklarade Embla, inte glömma vissa delar!

Det var varmt och gosigt i solen vid husväggen – och som sagt naket! Gemensam nakenhet skapar alltid en unik förtrolighet mellan människor, man känner sig både fullkomligt fri och samtidigt förenad i ett hemligt förbund.

Nicklas och jag vecklade in oss i en animerad diskussion om vem som är tuffast, marinofficeren som med stuk på mössan, i slips och vit skjorta, bränner ut på sjöhavet, bland vilda vågor och tordön, för att

sänka invasionsflottan. Eller infanteristen, som krypande från krevadgrop till krevadgrop spränger fi-entligt pansar med välplacerade buntladdningar.

– Kan ni inte snacka om nått trevligare, vädjade Monica, det är ju faktiskt midsommar!

– Tja, sa jag, när knektar inte talar tjänst, är det ju brudar som gäller, och det kanske inte heller är så lämpligt...

– Äsch, tyckte Nenne, det tål vi? Eller hur, Embla? Embla nickade.

– Ja, vi tjejer är ju ganska hårdhudade.

– Tror jag inte, sa jag och strök henne sakta över ryggen. Ni är väldigt mjuka och gosiga!

Monica satt tätt ihop med Timo, hon drog undan en rödbrun hårlock som hamnat lite på sned och kisade mot solen. Idag, utan smink, såg hon lite mindre spansk ut.

– Men hör ni, Embla och Albe, blir det inte lite väl erotiskt att gå omkring naken tillsammans med andra?

– Nja, invände jag genast, det vet jag inte om jag vill gå med på. Visst är det väldigt sensuellt med gemensam nakenhet, och trevligt att vara tillsammans med mysiga människor, men det är det ju även om man har kläder på sej...

– Är ingen skillnad, menade Embla, respekten för andra sitter faktiskt inte i kläderna!

– Nä, det måste man väl hålla med om, tyckte Nenne. Egentligen vore det hemskt, om man måste vara klädd på ett visst sätt för att bli accepterad.

– Men det beror på sällskapet, hävdade Monica. Här, tillsammans med er, är det okej. Men jag skulle då tänka mej för väldans noga, innan jag näckade på en vanlig badstrand...

– Ibland ser man det, berättade Nenne, såna som tar av sej allt, mitt bland dom som använder bad-dräkt. Lite provokativt, kan man tycka.

– Sånt gör inte ni? undrade Timo.

– Nä, medgav jag, väldigt sällan, i så fall. Inte på offentliga badplatser. Men det finns ju många spontana bad, ställen där det är vanligt att man badar naken. På såna har vi varit.

– Nått ställe där man kan bada näck, brukar man alltid kunna hitta, menade Embla.

– Här i skärgård'n är det ju ganska vanligt, påstod jag.

– Men, fortsatte Embla, det häftigaste är ju att gå naken i naturen.

– Som vi gjorde i går, menade Nenne. Det var en upplevelse. Men jag tyckte det var lite pirrigt.

– Ja, alltid samma problem, vad andra ska tycka. Och jag förstår dej, här på ön där eventuella grannar skulle känna igen dej.

– Men, annars tycker jag inte, att man behöver tveka, sa Embla, av det skälet. Vi har ju inga synpunkter på hur andra klär sig på den här ön. Vill någon gå en skogspromenad i pyjamas så må dom väl göra det. Vill någon gå naken, så vadå...

– Hänsyn till andra får man väl ta, grymtade jag, men någon måtta måste det väl ändå vara! Vi är ju ute i skärgård'n, långt från stadens hank och stör!

– Det är en speciell frihetskänsla, menade Nenne, det här med att strunta i kläderna.

– Ja, påpekade jag, det är som en befrielse. För en gångs skull får man vara sig själv, behöver inte spela någon roll...

– Spelar ingen roll om man har kläder eller inte, vitsade Timo.

– Annars, fortsatte jag, så är det ju rollförväntningarna som styr vårt beteende. Vi jobbar för att växa in i kläderna och spela våra roller. Men just nu kan vi koppla av, vara oss själva och njuta av det.

– Det ligger något i det du säger, sa Monica.

– Samtidigt är det ju så, påpekade Embla, att nakenheten är problematisk för många, särskilt tjejer.

Dom törs inte, för dom tror att dom inte duger, för stor rumpa, för små tuttar eller vad det nu är.

– Ja, sa Monica, du har alldeles rätt. Egentligen är det en hemsk tid vi lever i, har man inte ett perfekt yttre kan man inte visa sig offentligt...

– Naturismen är det tidlösa modet, för att inte säga det eviga, påpekade jag. Vi brukar säga att nakenheten är fullkomligt ursprunglig och därför helt legitim. Det är ju löjligt att man ska behöva hitta ursäkter för att vara naken, tvärtom, det är tvånget att bära kläder som skulle motiveras.

Efter frukosten hämtade Nicklas några filter och vi bredde ut oss i gräset.

– Försiktig med solen, var det, sa Monica.

– Hög skyddsfaktor, är det som gäller.

– När solen skiner i skärgården skiner den starkt, förklarade Nicklas.

– Reflexer från vattnet, menade jag.

– Hela kroppen! påminde Embla.

Nenne och Nicklas satte sig i skuggan.

– Vi är alltid försiktiga med solen, förklarade Nenne. Vi är så ljushyllta båda två.

– Hudrodnad är första gradens brännskada, förklara-
de jag. Naturism är att njuta av nakenheten, inte
att få heltäckande brännskador.

– Hur gör ni på vintern, då, undrade Timo, är ni
njutande naturister då också?

– Tja, svarade jag, många naturister i det här kalla
landet går nog i ide. Men det finns föreningar som
ordnar inomhusbad. I Stockholm kan man bada var-
je vecka.

– Ni kanske vill hänga med, någon gång? undrade
Embla.

– Nä, svarade Monica, tror inte det. Här ute, till-
sammans med kompisar, helt okej! I en simhall, med
massa okända, skulle inte kännas bra, skulle jag tro.

– Ja, påpekade jag, naturism är glädjen att vara na-
ken. Tycker man att det inte känns kul, så ska man
inte tvinga sig till nått. Men, har faktiskt träffat tje-
jer, som erkänner att dom bara gör det för killens
skull. Dom hänger med för att han så gärna vill.

– Men, fortsatte Embla, det finns annat. Vi har en
bastu i källaren där vi bor, den utnyttjar vi ofta.

– Ni vill väl komma och basta? försökte jag.

– Tja, sa Timo, det kanske vore något.

– Men, invände Monica, du kan ju inte fotografera i
bastun. Imma på objektivet!

- Då är det ju ingen idé, menade Timo.
- Måste du plåta jämt? undrade Embla.
- Vad gör du med alla bilder du tagit, frågade Nenne.
- Visar er, naturligtvis, ni vill väl se dom?
- Jodå, vi vill ha kopior!
- Ska du visa dom på staben, undrade jag.
- Nja, sa Nenne, vore nog i häftigaste laget. Räcker att vi berättar om våra äventyr på midsommar.
- Du vågar berätta?
- Albe, jag sjåpar mig inte om sånt! Nog törs jag berätta, att jag plockade blommor på midsommaraf-
ton. Enligt hedniska riter! Men att visa nakenbilder
av sig själv på jobbet, det tycker jag verkar lite onö-
digt, om ni förstår.
- Jodå, vi förstår! Tycker att det är jättekäckt av
dig att inte smyga med att du har en naturlig syn på
nakenhet.
- Ja, till skillnad från somliga smygare!
- Smög ni verkligen på oss, undrade Embla, när vi
var uppe på ängen.
- Ja, svarade jag, och det var verkligen poängen!

Alla gäster skulle åka tillbaka till stan med samma
båt och när stunden var inne blev det ett ömt farväl.

Monica kysste både Nenne och Nicklas till avsked och då kunde ju inte Embla och jag vara sämre. Men Nicklas avtackade jag någorlunda korrekt med ett överarmsgrepp.

– Trevlig fortsättning, sa jag, på sommaren. Det har verkligen varit trevligt här hos er!

På båten var det ganska mycket folk. Embla och jag, Monica och Timo trängde ihop oss vid ett bord tillsammans med ett äldre par. Särskilt hon såg lite högdragen ut.

– Ja, det var en riktig midsommar, förklarade jag. Egentligen var det bara nattbadet vi missade.

– Det var ju så ruggigt väder, då, påminde Timo.

– Äsch, sa jag, lite ruggigt väder hindrar väl ingen raggig naturist.

– Alla har ju inte hår på kroppen som du, menade Embla och log.

– Vi märkte det, påpekade Timo och log mot Embla.

– Va, såg ni det, inte trodde jag...

– Men, sa Monica, hur var det nu, med magin? När ni plockade blommor, menar jag.

– Magin? undrade Embla.

– Ja, midsommarnatten är ju lite speciell, har man hört. Djuren kan tala, man får kontakt med småfolket.

– Såg ni till några små under jorden? undrade Timo.

– Vi såg två näckar som tassade omkring, menade Embla, men så små var dom väl inte.

– Såg ni oss verkligen, undrade jag, det trodde jag inte.

– Jodå, medgav Embla, och det enda som vi hörde var myggens surrande.

– Förstod ni vad dom sa? undrade Timo.

– Vi förstod vad dom ville, i alla fall.

– Vad ville dom? ville Monica veta.

– Dom ville sticka oss med snabeln!

Damen vid samma bord tittade ogillande på oss. Hon tyckte nog att vi var lite väl frispråkiga, om hon nu överhuvudtaget förstod vad vi pratade om...

Timo log besinnande och tog upp ett nytt ämne.

– Har ni alltid varit naturister?

– Tja, vi är födda såna, det är standardsvaret. Och vi brukar säga, att många, kanske dom allra flesta, är naturister, men alla har inte upptäckt det än!

– Ja, sa Embla, egentligen är det nog fler än man tror.

– Vi berättar ju för folk att vi är naturister, fortsatte Embla, och då säger dom ofta, att dom minsann också badar nakna, på stugan, när dom är ute med båten och så vidare.

– En del förklarar till och med att dom går nakna hemma, fortsatte jag. Egentligen tror jag att nästan alla gillar lite lagom naturism, det är bara att vi är så förbaskat skraja för vad folk ska tycka, rädsla för grannar och andra i vår omgivning.

– Men så fort folk känner sej fria, ute i skärgården, till exempel...

– Precis, log Monica, här ute kan man tillåta sig sådant som man aldrig skulle göra i stan. Det vet vi ju nu!

– Upplevt in på bara skinnet! påpekade jag.

Damen vid bordet såg om möjligt ännu mer besvärad ut. Vad sjutton trodde hon att vi hade sysslat med, egentligen?

Monica log.

– Precis! sa hon.

Så är det nu:

Tredje vågens naturism

Under 1900-talets avslutande decennium blir den organiserade naturismens ideologi allt mindre accentuerad. I Internationella Naturistfederationens handbok år 2002 läser vi "Naturism, det är väl lite näckande i solen..."

Men, naturism är inte endast detta, fortsätter INF. Dock överlåter federationen åt envar att själv definiera tillämpningen och konstaterar: "För de allra flesta är naturismen endast en okomplicerad fritidsverksamhet..."

Och därmed är vi tillbaka där vi började! I den enkla naturliga och glada naturismen – utan målsättning att förändra världen, utan den självpåtagna ambitionen att tvinga på andra människor vår uppfattning.

Naturism är glädjen att vara fri och naken, i naturen och var helst detta är möjligt eller lämpligt, ensam eller tillsammans med andra människor.

Den nygamla naturismen utgår från individens glädje i "naturdräkten", utvecklas i kamratlig gemenskap med andra människor, som gjort samma upptäckt. Naturismen utgör därmed en enkel och fin livskvalité, en hyllning till sanningen och naturenligheten.

Huvudfåran – den fria naturismen

Vi skriver 2008 och den fria föreningslösa naturismen är den stora strömningen inom naturismen i Sverige. Men, nakisfolket är påverkade av de allmänt repressiva tiderna, näckandet sker inte lika oförblommat som under frihetstiden på 1970- och 80-talen. Storebror ser dig, den egna frimodigheten sviktar. På det stora naturistiska genombrottet väntar vi ännu.

Eller, är det så att hälsan tiger still? Enligt en nyligen gjord opinionsundersökning som redovisats av Aftonbladet uppger två tredjedelar av de som svarat att de brukar näcka hemmavid, och det låter ju inte så oävet.

Vi behöver inga inhägnade områden där vi kan naturista, hela världen (nästan) är vårt fält. Detta är den naturliga och samhällstillvända inställningen, nakenheten är något sunt och naturligt, något som vi inte behöver skämmas för, inte något som vi behöver dölja! Vi har en naturlig syn på människan och vi hycklar inte! – Sanningen gör oss fria, låt naturenligheten komma till sin rätt! Det är det glada och obundna naturistbudskapet, vår tids naturism, naturismens tredje våg.

Föreningsnaturism i stagnation

Naturistvågen rullar framåt, medan de traditionella naturistföreningarna har svårt med nyrekryteringen av

medlemmar, och där medlemskadern blir allt mer ålderstigen. I flera länder, bland annat i Sverige, står den organiserade naturismen oftast oförstående till den nya, fria och oförställda naturismen. Dock finns naturistföreningar som organiserar vandring, naken idrott och andra sådana glada och oklädda aktiviteter.

Naturismen är på väg att återupptäcka den gamla och rättframma sanningen, om den enkla, glada nakenheten, det naturenliga sättet att "klä" sig. – Föreningarna kan förvisso göra stor nytta genom att organisera aktiviteter och tillhandahålla arenor för naturistisk samvaro, men föreningar och naturistförbund är inte längre något självändamål. Och definitivt inte föreningar där man inte tror på den sunda nakenheten, där man har regler som förbjuder nakenhet vid vissa tillfällen och där fördomar om andra naturister frodas och uppmuntras.

Inom den organiserade delen av svensk naturism fortsätter naturistisk samvaro på skyltade naturistområden att vara det allt överskuggande idealet. Under den senaste tioårsperioden har de sista kommunala naturistcampingarna avvecklats, Rullsand i Uppland och Killingsand i Västerbotten. Den enda nya camping som öppnats är Skeppsmyra i Norrtälje kommun, en direkt ersättning för det nedlagda föreningsområdet Djursnäs vid Nynäshamn.

Totalt återstår nu tretton naturistområden där vi kan övernatta och leva naturistliv, tre områden drivs av föreningar som är fristående från förbundet.

Inte heller beträffande skyltade nakenbad sker någon tillväxt.

Reformrörelsen är i mångt och mycket helt bortglömd. Dock finns vissa reminiscenser kvar från idrotts- och hälsnaturismen. På Återvall på Ingarö, liksom på Göteborgs Friluftsförenings område på Bohus Björkö, har man fortfarande restriktioner beträffande tobak och alkohol. Utöver dessa förbud finns inom en del av de svenska naturistföreningarna lite gymnastik och en del lekfulla idrottsaktiviteter.

Där solkatterna dansar

Svante öppnade bilfönstret på vid gavel, försommarens milda bris fläktade angenämt. Solen sken, det var varmt; verkligen en högst förträfflig dag för naturism, lätt att föreställa sig detta.

- Vi har i alla fall tur med vädret, mumlade han.
- Kan man säga, sa Torun och log.
- Och, nu får vi se, hur vi gillar det här?
- Du tvivlar?

Svante dröjde med svaret.

– Nej, tänker man efter, sa han till slut, är det nog inte så märkvärdigt...

- Har du säkert rätt i, instämde Torun.
- Är ju rätt sansade, både du och jag.

Naturistcampingen låg vid sjöstranden en bit bort från ära och redlöshet. Sista etappen ner till området var en smal grusväg över nedlagda åkerfält och genom en ridå av sandig tallskog.

Svante log eftersinnande för sig själv.

– Dessutom, tänkte han, ännu en kul erfarenhet! Och förhoppningsvis ett bra underlag för god bevak-

ning av naturistisk aktivism. Jipe och Bine hade varit fulla av entusiasm, men som god journalist måste man alltid kolla själv. Inte bara lyssna på hörsägen.

Och jättefint att Torun kom med. Han kände sig lycklig över hennes närvaro, här och nu, att hon fanns i hans liv, att hon ville dela det här äventyret med honom.

På hotellet i Gransele i vintras hade han blivit förvånad över hennes rättframma manér i bastun och på bassängkanten. Hemma hos Bine och Jipe hade hon verkat inte helt ovillig vad avsåg naturismens praktik. Och ute på landet, hos Embla och Albe, hade hon glidit omkring spritt språngande som vilken tvättäkta nakengalning som helst.

Men, hittills hade de bara provat nakenlivet ensamma eller i smärre sällskap. Nu skulle det bli annat av! Han kunde inte låta bli att snegla på Torun och undra vad hon verkligen tänkte på, just nu. Fixade hon att näcka bland en massa okända? En skock av brunbrända nakenapor som samlades för att beskåda två vita människor i djungeln?

Torun log mot honom och såg lite road ut. Det verkade precis som hon läste hans tankar.

– Badsemester, vår första, konstaterade hon.

– Ett naturistställe, påpekade han genast, man måste vara naken där!
– Gillar ju du, genmälde hon obekymrat.
– Du då?
– Klarar mig nog! Värre för dig!
– Hur menar du?
Torun verkade nästan lite uppspelt.
– Förstår du säkert!
Så uppkäftig hade hon sällan varit förut, åtminstone inte mot honom!

I fältkanten mötte ett vägskäl och en skylt med texten: Välkommen, reception. Svante svängde ner på infartsvägen efter skyltens anvisning. Snart kunde man se ett antal husvagnar, en röd byggnad och en rad uppställda fordon. Svante parkerade, han och Torun klev ur bilen.

Bredvid stod en naken man med svart helskägg och rotade i bakluckan på en bil. Den svartskäggige kom genast fram till dem. Svante sneglade på Torun, men hon log vänligt mot den nakne mannen och verkade inte det minsta besvrad.

– Välkommen, sa mannen, gissar jag rätt? Ni är från tidningen?

– Kan man påstå, medgav Svante. Och här blir man av med slöjorna?

Den skäggige log med hela ansiktet. Det vara tydligt att han gillade situationen.

– Jo, minsann! Här kan man vara naken överallt på området.

– Alla näckar förstås på ett sånt här ställe? fortsatte Svante.

– Jo, när vädret är som idag. Men, finns inga bestämmelser.

– Idag är det varmt så det räcker, tyckte Torun.

– Ni gör som ni vill. Speciella gäster har vi inte några krav på.

– Är bara att kliva på?

– Javisst! Men, se upp, om ni klär av er! Är vanebil-dande!

Svante vinkade avvärande med handen och stängde bildörren.

– Vi tar väl och knallar ner till receptionen?

– Ska vi inte klä av oss? undrade Torun.

– Inte än, avgjorde Svante.

Jipe kom runt hörnet, fick genast syn på det påklädda paret och joggade oförväget till mötes.

– Svante, ropade han, var inte igår! Och Torun har du med dej! Trevligt!

Jipe var helt naken från topp till tå. Svante log brett.

– Nä, det är hon som har mej med!

– Bra att du är med, sa han till Torun. Skulle tro att Svante behöver nån att hålla i handen.

– Ni har boat in er här? frågade Svante. Bine är väl med?

– Jo, medgav Jipe, vi är i bås och reglementsenligt klädda. Vi alla, Ella, också.

– Ni tänker stannat här? Även i natt?

– Jepp, här är ett paradiset, går inte att motstå!

– Tur med vädret, tycker du inte?

– Nybörjartur! påstod Jipe. Verkligen, må man säga! En naturistcamping i regn, det värsta en flygande reporter kan råka ut för. Alla deppar när det droppar. Ni slipper detta, idag är alla glada och nakna!

– Var är Bine och Ella?

– Nere och badar. Har sagt åt Ella, att prata med dig innan hon börjar jobba.

Campingens receptionist var en spinkig man som satt i en blektvättad träningsoverall på expeditionen. Torun och Svante fick sin rumsnyckel och anvisningar om hur man hittade till paviljongen längre upp på området.

– Följer er dit, erbjöd sig Jipe. Går ni omkring så där, utan anständigt sällskap, tror väl folket här, att ni är några närsynta typer som gått vilse. Finns en textilcamping i närheten, händer att en del hamnar fel...

– Du menar att vi ska ta av oss?

Jipe nickade.

– Ta chansen!

Svante log och sneglade på Torun.

– Jadå, vi har föresatt oss, att ta seden i vacker hand, dit vi kommer...

– Gäller att passa på, när ni är här!

– Passa sig, kanske?

– För vem? undrade Torun.

– Tja, hur som haver, ni får bättre kontakt med dem ni möter, utan utanverken, så att säga. Campisterna gillar nakenhet, den som har kläder tycker man är en underlig figur.

– Upp och nervända världen!

– Tja, frågan är ju vad som är mest naturligt.

– Klart att vi ska ta av oss, sa Torun, när alla andra är utan.

– Ja, naturister gillar, som jag sa, näckande journalister. Numera är det inte så ovanligt, att till och med tevefolk visar sig upp sig i naturtillståndet, när

de besöker naturistområden. Har noterat såna exempel, både i Sverige och utlandet.

– Sandalerna kan man väl ha på sig i alla fall? väddade Svante.

– Jovisst! Fotbeklädnad, huvudbonad, helt okej. Blir det kallt finns det dom som tar på en tröja, men har ändan bar...

Huset hade en öppen planlösning med uthyrningsrum längs ena långsidan, ett samlingsrum och kök, samt en veranda med utsikt mot sjön. Rummet var litet men såg välstädat och inbjudande ut.

– Här menar du, att vi ska avlägga våra kläder, grymtade Svante och synade ett avsigkommet oljetryck som pryddes ena långväggen.

– Tag kläderna av, skaldade Jipe, var som en människa.

– Vad väntar du på? undrade Torun och knäppte obekymrat upp knapparna i blusen.

– Vill ni, att jag lämnar er ensamma? skämtade Jipe.

– Svante, kanske? trodde Torun. Är lite blyg, verkar det.

– Tagen av stundens bara allvar, grymtade tidsningsredaktören, och plockade fram några tomma klädgalgar ur garderobens skumma innandöme.

– I min ungdom, fortsatte Jipe, på sjuttioalet alltså, var jag på en naturiststämma i östra Blekinge.

– Ja, ja, mumlade Svante och krängde av sig skjortan.

Tidskriften Se, salig i åminnelse, hade skickat ett tvåhövdat följ till stämman. Den skrivande journalisten var en ung charmant kvinna, hon hade en fotogubbe med sig.

– Därför du fick idén, att skicka på mig en fototjej!

– Kanske! Första dan hade dom kläderna på, men sen, nästa dag, nere vid stranden, badade dom med oss. Hade förstås Leican redo, knäppte några fräscha rutor av det nakenbadande pennskaftet.

– Inte så artigt, Jipe!

– Ja, ja, har förstås inte publicerat bilderna, är ju gentleman. Men, sedan, förstår ni, övergick dom till samma enkla klädstil som vi andra. Fotokillen klagade över att han inte hade några byxfickor att ha filmrullarna i.

– Ja, så var det då. Med digitalkamera har man inget att skylla på.

– Just det! Och, förstår ni, han fotade henne, reportern alltså, i köket bland oss andra, med stekpannan i högsta hugg. Hon tog in bilden i tidningen och Se-läsarna kunde själva se hur föga prydligt det är med vita bikiniränder.

– En käck tös, med andra ord.

– Ja, och nu väntar vi oss, att du ska vara lika framåt!

Jipe nickade mot Torun.

– Så nu vet du vad Svante lurat in dig på!

Torun, som nu var helt befriad från kläderna, tittade glatt på Jipe.

– Ja, ränder har jag i alla fall inte, helvitt, än så länge!

– I datorn kan man lägga på lite färg, tyckte Jipe.

– Låter bra!

– Annars är ju även vita kvinnor...

– Vadå? avbröt Torun. Vad menar du?

– Ingenting, försvarade sig Jipe.

– Kunde just tro det, morrade Svante.

Också tidningsredaktören hade nu fått av sig allt och framträdde i det naturenliga tillståndet. Även han var bländande vit från halsen och nedåt.

– Solskyddsmedel, stönade Jipe, ni har väl med?

– Vi har, förklarade Torun och rotade i väskan. Kan nog behövas!

Jipe fortsatte konversationen medan gästerna smorde varandras vackra vita ryggar med sommar-doftande solkräm.

– Man bör bära med sig en handduk, att sitta på, alltså. Hör till god sed, på ett sånt här ställe.

– Har vi med, menade Svante, både han-duk och hon-duk.

– Sexist, ropade Torun genast.

Jipe log. Torun fortsatte att bevaka sitt revir!

– Nu, sa han till slut, nu är ni redo för naturistlivet njutningar. Följ mig!

Vid badstranden hade en grupp nakna människor samlats, där satt Bine solbrun i solen på ett sjok av skär frotté. Hon reste sig snabbt och kramade kamratligt om både Svante och Torun.

– Välkommen i paradiset!

– Tack för senast, hälsade Torun glatt, för den trevliga badsupén ni hade fixat för oss hos Embla och Albe.

– Kul att ni kom! Här är fint, här kan man verkligen njuta av tillvaron!

– Njuta av livets båda sidor, framhöll Jipe, framsidan och baksidan. Var är Ella, förresten?

– Här, ropade Ella bakom dem.

Svante snurrade runt.

Unga Ella stod där splitt naken, och tittade oblygt på honom, med fotoväskan dinglande på höften. En ganska häftig syn, måste han medge.

Han kände sig plötsligt en smula svettig. Svarta sandaler med smala remmar var allt hon hade på sig. Ganska knubbig, med trotsiga unga bröst, solbrun som sin mor, helt utan de misspyrdande vita ränder som åsamkas genom solande i kostym. Och mitt på den bruna magen var en elegant vit snögubbe målad.

– Hej, sa Svante och sneglade på snögubben. Figuren var anpassad till magens anatomi; den mittersta av de tre knapparna i gubbens rock utgjordes av törens navel.

Ella log vänligt till svar.

En lång man, mager och naken, kom fram till dem innan Svante hunnit tänka ut något ytterligare att säga.

– Trevligt att pressen tar seden dit ni kommer! Vi är väldigt glada, att se folk från tidningen här hos oss, denna vackra dag.

Korreakta handslag utväxlades.

– Tre journalister! Minsann, inte varje dag, fortsatte representanten för föreningen som drev campingen.

– Är mest sällskap, påpekade Torun vänligt.

– Kul att du kom med, här är trevligt, tycker vi själva.

– Och, fortsatte den magre, vad tycks om att slippa kläderna, då? Lite ovant kanske?

– Jadå, svarade Svante. Journalist eller inte, för en gångs skull måste han fundera på formuleringarna.

– En del av er verkar ha varit med förr! fortsatte representanten och vände sig mot Ella. Du ser ut som en riktig naturist! Snygg snögubbe!

– Ja, gillar att vara i solen. Bine och Jipe är naken-tokar, har fått hänga med på naturistställen, förr.

– Tänk om gubben smälter, sa Torun, i solen.

– Ingen risk, svarade Ella och log glatt, är en magisk gubbe.

– Har ni varit här förut, undrade den magre.

– Var några år sen, berättade Jipe, dåligt väder.

– Idag kan vi inte klaga på vädret, menade Bine.

– Hoppas ni trivs hos oss!

– Säkert, svarade Ella genast, verkar vara ett schysst ställe. Helt okej.

Hon höjde kameran och fick en gruppbild med för-
eningsflaggan i bakgrunden.

– Såg anslaget vid receptionen, berättade Svante,
att det skulle bli dans i kväll.

– Jag med, sa Ella, då kan vi ta lite kul bilder.

– En tvättäkta mässingsorkester, vore nått, påpe-
kade Jipe.

– Här är det är enkelt, förklarade den magre, disco-
musik.

– Inga näckande musikanter? undrade Ella. Skulle
bli kul bilder!

– Publiken har väl också kläder, menade Jipe, eller
hur? Så är det väl?

– Jovisst, vi brukar inte dansa nakna.

– Varför det? undrade Ella, men hon fick inget
svar.

– I alla fall, fortsatte den magre representanten för
föreningen efter en stunds tystnad, förra året var
det några som dansade näck, så det händer.

– Här händer det mesta? förmodade Jipe.

– Tja, kanske det! Men, ärade gäster, en tjej som
heter Birgitta har uppdraget att ta hand om er. Är
här på området, nånstans, har en stor gul hatt, ni
kan inte ta fel. En snygg blondis i sina bästa år.

Den magre ursäktade sig och stegade iväg. Jipe grep sin handduk och tittade på Svante.

– Bine och jag tar med oss Torun, visar henne alla gröna äpplen i detta paradiset.

– Jaha, mumlade Svante. Så att jag för arbetsro, menar du.

– Precis, tidningsman i flygande fart behöver ro, även på detta rofyllda ställe! Vi kikar efter den gula hatten åt dej. Antar du vill ha lite taktiksnack med Ella, hur du tänker lägga upp fotograferingar och så där. Sätt er i husvagnen om ni vill vara ostörda! Hon vet adressen.

Ella nickade. Hon såg ut som hon såg fram mot att komma igång med arbetet.

Svante följde godvilligt med den unga damen till den inlånade husvagnen som stod en bit upp i raden upp mot skogen. Det blåa förtältet var öppet. Han klev in, vecklade ut den föreskrivna handduken och slog sig ner i campingstolen. Hon hämtade mineralvatten i husvagnsskylskåpet och gled ner på stolen mittemot.

Svante, den garvade tidningsmannen, kände en lätt yrsel. Här satt han, helt naken, i ett varmt förtält, tillsammans med en ung tjej, näck hon också. Och, som det tycktes, fullständigt ogenerad av från-

varon av klädsel. Men naturisterna var väl såna, helt obesvärade av att vara nakna! Även med okända!

– Jag tänkte, mumlade Svante och tog en djup klunk ur vattenglasen som Ella serverat honom, att vi skulle lägga tonvikten på intervjuer med personer som vi möter här. Att dom skulle få berätta varför dom är naturister, och så där.

– Ja, blir väl okej. Och så bilder av dom. Snygga bilder!

– Ja, snygga bilder, det är rätt, och trevliga! Inga närbilder!

Svante kunde inte låta bli att kika på Ellas bröst, två spetsiga företeelser som med utomjordisk kraft drog hans blickar till sig.

– Unga kvinnor har fantastiskt fina tuttar, tänkte han och fantasin skenade för ett ögonblick. Med en djup suck erinrade han sig egna flydda ungdomsdagar. Vilka chanser hade man inte sumpat! Och nu var det för sent att bli bekant med dessa fräscha årgångar. Man fick nöja sig med att glo, som en gubbsjuk gubbe...

– Du kanske vill göra några intervjuer, själv? frågade han.

– Kan försöka.

– Ja, vi tar det försiktigt! Du har papper och penna?

– Jadå, Jipe har fixat! Har en dator också.
Ella log kokett och självsäkert.

Svante och Ella vandrade sakta ner över campingplatsen. Svante frågade två medelålders par utanför en husvagn om de kunde tänka sig att ställa upp på bild i tidningen.

– Bara förnamn, lovade han. Inga närbilder.

Ella knäppte, Svante noterade förnamn och ortnamnet Västerås.

– Dansa naken, undrade Ella, brukar ni dansa nakna här?

Paren tittade på varandra.

– Du menar på fester? Förra året var det visst några som gjorde det.

– Inte ni? envisades den ivriga fotografen.

– Brukar du själv dansa naken? undrade en av damerna som tycktes en smula besvärad av Ellas närgångna frågande.

Den unga journalistaspiranten log ett ljuvt leende.

– Har väl hänt...

– Är du med på festen i kväll? undrade den förnärmade damens make. Det verkade som han såg fram mot en dans med lilla Ella.

– Jadå, vi vill ha bilder från festen.

– Där kom vi ingen vart, grymtade Svante, när de var utom hörhåll. Du var alldeles för burdus. Man måste få dom att prata själv, inte trycka ner "dansa naken" i halsen på dom.

– Ja, blev lite fel, märkte det.

När Svante lyfte ögonen från blocket fick han syn på Jipe och Torun. De var i sällskap med en lång blond kvinna i en stor gul hatt. Svante gick genast fram och hälsade. Kvinnan var våt i håret och hade ett lilafärgat badlakan om sig. Hon hette Birgitta och erbjöd sig utan omsvep att berätta om föreningen och naturismen.

– Vi kan sätta oss vid vår husvagn, föreslog Birgitta.

– Får jag följa med? undrade Torun. Vill också lyssna.

– Klart du ska, förklarade Svante. Och Ella måste klämma några ramar på Birgitta.

– Bine och jag går en sväng, föreslog Jipe, kanske kan vi hitta några intressanta personer åt dig.

– Utmärkt! grymtade Svante och såg ut som han uppskattade att få prata med den blonda utan att störas av Jipes närvaro.

Birgittas husvagn var imponerande i storlek.

– Här är vår sommarstuga, hälsade hon och ordnade sittplatser i förtältets behagliga skugga.

Birgitta hängde av sig både lila handduk och gul hatt. Svante tog upp reportageblocket. Han konstaterade genast, att värdinnan hade stora och mycket brunbrända bröst, och att hon med ett roat leende omedelbart noterat hans ohysade blick.

– Den här damen är inte född igår, tänkte han, här gäller det att skärpa sig!

– Är ni alltid nakna här? undrade Torun.

– Nja, svarade Birgitta, det är allt lite olika med det. Finns fanatiker som tycker man ska vara utan precis jämt. Annars är man en usel naturist.

– Fryser aldrig?

– Inte dom! Läderhäckar, kallar jag såna. Sen har vi motsatsen, också.

– De som fryser om ändan jämt? föreslog Svante.

– Ja, och om tuttern, är mest tjejer, har nästan alltid kläder på sig. Badar nakna, kanske, men...

– Så man gör som man vill?

– Ja, inte är det något problem. Men, finns dom, som grymtar lite, att det är så påklätt. Och lite mysigt är det väl, trivs man inte med att vara näck, förstår man ju inte, vad dom ska hit att göra.

– Annars är det väl så, att killarna är mest intresserade av det här?

– Och tjejerna följer med bara för att vara till lags, menar du?

– Ja, nått ditåt. Svante sneglade försiktigt på Torun. Han visste, att hon inte gillade sådant tal om kvinnans undergivenhet.

– Nått ligger det, kanhända, i det, sa Birgitta som också noterat Toruns lätt bekymrade blick.

– Tyvärr, la hon till.

– Du har inte såna problem?

Birgitta log.

– Nej, sa hon, tror faktiskt att självrespekten sitter djupare än i kläderna. Men, annars, visst vill man vara rätt klädd, nått som passar vid tillfället.

– Du menar, att här är nakenhet rätt klädsel? trodde Torun.

– Just precis! Här är det okej, att vara naken.

– Här får man blygas, om man har kläder, sa Svante. Upp och nervända världen, som jag sa till Jipe.

– Men, du gillar att vara utan? fortsatte Torun.

– Ja, svarade Birgitta, så är det väl. Upptäckte tidigt att jag trivdes med att näcka.

– Så du har alltid varit naturist? frågade Svante.

– Föddes sån, brukar vi svara.

– Ja, och sen har du fortsatt?

Ella dök plötsligt upp med kameran i anslag och tittade på Birgitta.

– En bild? hojtade hon.

– Plåta du bara, nickade Birgitta, har fått vänja mig att bli förevigad. Vi i styrelsen får ställa upp, när det ska fotas.

– Hur var det nu, började Svante, du föddes som naturist. Var också dina föräldrar naturister?

– Nix, förklarade Birgitta, inte alls. Men sen, hade sällskap med en kille, som var vegetarian. Han tog mig med på ett naturistställe, alla sprang näck. Ja, en del åt vegetariskt, också. Men, gillade aldrig grönsaksdieten, det tog slut.

– Även nu finns väl naturister som är vegetarianer?

– Jovisst! Men, inget krav i vår förening. Här får du äta vad du vill. Känner inte till någon naturistförening där man absolut måste krubba grönt. Inte i Sverige i alla fall. I Schweiz, kanske.

– Så du köpte en baddräkt och slutade vara naturist?

– Nä, blev aldrig nån baddräkt. Bodde på Söder i Stockholm, på somrarna åkte jag ut till Saltis. Ett

dambad, där man kunde vara utan – ja, jag tror att det finns kvar än idag!

– Men, var väl inget kul för en ung tjej, att sitta där bland tanterna?

– Säg inte det! Förmedlades mycket kvinnovisdom på de där bryggorna. Och en tjej berättade att på Långholmen, mitt i Stockholm, badade man näck.

– Så du knallade ner från Söders höjder till Långholmen.

– Precis! Var mest gamla gubbar och en del homosexuella killar, som höll till där, på den tiden, är minst 20 år sen.

– Homosexuella män har ofta varit pionjärer för nakenbadande, har jag hört.

– Ja, kanske det. Träffade i alla fall en ny gubbe. En solig dag såg vi några ungdomar som hoppade i vattnet utan badkläder. Jag föreslog att vi också skulle bada. Folk brukar näcka här, sa jag.

– Och det funkade?

– Jodå, han hängde med på det utan vidare. Sen fortsatte vi att gå till de där klipporna. En man berättade, att det fanns ett inomhusbad som hade gemensamt nakenbad en kväll i veckan.

– En simhall? undrade Torun.

– Jovisst! fortsatte Birgitta. När det blev höst gick vi dit och sen blev vi medlemmar i en förening. För fem år sen så flyttade vi till Västerås och då gick vi med i den här föreningen. Brukar vara här flera veckor varje sommar. Här är fint, tycker ni inte?

– Har föreningen inomhusbad, också?

– Nä, har funnits tidigare. Nu har vi bara årsmöten och sånt under vinterhalvåret.

– Vad är det bästa med naturismen, skulle du säga.

– Att träffa en massa jättetrevliga människor!

Jipe kom klivande och såg knipslug ut.

– Hur går det, frågade han.

– Jovisst, alldeles utmärkt svarade Svante och undrade vad Jipe nu hade i kikaren.

– Är ni klara så är det dags för en liten överraskning!

Svante reste sig genast.

– Två intressanta personer redo för intervju! Uppi från Norrland! Det trevliga paret som vi pratade om, dom i Norrviksund!

– Är här?

– Javisst, kom i går!

– Här händer det saker, grymtade Svante.

– Jo, bekräftade Jipe.

– Du fixade det? Utan att berätta för mig?

– Jo! Tänkte att det skulle bli en överraskning. Om det klaffade, var lite osäkert om dom kunde komma loss!

Svante och Torun fann sig snart nog invisade i ett förtält, vid en betydligt mindre husvagn. De flygande reportrarna hade redan förstått, att en myckenhet av det sociala livet på en sådan här camping förgick i förtälten. Den soliga dagen till ära var duken även här upprullad på två sidor, medan tältets tak sörjde för angenäm skugga. På bordet stod glas med fot och en flaska som innehållit mousserande vin.

De tillresta redaktörerna blev presenterade för Evastina och Karl-Erik från Norrviksund, som satt helt nakna och bekvämt tillbakalutade i var sin campingstol. De föreföll båda att vara på allra bästa sommarhumör, och detta, förmodade Svante, kunde måhända härledas till den tomma buteljen.

– Evastina och Karl-Erik kan berätta om den nya naturistföreningen där uppe, hojtade Jipe ivrigt.

– Låter spännande, Norrviksund av alla ställen!

Evastina tog av sig solglasögonen och kisade vänligt mot Svante.

– Precis! sa hon.

– Söt liten unge, tänkte Svante, en flicka från Norrland, hemvävd och käck som en norrländsk fors om våren.

Den vitskäggede Jipe slog sig ner på husvagnens ingångstrappa. Karl-Erik reste sig, klättrade vigt förbi den sittande gamlingen in i vagnen, och återvände strax med ytterligare en butelj.

– En senig och antagligen seg norrlänning, lång och vinglig, tänkte Svante. Som garvad journalist var han van att snabbt skaffa sig en uppfattning om folk han mötte. Men, eventuell intellektuell långsamhet kunde i det här fallet göra detsamma, tjejen verkade mycket mer intressant som intervjuobjekt! För att nu inte tala om hur förträffligt hon skulle göra sig i bild! Han undrade om hon var sådan, att hon villigt skulle låta sig avfotograferas för publicering?

– Självt har jag varit rätt mycket i Gransele, fortsatte Svante, nu senast i vintras, men någon naturistförening i Norrviksund hörde jag inte talas om.

– Nä, är alldeles ny, förklarade Karl-Erik. Nu i vår började vi med bad i simhallen. Får det vara lite att dricka?

– Har du något ofarligt åt mej, svarade Svante, jag har en vit dag i almanackan.

- Vit man, vit dag, skämtade Jipe.
- Ja, kontrade Svante, fattas bara att jag vore Jipeno, som du!
- Är alkoholfritt, förklarade Karl-Erik högtidligt.
- Vill vitingen ha vitt vatten, hojtade Jipe, hämtar vi åt dig.
- Svante nickade tacksamt.
- Vi badar i simhallen, fortsatte Evastina. Utan!
- Utan? undrade Svante. Och det går bra?
- Utan problem, meddelade Karl-Erik. Och kommer en del folk, inte bara vi i föreningen. Tjugosex personer på sista badet i maj. Går ihop ekonomiskt.
- Hur kom ni på idén, frågade Svante, med en förening?
- Ja, inte vi, en läkare och hans hustru tog initiativet.
- Min chef, på vårdcentralen, förklarade Evastina. Och Karin, hon är lärare på skolan, känner alla i stan. Det här är deras husvagn, som vi får låna. När Jipe frågade oss om Solkatten, så sa dom genast att vi kunde bo i deras husvagn.
- Själva är dom är i Grekland och båtluffar.
- Är väldigt gulliga, Karin och Anders, fortsatte Evastina.

Jipe var redan tillbaka med en stor flaska mineralvatten.

– Hörde att ni pratade om Grekland, sa han. Grekiska övärlden är ett eldorado för naturister, om ni nu inte visste det. På snart sagt varje ö finns möjligheter till nakenbad.

– Nakenbad lär vara förbjudet i Grekland, invände Svante.

– Folk näckar i alla fall!

– I våras, sa ni? fortsatte Svante intervjun. Är ni alltså alldeles färska som naturister?

– Nej då, sa Evastina, inte alldeles. Inte jag, i alla fall. Har varit på sauna i Tyskland, i ett tidigare liv.

– Nakenbadat har man väl gjort, hävdade Karl-Erik, men att det fanns organiserad naturism tänkte jag inte på förrän jag träffade henne här.

– Gransele, ropade Evastina och lät plötsligt lite ivrig, du sa att du varit där?

– Just det sa jag, bekräftade Svante.

– Första gången vi var naturister tillsammans, Kalle och jag, var i Gransele på sporthotellet. I januari badade vi bastu där, ja, vi var också ute i poolen och näckade. Så just idag firar vi lite sexmånadersjubileum!

Svante såg plötsligt konfunderad ut.

– Januari, ropade han. Var det er vi såg i bassängen? Eller är det vanligt med nakenbadande där, nu-förtiden?

Evastina och Karl-Erik tittade på varandra. Och på Svante och Torun!

– Det var ett barn, också, sa Torun.

– Ja, Konrad, min son, bekräftade Evastina.

– Ni klev in där, påstod Karl-Erik, fast det fanns en skylt att det var stängt.

– Ja! ropade Svante.

Evastina log och kisade mot den vittbereste reportern.

– Världen är liten!

– Må man säga, höll Torun med.

Karl-Erik nickade eftersinnande.

– Detta var i januari, fortsatte Svante, nu har vi juli och ni har fortfarande inte fått på er kläderna?

– Precis, log Evastina och satte sin söta nästipp i vädret. Just så är det! Och idag har vi sexmånaders jubel, det sa jag, väl? Kalle och jag!

– Man får gratulera! Sexmånaders jubileum låter lite sexigt! Men, hör ni, hur klarade ni naturismen i vintras? Bastu hela tiden?

– Ja, svarade Karl-Erik, och så simhallen, förstås, som vi berättade om.

– Vi rullar oss i snön och badar isvak, fyllde Evastina i. Och, vi näckar hemma hos varandra, ibland.

– Inte vanligt i Sverige, minsann! bröt Jipe in i reportaget.

– Så konstigt var det inte, en av tjejerna brukar vara näck hemma.

– Finns såna som är...

– Vi har ju träffat en del, påpekade Torun, Jipe och Bine, bland annat

Evastina log förtjust.

– Var bara så, fortsatte hon, att vi tyckte det kändes bra.

– Hemmabar är bara roligt! ropade Jipe.

Torun svepte badlakanet om sig.

– Måste passa axlarna, förklarade hon. Solen bränner både när man går och står...

– Du bör vara försiktig! rådde Svante.

– Jag är, svarade Torun.

– Tur för dig, Svante, att du är så hårdhudad, påpekade Jipe.

– Så hemskt hårdhudad är han väl inte...

– Alla gamla journalistmurvlar har buffelhud, har man ju hört.

Torun såg strängt på Jipe.

– Så hemskt murvlig är han väl inte!

- Solkräm och skugga behövs alltid, menade Bine, även när man fått solbränna.
- Näsan får man se upp med, tyckte Jipe. Vare sig man har uppnäsa eller inte.
- Och andra utskjutande detaljer, fnissade Evastina och kikade menande på Svante.
- Den där lilla tösen flirtar med mig, tänkte Svante. Eller är hon bara alldeles väldigt omtänksam?
- En kortärmad skjorta med uppvikt krage, föreläste Jipe, är bättre än en t-tröja, om man nu vill skydda nacke, axlar, rygg. Kan man ha helt uppknäppt.
- Tuttarna får man också passa, menade Bine och tog fram ett stort ritblock ur en svart plastväska.
- Appropå bara kul, fortsatte hon, ingen har nått emot att jag skissar lite?
- Nejdå, sa Svante, men tar du med mig, får du lägga på lite färg!
- Jag ritar jubilarerna. Och ni får bilden sen, om ni vill. Ingenting som Svante ska publicera.
- Varför inte, funderade Svante högt, en teckning kanske vore bra, en del naturister är rädda för fotografering, sa du inte det, Jipe?
- Evastina log glatt.
- Vi är då inte rädda för fotografer. När vi var i bastun i Gransele, blev vi fotade.

- Jag har tagit kort på våra möten, berättade Karl-Erik, är aldrig nån som haft synpunkter.
- Roligt att höra, tyckte Jipe, dom litar på dig, att du inte missbrukar förtroendet.
- Kalle är en helschysst kille, menade Evastina och såg för ett ögonblick mycket bestämd ut.
- Jag förstår, sa Svante, men apropå fotografering, var håller Ella hus? Vi behöver en bild på Evastina och Kalle, här.
- Kan vi alltid fixa, menade Jipe, ni stannar ju ett tag till, eller hur?
- Jo, svarade Evastina, vi blir kvar några dagar, sen åker vi till Stockholm.
- Var är sonen, undrade Torun, är han inte med?
- Ni skulle ha tagit med honom, tyckte Jipe, här är väl trevligt för barn!
- Jodå, sa Evastina, men Konrad är i Göteborg hos sin pappa.
- Är det här det enda naturiststället ni tänker besöka? undrade Jipe. Här i Mellansverige finns flera fina platser, i Norrland har ni ju ingen naturistcamping.
- I Västerbotten, finns visst en, invände Karl-Erik, i Robertsfors, vid havet.

– Du menar Killingsand! Men, dom förbenade kom-mungubbarna har stängt ner det stället!

– Jaså, det låter inte så kul...

– Men, fortsatte Jipe, var en liten plats, en natur-camping, som man säger, inga moderna bekvämlig-heter. Gratis var det också.

– Har ingen husvagn, förklarade Evastina, inget tält heller. Fredrika och Henrik, våra kompisar, ska åka, till Västkusten i augusti. Lär finnas en jättefin badstrand där.

– Halmstad känner vi väl till, påpekade Jipe, både Svante och jag. Därifrån har jag många trevliga na-turistminnen. Och många fina stränder, både sand och klippor.

– Dina minnen får vi ta senare, invände Svante. Nu pratar jag med de här ungdomarna! Förstår, att ni haft en del roliga upplevelser, nått speciellt som ni vill berätta?

– Midsommarafton, ropade Evastina. Vi hade en jättekul midsommar!

Evastina lutade sig fram över bordet. Halskedjan med guldhjärtat dinglede muntert mellan bröstet. Svante följde fascinerat de fysikaliska fenomenen.

– Ja, mumlade han, berätta!

- Vi var ute på landet. Hemma hos Fredrika, hon som näckar hemma, som jag berättade om.
- Hon bor lite ensligt, förklarade Karl-Erik.
- Hur är det med er själva då, frågade Svante, är ni också nakna hemma?
- Nja, svarade Evastina och log vackert, händer väl...
- Var nån som sa, förklarade Jipe i myndig ton, att ganska många är nakna i sovrummet och i badrummet, och kanske dom till och med vågar tassa ut i köket också. Skillnaden är väl bara, att en del habituéeer näckar i vardagsrummet också.
- Men, i midsomras, fortsatte Evastina, var ju det som vi skulle berätta! Då näckade vi allihop hemma hos Fredrika!
- Ja, sa Svante. Kör!
- Evastina log sitt soligaste leende, andades djupt så att de trevliga tutarna hävdes och Svante suckade hörbart.
- Det var Alice som hade kommit på den här grejen. Hon sa, redan när vi startade föreningen, att hon ville plocka blommor på midsommar, naken alltså. Och då gjorde vi det.
- Blommor att ha under huvudkudden?

- Precis! Och man ska vara naken, för att magin ska verka.
- Fungerade det?
- Jovisst, drömde om Kalle. Evastina sökte Karl-Eriks hand och smekte den sakta.
- Naturister, sa Svante, inte lite tokiga!
- Precis, log Evastina, Alice, hon som ville plocka blommor, hennes dotter, sjutton är hon, sa just det, när vi pratade om midsommar. Ni är heltokiga!
- Men, sen var hon med, när dom var ute och letade blommor, berättade Karl-Erik. Naken, hon också.
- Nja, hon hade förstås lite blommor i håret, som vi andra, förklarade Evastina. Killarna fick inte vara med, det var bara vi tokiga tjejer.
- Gissa vilket hår? ropade Karl-Erik. Tokorna hade blommor inte bara på huvudet.
- Lite tokig måste man vara, förklarade Bine.
- Det var ju midsommar, påpekade Jipe. Naturism är ju enkel och oskrymtad livsglädje, även i vanliga fall, det får vara ganska uppknäppt och uppsluppet.
- Ja, uppknäppt är det i alla fall, menade Svante.
- Och på midsommar!
- Midsommar eller inte, fortsatte Bine. Det är det bästa med naturismen, livsglädjen, lite lekfullhet, utan en massa lånta fjädrar.

Jipe reste sig ivrigt och viftade med armarna.

– Vardaglig enkel glädje, som mänskligheten förlo-
rat, när tillvaron nu blivit så komplicerad och stres-
sig. Den har naturisterna återfunnit.

– Väldigt vad du blivit filosofisk, på gamla dar, in-
vände Svante. Du får ge mig det där ordagrant, hann
inte med!

– Ja, då, du ska få vad du behöver. För det här är
viktigt! Naturism är kul! Ett livselixir som behövs i
vår komplexa tillvaro.

– Jättekul, tyckte Evastina, och så väldigt enkelt.

– Ja, det är nästan så att jag tror er, sa Svante. Hel-
tokigt! Verkligen!

Evastina höjde sitt glas.

– Lite tok är väl kul?

– Skål! ropade Jipe. Botten opp! Naturistens favo-
ritskål!

Alla skrattade utom Svante. Men tidningsredaktö-
ren var ju den ende vid bordet som drack vatten
istället för alkoholfritt vin.

– Finns det naturistiska snapsvisor, också, frågade
han.

– Nja, sa Jipe, är inte så välförsett med det. Kan
inte komma ihåg någon, på bar fot, så att säga. Men

du kan väl efterlysa såna i tidningen? Be läsarna skicka in?

– Ingenting för mina tidningar, grymtade Svante, har viktigare saker att avhandla.

– Roliga historier har ni väl. Har alla tidningar! En lustig naturistanekdot bör du ha med i reportaget, livar alltid upp.

– Kan du någon? frågade Svante.

– Ja, sa Jipe, lite naturisthumor måste du ha med. Just nu kommer jag bara på en enda, och den är klart olämplig! Kan du inte trycka!

– Låt höra! sa Svante.

– Jo, den eviga frågan, om den manliga manicken, alltså. En familj besökte ett naturistområde. Den lille gossen frågade varför en del farbröder hade stora, medan andra hade små. Fadern ville inte gå in på detta, svarade att det berodde på hur rik man var...

– Naturlig rikedom? undrade Svante.

– Och en stund senare, kom gossen rusande och hojtade: Pappa, pappa! Såg en som stod och pratade med mamma. Han vann just på lotteri!

– Ja, den var gammal, menade Bine. Och ful.

– Kan du ingen söt historia, då?

– Jodå, den om de två skogsmössen. Dom hade gift sig, skulle ha bröllopsnatt. När hon tog av sig stas-

sen sa hon: Va' glör'u på, har'u inte sett en mus, förut?

– Ja, den är söt! Men Svante frågade ju om rolig naturism. Så där sexuellt betingad nakenhet är ju inte naturism!

– Nä, du har så rätt! Men många människor har ju svårt att skilja på det här, nakenhet förknippas med sex.

– Ja, en del tror visst att vi ägnar oss åt grupporgier, här på våra avspärrade områden.

– Och det gör ni inte? frågade Svante och såg uppfordrande ut för första gången denna soliga och mycket varma dag.

Torun fick en bekymrad rynka i pannan. Det verkade som hon inte gillade tidningsredaktörens burdusa fråga.

– Tja, svarade Jipe. Naturister är bara människor, med alla de fel och eventuella förtjänster som detta innebär. Men, och detta är viktigt, inom den organiserade naturismen, i föreningarna, på naturistcampningarna, är det helt vanliga, allmänt accepterade sociala regler gäller. Ingen tolerans för extravagans!

– Är bara ett enda undantag, förklarade Bine, kravet på klädsel. Annars är det precis som på vilken camping som helst. Kanske kan man påstå, att den

sociala kontrollen är ännu bättre här, än på en textilcamping.

– Ibland hör man uppfattningen, att naturister är så utstuderat toleranta, sa Jipe. Att vi skulle acceptera offentlig sex och sådant. På nätet kan man hitta många exempel, par som söker åskådare, folk som letar efter ställen där man kan mysa eller busa, som det kallas. Må vara, men, sånt har ju ingenting med naturismen att skaffa.

– Ja, även textilare ägnar sig åt såna frivoliteter, menade Bine, vad man förstår.

– Men, fortsatte Jipe, brukar säga, att den som söker sexäventyr inom den organiserade naturismen, blir grymt besviken.

Svante suckade hörbart. Jipe fortsatte.

– Nakenhet är alltid sensuell, gemensam nakenhet är till och med väldigt sensuell, håller ni säkert med om, alla. Men, betyder ju inte, att det är någon erotisk frizon, där allt skulle vara tillåtet.

– Verkligen inte, instämde Bine.

– Kommer ihåg en gång, för länge sedan, fortsatte Jipe, då även jag var ung och vacker. Var på ett stort naturistområde utanför London. Mycket charmiga tjejer sprang omkring där, splitt nakna, spelade ten-

nis, simmade i bassängen och så vidare. Men, detta var ju hur sedesamt som helst.

– Jadå, menade Svante, vi tror dig. Precis som här!

– På kvällen var det dans i klubbhuset, levande musik. Påklätt, för att inte säga uppklätt. Mycket kvinnlig elegans, tjejerna hade långa klänningar till och med, fast det var mitt i sommaren. Enda problemet var att groggarna i baren bara innehöll två sang. Måste stjälpas i sig flera stycken innan man vågade bjuda upp de tjusiga töserna. Och, var förstås då, när de var påklädda, på dansgolvet, som man blev kåt på dom, om ni tillåter...

– Nä, sa Svante, vårda ditt språk! Men, förstår ungefär vad du menar.

– Ja, återtog Jipe, var i alla fall ett mycket trevligt partaj. Och efter midnatt, när musiken packade ihop, gick alla till bassängen, rev av sig kläderna och hoppade i. Och man kunde notera att tjejerna i alla fall varit nakna under långklänningarna...

– Och, frågade Evastina genast, hur var det med killarnas kallingar?

– Det, svarade Jipe, glömde jag alldeles att se efter!

– Synd, log Evastina.

– Ingen måtta på dina ungdomssynder, Jipe, flinade Svante.

– Hör ni, fortsatte den flyhänte redaktören, för att nu ta det här från grunden, naturist är man det från början, eller är det något som man blir?

– Ja, svarade Jipe, vi brukar säga att alla är naturister, innerst inne! Och förstås från allra första början.

– Eller, sa Bine, alla människor är naturister men en del har inte kommit på det än.

– Det där kan man observera, ibland, fortsatte Jipe, och det är alltid lika glädjande. När folk hittar ett nakenbad, helt apropå, och genast fattar galoppen! Tar kläderna i vacker hand, slänger dom i en liten hög. Och är glada och nakna hela dagen.

– Finns många som skulle vilja, trodde Bine, men som inte vågar.

– Det Bine talar om är faktiskt ett stort problem, åtminstone i Sverige.

– Hur menar du, undrade Svante.

– Jo, vi är ju så förtvivlat auktoritetstroende och skraja för vad andra ska tycka. Även om vi i och för sig gillar att näcka, så vågar vi inte. Vi är ruskigt rädda för vad grannarna ska säga.

– Jipe påstår ofta , att svenskar inte törs ha någon egen uppfattning. Att folk bryr sig mera om, vad dom tror att andra tycker, än vad dom själva anser. Brist på självförtroende, helt enkelt. I Danmark och

nere på kontinenten verkar folk ha mycket mera självrespekt.

– Ja, sa Svante, det brukar sägas så. Kanske ligger det något i det. Men hur gör ni själva, berättar ni att ni är naturister? Jipe predikar om naturismen för alla han möter. Men, ni andra, smyger ni med det?

– Min familj har ju lite anknytning till Tyskland och Danmark, förklarade Bine, för mig är det inte något problem. I Danmark är det många som har en ganska avspänd syn på naturism och nakenhet, som ni vet.

– Ja, sa Evastina, Kalle och jag har bara varit ihop ett halvår, dom gemensamma vänner vi har, är faktiskt med i naturistföreningen, allihop. Och vi har försökt värva folk, till baden i simhallen, så visst har vi pratat med andra om det.

– Så era grannar vet om att ni är naturister? summerade Svante.

– Förr eller senare listar dom nog ut det, trodde Bine. En gång bad jag en granne att vattna våra blommor, när vi skulle resa bort. Jag frågade henne, du vet att vi är naturister? Vi har en del bilder framme, ska vi plocka bort dom?

– Somliga tavlor, förklarade Jipe, och fotografier.

– Hon skrattade bara, fortsatte Bine. Vet väl hela kvarteret, att ni är såna där. Vi har ju sett er på balkongen!

Jipe slog ut med armarna.

– Vi som trodde, att det inte var nån insyn.

– Och vi har varit i tidningen, berättade Evastina och log. Skrev om simhallen, ville ha en bild. Så Karl och jag ställde upp.

– Bara ni?

– Ja, Alice var också med, hon med blommorna på midsommar.

– Men, det var inga namn, sa Karl-Erik.

– Är en liten stad, lätt att bli igenkänd. Blev vi naturligtvis.

– Grabbarna på firman, sa att Evastina såg rätt skaplig ut...

– Kan man förstå, mumlade Svante och nickade uppskattande mot Evastina, som log tillbaka utan att slå ner blicken det allra minsta.

– Roligt att höra, att ni är så framåt, nickade Bine instämmande.

– Tjejerna på jobbet tyckte vi var modiga, förklarade Evastina och fortsatte att odygdigt möta Svantes oblyga blick. En sa, att bada kunde hon väl, men ställa upp på bilder, det skulle hon aldrig våga.

– Är väl konstigt att folk är så skärrade, att visa hela kroppen.

– Hon tordes komma och bada. Var faktiskt där, nu på sista badet i våras. Blev förvånad, att hon kom. Hon vågade!

– Men, inte på foto?

– Bine, invände Jipe, bilder är en annan grej. Många vill inte bli fotade i offentliga sammanhang. Vill inte ens ha sitt ansikte i tidningen!

– Jo, jag vet, men konstigt är det i alla fall! Många kvinnor lägger ner timmar på att borsta håret, pudra näsan, göra sig vackra. Ändå vill dom inte bli avbildade!

– Men, fortsatte Bine, du frågade om att bekänna färg, som naturist. Och ibland får man göra det, helt oavsiktligt, alltså. Man kan råka möta någon bekant, på en strand där det är blandat, textilare och naturister, nån som blir lagom chockerad att se en som man är.

– Någon arbetskamrat, till exempel, föreslog Jipe. Eller chefen på jobbet. Ibland är det tvärtom, man möter nån annan nakenbadare på stranden, nån som man inte trodde var naturist. Är ju en trevlig upptäckt!

– Men, undrade Svante, måste väl hända, att ni möter folk som inte gillar det, att se nakna männi-
skor.

– Jodå, finns typer som har synpunkter. Ibland kan man bli utskälld efter noter, för att man inte har kläder. Kan vara ganska komiskt, en del tar i så dom blir blå i synen, hotar med de eviga straffen, vimisar om hänsyn och respekt. Hur vore det om fanatiker-
na tog lite hänsyn själva? Varför måste de diktera hur andra ska klä sig?

– Tänk, sa Evastina, har aldrig hänt mej, att någon klagat på att jag inte haft kläder...

– Nä, sa Jipe, du är så söt och snäll! Annat är det med oss blekfeta manspersoner! Vi får ofta höra att vi borde dra något gammalt över oss.

– Tja, mumlade Svante, tja...

Bine tittade upp från sitt ritblock.

– Får vi se, bad Evastina.

– Är bara skisser, förklarade Bine och räckte över blocket. Men, om ni vill kan jag hämta färgerna och göra en ordentlig bild.

Även Svante fick till slut kasta en blick på bladet.

– Guldhjärtat och allt annat intressant, väl återgi-
vet, tänkte han.

– En sån där bild, sa han, kunde man väl publicera?

– Javisst, log Evastina, vi är inte skraja för sånt. Vi har ju redan varit i tidningen, hemma. I en blaska här nere är väl ingenting?

– Ni är käcka, tyckte Bine. Tänk om alla naturister var lika modiga som ni!

– Inom naturismen, började Jipe, hör man ofta att dom efterlyser folk som vill ställa upp på bild för den goda sakens skull.

– Varför törs dom inte, undrade Svante.

– Tja, dom skäms väl, för att vara naturister, innerst inne.

– Konstigt nog ligger det en del i vad Jipe säger, trodde Bine.

– Huvuddelen av den organiserade naturismen betraktar sig som en hemlig sekt, fortsatte Jipe. Utåt vill man inte träda fram.

– Varför är dom naturister, frågade Evastina, om de inte törs?

– Ja, en jättebra fråga.

– Det är väl rätt så dumt att skämmas för hur man ser ut?

– Evastina, håller med dej, ropade Bine.

– Jag är väl som jag är, oavsett om jag blir fotad eller inte? Om jag har mitt foto i tidningen vad påver-

kar det mej, egentligen. Är ju samma person i alla fall!

– Klart att du är! sa Torun.

– På naturistområden brukar det vara fotoförbud, berättade Jipe, bara personer som direkt samtycker får man fotografera.

– Det är väl konstigt, tyckte Evastina. Litar dom inte på varandra?

– Ja, verkligen en bra fråga.

– Man måste lita på sina kompisar. Så märkvärdigt är det väl inte. Alla ser ju ungefär lika ut!

– Finns ju en hel industri, som lever på att skapa hysteri kring sex och nakenhet.

– Jipe menar pornografin, förklarade Bine.

– Porr är äckligt, framhöll Evastina genast.

– Ja, tycker väl alla sunda människor, fortsatte Jipe. Man pratar om kvinnoförnedring, men det är människoförnedrande i största allmänhet. Och det är väl porrkonsumenten som är den verkliga ynke-
domen.

– Du menar att de som producerar porr är utan skuld? frågade Torun.

– Snudd på, utan hugade konsumenter funnes ju ingen marknad. Menar, att några armade satar försöker tjäna kovan på att utnyttja mänliga svagheter,

är svårt att stoppa. Är alltid efterfrågan som skapar marknaden.

– Det där kan vi diskutera hur länge som helst, menade Svante.

– Låt oss njuta av naturismen istället, föreslog Bine.

– Appropå njutning, sa Jipe. Kanske dags för lite lunch?

– Inget dumt förslag, tyckte Svante.

– Förslaget är att vi äter hos Torun och Svante. Vi har fixat mat som vi lovade.

Bine reste sig genast.

– Ja, blir bra på verandan. Och Evastina och Kalle, ni vill väl äta med oss?

– Javisst, ropade Evastina, gärna!

Det gemensamma köket i rumspaviljongen var inte särskilt stort. Jipe förordade genast att Evastina och Karl-Erik satte sig i lugn och ro på verandan. Bine och Torun hjälptes åt med bestyren i det trånga köksutrymmet. Svante åtog sig självmant att duka bordet.

Evastina rotade i rummets rangliga bokhylla där ett antal årgångar av Tillsammans, språkrör för Sveriges Naturistförbund, förvarades.

– Titta här, sa hon, jubileumsnumret från 1997, den tidningen har jag hemma, känner igen bilden på omslaget.

– Jaså, grymtade Jipe, dom lyckades skicka ut den ända dit upp.

– Nu för tiden händer det rätt ofta att posten kommer fram, förklarade Karl-Erik, även när snön ligger djup.

– Ni använder fodrade kuvert på vintern?

– Året runt!

– När det är dåligt skidföre! När ni sitter på sparken och väntar på bättre tider?

– Det var den här tidningen du läste ur för mig, Kalle, mindes Evastina. Den där dagen då vi bjöd hem Henrik, kommer du inte ihåg?

– Jodå, gäspade Karl-Erik, du somnade visst.

– Handlade om nån lättsinnig tjej som badade utan trosor, var det inte så?

– Jaså, ni läste den berättelsen, ropade Jipe ivrigt. Gissa vem som skrivit den?

– Nån som heter Jan Peter Bergvik, föreslog Evastina. Så står det här i alla fall.

– Jan Peter och Jipe, refererade Karl-Erik, låter misstänkt lika. Är det du som varit i farten?

– Jo, erkände Jipe.

– Du törs skriva under eget namn! log Evastina retsamt.

– Med viss bävan, erkände Jipe.

– Och alltihop har du hittat på? Eller?

– Nja, lite verklighetsbakgrund finns det, väl.

– Var flickorna verkligen så slarviga, undrade Evastina, utan trosor så där till vardags?

Svante vandrade förbi med tallrikar och glas till dukningen. Han skrattade.

– Beträffande Jipe, kan man aldrig så noga veta, vad som är dikt eller sant.

– Hör ni, ungdomar, invände Jipe ivrigt, den där badhistorien är uppdiktad, fast liknande har man väl varit med om, är ingenting märkvärdigt, nått sådant måtte väl ha hänt, nån gång.

– Jo då, sa Svante, vi tror dig, alla har vi badat såna kvällsbad!

– Som författare, medgav Jipe, skildrar man bara verkligheten, den litterära, alltså. Och, visst har man sett käcka töser som, när dom gått hem från nakenbadet, bara dragit på sig kjol och tröja, och ingenting mer.

– Ja, ja, sa Evastina, sand i trosorna är ingen höjda-re!

– Den där tjejen på klipporna, hon som blev fotograferad, har jag däremot inte hittat på. Hon fanns verkligen. En käck, liten tös.

– Och fotografen, undrade Karl-Erik, var det du?

– Nja, det var minsann fler fotografer än jag som var intresserade av att plåta. En kille filmade henne på klipporna, och även jag brände några rutor.

– Flera här är visst intresserade av att fota nakna tjejer, konstaterade Evastina och fortsatte att vända blad i Tillsammans jubileumsnummer.

– Hur som haver, fortsatte Jipe, tjejen på klipporna berättade att en riktig fotograf hade avtalat tid där ute, hon måste hem och fixa till sig. Men, hur bilderna blev vet jag inte. Resten av historien, hur vi tittar på fotona, är påhittad. Lite får man ju skarva.

Evastina nickade.

– Ja, inte utan att man förstår det, sa hon.

– Jo men visst! Men, på det hela taget, var många trevliga människor man träffade ute på klipporna. Hon som jag kallade Jane bodde i Linköping, inte i Jönköping.

– Hon som hade rumpan bar? undrade Evastina. Så här står det:

En blond flicka med flätor ligger på en blå luftmadrass utanför tältet. Hon har en vit t-tröja på sig – men i övrigt ingenting!

Evastina lyfte blicken från naturistförbundets tidskrift.

– Hade hon verkligen bara en tröja på sig?

– Nja, det var nog nått som jag hittade på. Annars är det ju inte ovanligt att naturister tar på en tröja, för att skydda axlarna, men behåller ändan bar. Så nån gång måste det väl ha hänt, att nån blondis legat så där utanför sitt tält...

– Säkert, trodde Karl-Erik, nån gång måste det väl ha hänt.

– Allting har hänt, påpekade Svante världsvant, eller i varje fall nästan.

Evastina fortsatte sin högläsning:

Jag kastar en snabb blick på den vackert brunbrända stjärten. Mannen kommer fram bakom tältet och flinar åt oss. Han håller nonchalant en liten handduk framför sig, vi kan inte undgå att se, att inte han heller har kläder på sig.

– I Jipes värld vimlar det av töser med snygga stjärtar, trodde Svante.

– Rena stimmet, påpekade Karl-Erik och log glatt.

Evastina tittade strängt på honom. Jipe skrattade kort.

– Det var du som sa det, konstaterade han. Men, lite naturalistiska beskrivningar måste man väl få ha, eller hur? Som naturist har man ju en naturlig och sund inställning till blottlagd nakenhet.

Evastina log igen, mot Jipe denna gång.

– Och, nu kommer du att skriva om oss?

– Ja, går väl inte att undvika...

– Evastina har en snygg stjärt, vidimerade Karl-Erik.

– Inte utan att man har märkt det, tillstod Jipe. Svante var redan utom hörhåll.

Äntligen var allt framburet och färdigt för konsumtion.

– Behaglig skugga här vid bordet, sa Torun.

– Sol skall man ha lagom, menade Bine.

– Avsikten med naturism är inte att få heltäckande brännskador, deklarerade Jipe. Utan att njuta av naturliga glädjeämnen.

– Naturism är kul, sa Evastina, man känner sig fri.

– Håller du med, Torun? frågade Bine.

– Man vänjer sig snabbt, påstod Jipe.

– Känns okej, svarade Torun. Här med er!

Svante viftade med vita armar.

– I trevligt sällskap, går det väl an...

– Naturister är schyssta, påstod Evastina, i alla fall dom som jag känner.

– Birgitta, som vi intervjuade, berättade om naturister som var vegetarianer. Apropos det Jipe sa om naturliga glädjeämnen.

– Jovisst, ropade Jipe ivrigt, vegetarisk föda var viktigt för de gamle. Och alkohol och tobak sågs inte med blida ögon.

– Ja, tobaksgiftet klarar man sig nog bäst utan, menade Svante. Men lite vin, och en och annan nubbe, kan man ju tänka sig...

– Erinrar mig att du var vinkännare i din ungdom, Svante!

– Tja, kännare...

– Jobbade du inte extra på Systemet?

– Jodå, det hände.

– Vi träffades på en vinprovning, avslöjade Torun, Svante och jag.

– Och nu träffas ni på en naturistcamping, påpekade Jipe. Vilka kontraster!

– Skillnaden är inte så stor, påstod Bine, även här dricker folk vin.

– Men, inte till lunch, hävdade Svante, vad jag kan se?

– Saknar du något på bordet? Vi har några vinflaskor, tänkte spara till middagen.

– Klokt, medgav Svante, en del är här för att jobba.

– Det ena goda utesluter inte det andra, hävdade Jipe.

– Vissa har ju en helvit-vit dag, påminde Karl-Erik, eller helvitisk?

– Än så länge, erkände Svante.

– Snart kommer kvällen som en befriare, trodde Jipe.

– Var det inte så, frågade Torun, att ni klär på er på kvällen?

– Ofta blir det så, förklarade Bine, men man måste inte.

Jipe viftade ivrigt med armen.

– Man gör som man vill, påstod han, det är det fina med naturismen.

– Är en frihetskänsla, fortsatte Bine, vill jag påstå.

– Men inte otyglad? undrade Svante.

– Inte alls, vi är precis som vanligt, bara utan kläder.

– Se bara på oss nu, hojtade Jipe, vi är väl lika belevade mot varandra, fast vi inte har några kläder på oss.

– Vad tycker du, Torun? undrade Evastina.

– Här med er är det helt okej!

Solen hade vandrat ytterligare en bit i sin bana, och fanns nu i västra kvadranten, när Jipe barfota kom instövlande i det sovrum där Svante satt vilsamt tillbaka lutad knackande på portföljdatorn.

– Hur går det, ropade han, med dina indiskreta avslöjanden?

– Tja, har väl grepp på det mesta.

– Som vanligt, med andra ord.

– När vi var hemma hos er nämnde du en del om naturistorganisationerna.

– Jovisst!

– Ett naturistförbund, men också en del fristående föreningar, var det inte så?

– Precis, svarade Jipe och satte sig otvunget i den lediga sängen. Och dessutom måste man komma ihåg, att allra flesta naturisterna i Sverige inte alls är organiserade. Självklart behöver man inte vara medlem i någon förening för att vara naturist.

– Sveriges Naturistförbund, är det så det heter?

– Jo, bildades 1958 av åtta föreningar. Två i Stockholm, sedan i Göteborg, Malmö, Borås, Karlstad, Örebro. Dessutom en som hette Nordisk Solsport. Den var en del av ett nordiskt naturistförbund, på trettiotalet.

– Jaså, fanns ett nordiskt förbund redan då?

– Jo visst, med avdelningar i Sverige, Danmark, Norge. Sen kom kriget, föreningen i Norge upphörde. Men svenska delen av Nordisk Solsport levde vidare, hade medlemmar på olika håll i Sverige.

– Göteborg, sa du? Det är väl de som håller till på Bohus Björkö.

– Helt rätt. Första årsmötet, 1958, var just där, på deras område.

– Du har förstås varit där?

– Nä, faktiskt inte, har inte blivit av, bara. Är ett gammalt område, köptes in 1938. Bohus Björkö och Återvall på Ingarö utanför Stockholm, det är den svenska naturismens urceller, etablerade redan på trettiotalet.

– Ja, Ingarö-föreningen har jag hört talas om, det är väl där Lennart Daléus, förre centerledaren, är stor hövding.

– Stämmer! Och både Ingarö och Bohus Björkö kallar sig "friluftsförening", Svenska respektive Göte-

borgs... Du har noterat att naturisterna är lite diskreta i sina föreningsnamn?

– Jo, märker det. Och nudister vill ni inte heta, heller.

– Tja! Naturist är det som gillas, om man nu överhuvud taget törs tala om detta.

– Törs tala? Låter inte så bra!

– Ja, du har helt rätt. Men, svenskar är ju ofta konflikträdda, numera. Då på trettio-talet, när det började, var man ju lite käckare.

– Konstiga namn på föreningarna hade man, det sa du ju.

– Jovisst, första svenska föreningen hette Sällskapet för fri kroppskultur, låter ju lite kryptiskt.

– Freikörperkultur, det tyska begreppet.

– Ja, det är förstås FKK som ligger bakom det namnet. Det här var hösten trettiätt, då fanns en etablerad föreningsrörelse i Tyskland. Sällskapet bytte snart namn och skepnad till Hälsa genom Nakenkultur.

– Nakenkultur, låter högtravande!

– Äsch, tiderna var sådana, då. Och man använde också neutrala namn. Stockholms Naturvänner, även det en gammal förening, grundad trettiosex, samma år som Nordisk Solsport och Göteborgsföre-

ningen. Naturvännerna har en egen ö, Stora Idskär, ganska nära Vaxholm.

– Ja, den har jag hört talas om, om jag tänker efter. En liten ö, väl?

– Ja, mycket liten, namnet till trots.

– Hur många organiserade naturister finns det?

– Ja, hör du, är inte så lätt att svara på. I naturistförbundet finns det 2 600, någonting. Så har vi de föreningar som är fristående. Varken Ingarö eller Bohus Björkö är med i naturistförbundet. Idskärsföreningen gick ur för några år sedan.

– Jaha, vad kan inte hända...

Svante lutade sig bakåt och gäspade omärkligt.

– Hur var programmet för kvällen, fortsatte han. Snart dags för middagsbanketten, var det inte så?

– Jo men visst, svarade Jipe genast. Men, en bastu hinner vi nog med, innan!

– Du tycker inte att det är varmt nog?

– Tja, inne i bastun är i alla fall lite fuktigare. Och den är vedeldad och doftande.

– Du menar att vi ska uppleva vildmarkens verkliga romantik?

Jipe nickade och viftade med handduken.

– Bine och Torun kommer också, om dom nu kan slita sig från måleriet.

- Måleri? Torun, också?
- Jo, du kommer att bli förvånad.
- Å sjutton, du har kokat ihop nått, igen?
- Inte jag, var allt trollkonorna själva, som kom loss...
- Hur lössläppt som helst, på det här stället, mumlade Svante, stängde av datorn och reste sig från stolen.

Badstugan låg längst bort på området, alldeles vid sjön och skuggad av dunkla granar. Det stod rök ur skorstenen, men inga glada badare stod att se, vare sig i eller utanför bastun.

– Flickorna har inte hunnit hit, än, konstaterade Jipe. Men, vi kliver förstås in och mjukar opp oss lite.

– Ett riktigt bastubad, fortsatte Jipe när de bänkat sig i bastun, ska vara i många sköna timmar.

– Och ett antal svalkande bad, emellanåt, och vilopausar? Jo, känner till dessa riter!

– Vi pratade om naturismens organisationer, erinrade Jipe, kanske skulle jag fortsätta?

Svante såg lätt svettig ut men hans enträgne medbadare fortsatte i alla fall.

– Alltså naturistföreningarna? frågade Jipe, när de klättrat upp på laven.

– Kanske det? muttrade Svante.

– Sveriges Naturistförbund firade sitt femtioårsjubel 2007, började Jipe sin föreläsning.

– Men, hör du du, några tusen medlemmar i hela Sverige, avbröt Svante genast, är ju inte mycket!

– Nä, är ett ganska ynkligt resultat. För det finns ju en klart hygglig potential i detta land. De flesta svenskar har en positiv inställning till naturismen, hade bara naturistförbundet jobbat på ordentligt, så skulle det nog sett annorlunda ut idag.

– Hur menar du?

– Ja, i Sverige är det ju så, att väldigt många skulle bada nakna om dom tordes. Men, är rädda för det allmänna tyckandet, för grannarna, jag vet inte vad. Om bara naturistförbundet hade berättat för folk, att nakenbadande är helt legitimt, faktiskt gammal sedvanerätt, ja en del av allemansrätten, då kunde det ha sett ut likadant här i landet som i Danmark.

Jipe lutade sig ner och kikade genom bastufönstret bort mot campingen.

– Titta! hojtade han. Nu kommer dom!

– Då får vi lägga på ett kol, föreslog Svante.

– På häxbålet! ropade Jipe och log knipslugt.

Det slamrade på verandan, dörren öppnades och Bine stack in huvudet.

– Hör ni grabbar, hojtade hon, vid närmare eftertanke skippar vi bastun.

– Nej, vadå? ropade Svante genast. Torun också?

Svante hoppade genast upp och klev ut på verandan, där han ställdes öga mot öga med Torun och Bine, båda helt nakna och skönt bemålade med granna färger från topp till tå.

– Vad nu då? utbrast Svante och tittade storögt på Torun vars tidigare vita kropp nu gick i vårgrönt och gult, med eldiga röda blommor och blad på de betänkligaste ställen.

– Du förstår, sa Torun blott, vi vill inte förstöra det här!

– Nähä!

– Vill vara fina till festen i kväll, förklarade Bine, bemålad i blått och violett. Färgerna tål inte vatten så bra, i varje fall inte bastu.

– Vi hade tänkt oss, att ni skulle piska oss, ropade Jipe, med björkris!

– Skulle varit ett nöje, menade Bine. Eller hur, Torun?

– Nja, vet inte det.

- Våta och mjuka björkruskor, förklarade Jipe, känns som en sträv smekning. Ytterst angenämt!
- In i bastun går vi inte, deklarerade Bine.
- Ni får piska oss här ute, föreslog Svante.
- Man måste vara genomvarm och våt, påstod Jipe, annars blir det för häftigt.
- Lite får ni väl tåla, tyckte Bine och skrattade.
- Vi kan sitta här på verandan en stund, sa Torun, och hålla er sällskap.
- Bara dom inte kladdar på oss, menade Bine, när vi nu är oemotståndliga.
- Torun nickade.
- Vi är läckra, tycker ni inte?
- Jodå, så det räcker och blir över, menade Jipe genast. Väldigt trevligt!
- Ella är fortfarande försvunnen? frågade Svante.
- Hon åkte in till stan, förklarade Bine, hon kommer nog tillbaka till middan.
- I bastun går det i alla fall inte att fota, tyckte Jipe, det blir imma på objektivet.
- Honken lyckades! menade Svante. Den där långa killen på kadettskolan, honom kommer du väl ihåg.
- Fotade han i bastun?
- Jodå, han tog en gruppbild i bastun, hela avdelningen.

– Hur var det, undrade Bine, gick ni samtidigt på kadettskolan?

Jipe grimaserade.

– Jag var ju lärare, förklarade han tålmodigt, Svante var en av mina elever.

– Jipe är mycket äldre och förståndigare än jag, påstod den före detta lärjungen med en för honom ovanlig servilitet.

Jipe log.

– Verkligen, sa Bine i en ton som antydde, att inte heller hon tog Svantes yttrande på fullaste allvar.

– Men, för att vara så gammal och gubbig, fortsatte Svante, så hade han i alla fall viss förståelse för vad vi kadetter behövde. Så efter balen på det där fina hotellet, vid stranden i Tylösand, så bjöd han hem hela avdelningen med damer till en barre i Frösakull.

– Har du inte berättat, förebrådde Bine.

– Var ju långt före din tid, menade Jipe.

– Men, jag kan förtälja därom, ropade Svante. Artade sig till en riktig baluns. Jipe och hans dåvarande tog väl omhand om oss. Det dansades, vi var väl en 20-30 stycken, i den där lilla stugan. Vi dansade, hela kåken hoppade, rutorna skallrade...

– Ett enkelt hus, byggt på plintar.

– Blev väl lite varma, av dansandet. Och Jipe här, kom förstås på, att vi alla skulle ner till havet och bada!

– Likt honom, skrattade Bine. Var sån, redan då!

– Jodå, fortsatte Svante. Inte långt ner till stranden. Bläckmörkt och vita vågor skummade mot sanden. Av med balklänningar och paraduniformer! Ut i nattens svarta vatten.

– Jaha, sa Bine, där missade jag visst något.

– Var lite nattkallt, erinrade sig Jipe. Alla badade inte, men huvuddelen tog tillfället i akt. Och ingen drunknade. Vill minnas att jag var lite skraj, innan jag räknat in alla.

Svante närmade sig Torun och kände försiktigt på hennes vågröna axel.

– Färgar det, undrade han. Får man gröna fingrar om man tar i dej?

– Sitter ganska bra, hävdade Torun.

– Du får väl prova dig fram, uppmanade Bine.

– Synd att förstöra konstverket, menade Svante.

– Äsch, säg som det är, rådde Jipe, du har alltid längtat efter att tumla runt med en gröngöling...

Torun skrattade och Svante tittade strängt på den vanvördige.

– Bine målar dej med, hävdade Jipe, om du så önskar. Välj färg!

– Nått som passar till grönt, log Torun och såg vänlig ut.

Svante suckade uppgivet.

– Funderar på saken, mumlade han.

Bine reste sig från verandabänken och tittade ut mot sjön där en mindre motorbåt med en ivrigt spejande besättning passerade. Hennes baksida, nu vänd mot bastuverandan, pryddes av dekorativa röd blå zebraränder, på de midnattsblå skinkorna lyste en svensk och en dansk flagga.

– Du talade visst om Danmark, Jipe, grymtade Svante. Var det inte så?

– Jo, hävdade att det var så mycket friare med nakenbadandet i Danmark. Och att danska naturistförbundet kunde ta åt sig en del av äran...

– Ja, Jipe brukar säga det, sa Bine och vinkade åt motorbåten.

– Varför, i så fall? undrade Torun. Vad gjorde naturistförbundet i Danmark?

– Bussade helt enkelt ut naturisterna till ständerna, berättade Jipe, tog dit press, radio och TV.

– Men, fortsatte Bine, undrar allt om det verkligen beror på att det danska naturistförbundet är så

mycket vassare än det svenska. Att det är mycket trevligt med badlivet i Danmark,

– Tja, medgav Jipe, men vad är orsaken, då?

– Danskar är så mycket klämmigare. Och gemytligare.

– Ja, du har väl rätt. Svenska tungsinnen förnekar sig aldrig. Vi är kuvade från vaggan till graven! Jantelagen regerar, att aldrig respektera sin egen uppfattning, att alltid krypa för alla demoniska överheter som vakar över oss.

– Våldigt vad du är bombastisk, Jipe, menade Svante.

– Ja, medgav den tilltalade, beror kanske på värmen i bastun.

– Men här ute börjar det bli lite svalt!

– Ja, vi kanske måste krypa in i värmen. Hänger ni med, flickor?

– Nopp, sa Bine, vi sitter kvar här, ni kommer väl snart ut igen.

– Här kan ni uppleva soluppgången, förklarade Jipe, om ni sitter kvar tillräckligt länge...

– Då missar vi festen, invände Bine.

– Men, fortsatte Jipe, vi pratade ju lite om skillnaden mellan danskt och svenskt. Faktum är att naturistförbundet i Danmark faktiskt tog tag i det här, i

slutet av sextiotalet. Som jag sa, så organiserade man utflykter med skaror av hängivna naturister till populära badstränder. Ibland demonstrerades med stora plakat, tidningar och andra media berättade om detta. Och när folk i allmänhet själva kunde se, att det gick alldeles förträffligt att bada naken, himlen ramlade inte ner och så vidare, då tog de mod till sig och tog av sig. Och på den vägen är det i Danmark, gott om nakenbadare på väldigt många ställen!

Bine log.

– Ja, ungefär så gick det faktiskt till.

– Har varit i Danmark, berättade Torun, med en kompis.

– Då vet du hur fint det är!

– Jo, vi var på ett sånt ställe, en strand där det var många som näckade.

– Ni också? undrade Svante. Idag hade han upptäckt en del nya sidor hos Torun.

– Javisst, vi prövade, vi med.

– Hur gick det? frågade Bine.

– Jodå, vi blev varken bortförda eller brända på bål. Men dan därpå måste vi tillbaka till Sverige.

– Ja, Danmark är ett alldeles fenomenalt litet land, fortsatte Jipe, även om de danska männen påstås vara rätt knölaktiga.

– Upptäckte vi inte, förklarade Torun. Vi tyckte dom var rätt trevliga, dom vi träffade.

– Jaså, mumlade Jipe. Men, hör ni, höll ju på med att berätta den svenska naturismens historia för vår skrivande vän...

– Ja, sa Svante, du nämnde en förening i Örebro. I den stan har ju både du och jag verkat. Men hörde aldrig talas om några naturister där.

– Örebroföreningen var värd för mötet femtisju, då man bestämde att bilda ett naturistförbund. Men, föreningen försvann ganska snart, i början av sextiotalet. Jipe svepte med armen.

– Du kommer ihåg Nordisk Solsport, som jag pratade om nyss?

– Ja då, mumlade Svante, ett nordiskt naturistförbund.

– Ja, efter kriget blev det lite si och så med nordismen. Men, den svenska solsporten levde vidare. Sedan, i början av sjuttiotalet, var det väl, kom det till en kommunal badplats med camping utanför Filipstad.

– Sandviken! sa Bine. Ligger vid en ganska stor sjö.

- Campingen heter Sandviken, förklarade Jipe, nära Persberg, utanför Filipstad.
- Persberg, vet jag var det är, sa Svante.
- Men, fortsatte Jipe, Nordisk Solsport, den gamla föreningen från trettiotalet, gick ihop med Filipstad i slutet av sjuttiotalet. Resultatet blev Bergslagens Solsport. Hänger du med?
- Ja, ja, mumlade Svante.
- Sedan öppnade man Gustavsbergs naturistcamping i Nora, föreläste Jipe oförtrutet vidare. Då delades föreningen, igen. Idag finns Bergslagens Solsport, som driver Gustavsberg, och Värmlands Naturistförening, som har Sandviken som vi nyss pratade om.
- Ursäkta, sa Bine, att jag avbryter. Men, för midan har Torun och jag tänkt att vi går ner till grillen. Och vi bjuder in Evastina och Karl-Erik.
- Låter utmärkt, hojtade genast Svante.
- Jipe sneglade på Torun.
- Bra att vi har kvinnorna som ordnar för oss.
- Javisst, höll Torun med, annars skulle ni svälta ihjäl!
- I varje fall vore vi mycket magrare, menade Svante.

– Vi går och förbereder, fortsatte Bine, medan ni är i bastun.

– Låter utmärkt!

Medan de skönt bemålade damerna gick åt sitt håll bänkade sig de två gamla krigarbröderna åter på bastuns väl inbrända lavar. Jipe funderade om han skulle fortsätta sin föreläsning om naturismens utveckling i de svenska bygderna. Men, Svante tog självmant upp den tappade tråden.

– Du nämnde en fin naturistcamping i Skanör?

– Ja, den föreningen kom till femtiosju, samma år som naturistförbundet. På sandreven vid Skanör och Falsterbo hade man nakenbadat sedan urminnes tider, så att säga.

– Ja, förr i tiden var inte så mycket ståhej med det där. Min pappa berättade, att de badade nakna i Bohuslän, var väl under slutet av fyrtiotalet.

– Ja, du har alldeles rätt. Egentligen är det fel att säga att naturismen i Sverige började på trettiotalet, och så vidare. Naturligtvis är nakenbadande en ur-gammal sedvänja, en helt ursprunglig företeelse. Det är baddräktsbadande som är ett tillkommande påfund.

- Du menar att det inte är rätten att bada naken som ska förklaras, utan tvånget att bada med kläder.
- Ja, ropade Jipe! Helt rätt, Svante!
- Våldigt vad ni naturister är intellektuella!
- Ja, trodde du inte om oss? Men, jag höll på att berätta om nakenbadarna vid Skanör.
- Ja, ja, mumlade Svante.
- I alla fall, då på femtiotalet kände sej nakenbadarna trängda av textilarna. Så dom arrenderade en bit mark strax innanför stranden, det området har man lyckats att behålla. Och norra delen av stranden i Skanör är numera Sveriges populäraste nakenbadstrand, där du kan träffa tusentals glada badare en solig sommardag.
- Ett officiellt nakenbad, alltså, med skyltar?
- Tja, Naturist-Sveriges roligaste skylt finns faktiskt där, en bit uppåt längs stranden från hamnen i Skanör. "Upplysning" står det.
- Upplysning?
- Just precis, och så fortsätter det: Norr om denna upplysningsskylt förekommer badning utan bad-dräkt. Badare utan baddräkt anmanas att ej gå söder om denna skylt.
- Anmanas! Det var modest.

– Ja, men du vet ju, att nakenbadande inte är förbjudet någonstans i Sverige. Och på samma sätt är det inte heller möjligt att påbjuda nakenbadning på offentliga stränder. Den här upplysningsskylten i Skanör avslutas med texten: Badare iförda baddräkt äger fri tillgång till stranden i sin helhet.

– Men, fortsatte Jipe, just den här formuleringen, "Norr om denna skylt..." brukar vi som bor norr om Skanör ta fasta på och utnyttja!

– Förstår hur du menar.

– Men, egentligen, återtog Jipe, numera har Sveriges Naturistförbund hamnat på ett sekteristiskt sidospår som verkar leda rakt ut i intigheten.

– Hur menar du?

– Ja, vi skulle satsat mera på urnaturismen, den ursprungliga och fullkomligt naturliga. Det här löjliga kravet på badkläder är ju bara en parentes i historien, tillkommet under värsta viktorsianska eran, då dubbelmoralen frodades. Nästan allt det där tramset, som man höll på med då, har vi skippat, men just badkläderna har överlevt.

– Jo men, då är det väl bra om man organiserar sig?

– Ja, om organisationen i fråga arbetade för det målet. Men SNF:s enda intresse för närvarande är att administrera ett antal föreningar som är anslut-

na till förbundet. Föreningarna sägs vara suveräna, allting ska ske inom föreningarna... Men, vad ska man då med ett centralt förbund till?

– Jaha!

– På sjuttio-talet agerade SNF gentemot kommunerna för att få nya naturistcampingar och badplatser för nakenbad. Det gav i alla fall en del resultat.

– Sjuttio-åttiotalet, fina tider på sitt sätt!

– Javisst, mycket friare. En helt annan inställning, attityden var positiv.

– Varför blev det då annorlunda, frågade Svante, under senare år?

– Ja, kan man verkligen undra över. I våra grannländer är det fortfarande mer fritt. Danmark har vi ju talat om, och även om badplatskulturen i Norge i mycket liknar den i Sverige, så verkar norrbaggar-nas allmänna inställning till naturism vara mycket sundare. Och då talar vi om riktig naturism, i naturen, inte bakom planket som i Sverige.

– Bakom planket?

– Ja, på såna här områden, förklarade Jipe. Det är ju helt okej, i och för sig, jättetrevligt, här, eller hur? Men, naturism det är möjligheten att kunna bada naken i sjöar och hav, att vandra i skog och mark,

hemma i trädgården och så vidare. Och där är Sverige verkligen underutvecklat, konstigt nog.

– Sverige är ju känt för nakenbadande, menade Svante.

– Det var förr, det. Nu är det tillknäppt. Folk har blivit mycket skyggare!

– Vad beror det på, tror du?

– Ja, lite ligger väl i generationsväxlingen. De som föddes på sjuttio- och åttiotalen av käcka föräldrar, som gärna näckade. Du vet ju att på den tiden kunde man träffa glada nakenbadare mitt i Stockholm, på Långholmen till exempel. De ungarna revolterar väl nu mot sina fria föräldrar och håller alla knappar knäppta.

– Så när dagens barn vuxit upp får vi en ny nakenrevolt, menar du?

– Ja, ungefär. Och tills dess får vi väl roa oss så gott vi nu kan, här på våra avspärrade områden.

Det var en brokig samling som bänkade sig vid långborden nere vid stranden. Solen var nu i nedan och på väg att försvinna från campingplatsens horisont. Luften hade blivit svalare, men alldeles vid grillen hade Torun och Bine dukat ett festligt bord. Kropps-

målningen satt kvar och väckte fortfarande intresse bland campingfolket.

De övriga gästerna vid grillen hade högst varierad klädsel, en del hade tröjor och barbent, andra eleganta klänningar och linnekostymer.

Svante och Jipe kom direkt från bastun, iförda badrockar.

– Var är skogstrollet från Norrviksund? frågade Svante. Och den gänglige löparen?

– Kommer nog snart, trodde Bine. Annars kan väl någon springa upp till deras husvagn! Det är klart, alldeles strax.

Jipe skenade genast iväg uppåt campingvagnarna. Svante kastade sig med iver över grilleldens mysterier.

– Men, Svante, tyckte Bine, du har ju ingen grillvante! Borde du ha!

– Hårdhänt som man är, menade Svante. Förresten är jag en enda stor grill-svante, eller hur?

– Du menar utseendemässigt? trodde Torun och skrattade.

– Hur är det, fortsatte hon, ska vi klä på oss?

– När vi fryser, tyckte Bine.

– Trodde naturister var nakna jämt, sa Svante.

– Inte i det här klimatet, förklarade Bine och log blitt.

Jipe kom tågande med Evastina och skogsloffaren från norr. Evastina bar en vit sommarklänning och en sjal över axlarna. Dagens upplevelser i sol och fullständig kroppslig frihet tycktes ha bekommit henne väl, hon såg ut att vara både glad och välmående.

Det blev trångt vid bordsändan. Svante och Torun fick plats mellan den magre mannen, som hälsat dem välkomna på styrelsens vägnar, och Birgitta. Mitt emot honom satt en mörkögd kvinna, som berättade att hon hette Gabriella, och Svante föresatte sig att komma ihåg namnet utan att notera det på papper. Snett emot honom satt nämligen lilla Ella. Gabriella-Ella, från vänster till höger, det skulle han nog komma ihåg!

Birgitta la förtroligt handen på Svantes badrock-saxel.

– Hur är det, Svante, nu när du tänkt efter, är du en simpel nakenbadare eller äkta naturist?

– Ingetdera! Engångsnaturist, möjligen.

– Om man är riktig naturist, frågade Torun, är man väl naken jämt?

Birgitta skrattade.

- Ingalunda, titta dej omkring!
- Just det, ropade en vithårig äldre man vid bordet.
- Och, fortsatte den vithårige, ett annat område, som är helt bortglömt, är hemmanaturism. Pionjörerna pratade om naturism hemmavid. Ja, även professor Almkvist ivrade för detta. Naturisterna tyckte då, att det gick an, att naturista inomhus. Och även tillsammans med andra naturister. I den tidens naturisttidningar, finns berättelser om träffar i hemmen där man bara hade naturdräkten på sig.
- Och titta nu, sa Birgitta, vad det blivit av oss. Inte värst många är näck! Och på årsmötena inomhus har vi alltid kläderna på.
- Ja, brukar säga, att om man nu är naturist och är naken i trädgården, man kan ju ha en sommarstuga med ogenerad tomt. I så fall, tar man då på sig, när man går in i huset? Har faktiskt svårt att förstå den som gör så.

Flera vid bordet nickade eftertänksamt.

Middagen förlöpte högst informell, någon gemensam sittning var det inte fråga om. När det passade var det bara att resa sig från bordet och sträcka på benen. Antagligen var det väl så att kläderna skavde både här och där på en och annan solbränd kropp;

åtminstone en del av de närvarande upplevde ett behov att få klä av sig kläderna. Även om Svante inte kände någon sådan lust reste han sig från stolen och tog tillfället i akt att röra på sig.

Han fick tag på Ella och beslöt omedelbart att försöka få en liten pratstund på tu man hand med sin synnerligen självgående unga medarbetare.

– Var har du hållit hus hela dan? började han i barsk ton.

Ella log änglalikt och viftade med kameran.

– Nere vid sjön och på en del andra ställen...

– Har du plåtat något? Svantes tonfall hade mjuknat betydligt.

– Jodå, chipset börjar bli fullt...

– Du har fått med dom där, hon som är så trevlig, från Norrland?

– Evastina och Kalle, menar du. Jodå, det finns så att du kan välja!

Efter detta besked såg Svante något lugnare ut.

– Och bildtexter har jag skrivit upp åt dej! fortsatte Ella.

Svante nickade gillande. Han beslöt på stående fot genomföra en snabb intervju om Ellas naturistiska erfarenheter. Det där med att hon aldrig använde baddräkt, verkade intressant.

- Du badade?
 - Jo, det var härligt!
 - Du sa, att du inte hade någon baddräkt, går du aldrig och badar på en vanlig badplats?
- Ella log.
- Gör jag väl. Jag och min kille har åkt till stranden ibland, sent på kvällen, när det inte är några andra där. Och ibland är vi för oss själva ute på klipporna, då är det heller inga problem.
 - Inga problem?
 - Just det! Och hur är det med dej, har du problem med sånt? Badar du naken, annat än i badkaret, alltså?
 - Äh, det gör jag nog inte, om jag tänker efter. Badar inte så mycket, överhuvudtaget, annat än i badkaret, då. Tycker att det är för kallt. Och ligga i solen, det har jag inte tid till!
 - Hellre i selen än i solen?
 - Men du sa, till och med, att du dansade naken?
 - Gör inte alla det? Gör inte du?
 - Skoja inte! Det lät som om ni brukade vara nakna på era fester...
- Ella la huvudet på sned och log illmarigt mot honom.

– Ja, viskade hon och lutade sig fram så att ingen annan skulle höra, jag har varit på en sån fest. Alla strippade. Det var helballt!

Hon skrattade. Svante suckade.

– Ungdomar, ungdomar! tänkte han.

Tillbaka vid långbordet på gräsmattan nere vid sjön hamnade Svante rakt in i ett intressant samtal mellan Bine och ett par i fyrtioårsåldern, Åsa och Carl.

– Sandviken i Filipstad, sa Bine, där har ni väl varit?

– Ja, förklarade Carl, hemifrån oss är det till och med närmare dit än hit.

– Ni bor lite avsides, sa Bine. Ni trivs tydligen med det? Bra möjligheter för naturism, hemmavid?

– Jo, det går nog an!

Bine pekade på Svante tvärsöver bordet.

– Svante ska skriva om naturister, är väldigt intresserad...

Åsa var mörkblond och hade långa flätor, under luggen kikade hon nyfiket på Svante.

– Om man är naturist hemma?

Tidningsredaktören nickade.

– Är väl alla? menade Åsa. Mer eller mindre.

- Svante ska skriva en bok, avslöjade Bine, har ni några äventyr i vildmarken att berätta?
- Det vare en gång, tyckte Åsa, så börjar alla sagor.
- För Tillsammans? undrade Carl. Är det där du skriver?
- Nej då, bröt Jipe in. Svante har inget med Tillsammans att skaffa. Han är en fri skribent. Helt obunden, för att inte säga otyglad.
- Spännande, tyckte Carl.
- Tillsammans brukar inte ha mycket att berätta om naturismen i Sverige! Mest handlar det ju om Frankrike, Kanarieholmarna, Grekland och sånt.
- Ja, du har rätt i det!
- Dom skriver väl lite om föreningsområdena, såna som den här campingen. Att det finns naturism ut-
anför campingplatsens staket låtsas man inte om.
- Mycket om hemmanaturism hittar man inte i Tillsammans, påpekade Bine.
- Hemmanaturism som är så mysigt, menade Åsa.
- Och enkelt, tyckte Bine.
- För att nu inte tala om naturistvandring i Guds fria natur, påpekade Jipe. Detta mycket trevliga ämne letar man oftast förgäves efter i naturistförbundets lilla tidskrift.
- Ja, instämde Carl, har du förbenat rätt i.

– Nakenvandring, fortsatte Jipe ivrigt. Vi borde ut i naturen mycket mer, den riktiga, ursprungliga naturismen!

– Inte i kväll, vädjade Bine, skumt i snåren och alldeles för kallt!

– Här i Bergslagen är det väl bra möjligheter! Och hos oss, i skärgården, är det också idealiskt för naturenliga vandringar.

– Brukar ni naturistvandra? undrade Åsa.

– Har hänt, bekräftade Jipe. Ute på öarna kan man gå omkring på varma klippor och längs steniga stränder. Höga berg där man kan klättra som en naken apa, vilda skogar där man kan slåss med myggen.

– Låter kul, tyckte Åsa. Utom det där med myggen.

– Hur har ni det hemma hos er, då, undrade Bine.

Har ni trevliga grannar?

– Som gillar naturism, menar du? Ja våra närmaste grannar har då inga problem. Och en gång badade vi till och med näck med prästen och prästinnan.

– Det heter prästfru, rättade Carl.

– Oj då, låter spännande, menade Jipe. Ni måste berätta!

– Svante samlar på naturisthistorier, förklarade Bine. Allt ni säger kommer i tryck, förr eller senare.

– Kanhända, trodde Jipe, och kikade på tidningsredaktören som grymt blängde tillbaka.

– Men, fortsatte Jipe, han ändrar alltid namnen, ingen kan känna igen er! Eller hur, Svante.

– Vi är inte särskilt blyga för sånt, påstod Åsa.

– Berätta då! manade Jipe.

Carl höjde sin plastmugg med vin.

– Ja, det är en lång historia.

– Mera vin? undrade Jipe och viftade med flarran. Carl avböjde.

– Vi har några väldigt trevliga grannar, fortsatte han, dom har en bondgård med en massa får och höns bland annat.

– Dom har bott i byn hela sitt liv och dom vet allt om alla, sa Åsa. Håller på med allting, han reparerar traktorer, hon är vår helt inofficiella sjuksköterska som kurerar oss när vi blir krassliga.

– I alla fall, fortsatte Carl, så frågade dom oss om vi ville hänga med på slätter på en utmark uppe i skogen. Ett riktigt gammaldags slättergille. Finns en stuga där och vi skulle ha sovsäckar och luftmadrasser för att övernatta. Vi fick åka med traktorn en halvmil eller så efter en skogsväg, sedan fick vi knalla och gå nästan en timme för att komma ditupp.

– Nisse och Kerstin, sa Åsa, och så Nicklas, en brorson till Nisse, sjutton-arton, nånting.

– Det var en varm dag, och det var knegigt att ta sig dit. Vi hade ju ryggsäckar att kånka på. Men, det skulle finnas en sjö där uppe, där man kunde bada. Och det första vi gjorde när vi kom fram var att ta av oss kläderna och hoppa i.

– Baddräkter var det förstås ingen som hade med, förklarade Åsa. Och vi hade ju bastat med dom många gånger, vi visste att dom inte sjåpade sig med sånt. Ja, Nicklas hade vi inte träffat tidigare, men han tordes näcka han med.

– Sen måste vi ju jobba. Var lie som gällde, vi fick byta av varandra. Är ganska jobbigt att slå med lie.

– Jo, tack, jag vet, meddelade Jipe, åtminstone för en som inte är van.

– Nisse tog på sig jeansen och började vässa liarna, berättade Åsa. Är det bar överkropp som gäller, frågade jag. Nisse skrattade bara, här uppe på skogen, sa han, kan en vara precis som en vill. Kerstin sa, inte behöver du klä på dej för vår skull. Går du naken hemma, så nog kan du göra det här uppe. Men, se upp för solen! Så jag smorde in mej ordentligt, tog bara på mig skor och skärmmössa. Alla skrattade åt mej, Carl också.

- Naken bland vargar, sa Jipe.
- Nja, svarade Åsa, ganska snälla vargar. Dom åt inte upp mej, i alla fall!
- Vi jobbade hårt några timmar, fortsatte Carl, solen brände och Åsa tog på sig en tröja, efter ett tag. Men, bara en tröja förstås.
- För att klara axlarna, förklarade Åsa.
- Ändan brukar också vara utsatt, tyckte Bine.
- Sen skulle vi ha lunch, då gick vi först ner till sjön för att bada igen. Var i vattnet när jag hörde Nisse ropa: Hej Helge och Karin!
- Det är prästen och prästfrun, förklarade Carl. Hade kommit vandrande längs stigen.
- Och ni hade ingenting på er? undrade Bine.
- Nä, alla var nakna, som i paradiset, sa Åsa. Och Helge, prästen, tyckte just det, här hamnade vi visst i Edens lustgård, sa han.
- Dom var på väg över skogen ner till nästa kyrkby på andra sidan, berättade Carl. Och vi bjöd dem att svalka sig i vår trevliga badsjö. Och dom passade på, tog av sig och gick i sjön de med.
- Sen fortsatte dom sin vandring, hade en tid att passa. Och vi åt lunch och jobbade på.

– Och så på kvällen, sa Carl, hade vi en trevlig slöterfest vid öppen eld. Då var det lite för kallt, till och med Åsa hade kläder på sig.

– En massa mygg, förklarade Åsa, var där också.

– Mygg är ett elände, menade Jipe. Man borde sätta upp en skylt på alla naturistområden: Förbjudet för mygg!

– Tror du verkligen att det hjälper, undrade Carl.

– Klart att det gör, fräste Jipe. Bara man har en tillräckligt stor skylt, måste väl de små leven se den! Och gör dom inte det, så slår jag ihjäl dem!

– Inomhus brukar det i alla fall inte vara så mycket mygg, påstod Bine, hemma kan man inte skylla på blodsugarna.

– Hur är det med er, går ni alltid nakna, hemma, undrade Carl?

– Nä, sa Jipe, inte alltid. Men det har hänt.

– Inte när vi fryser, förklarade Bine.

– Sverige är inget vidare naturistland, menade Jipe, vad vädret anbelangar. Och sen är det det där med jantelagen. Man är så inpiskat rädd för grannarna. Även om man i och för sig ville bada naken på något badställe, eller för den delen, vara naken hemma, så törs man inte, för man är så förtvivlat skraj för vad "dom andra" skulle tycka.

– Ja, menade Carl, det ligger tyvärr en del i vad du säger.

– Bine har ju bott i Danmark, där är folk mycket frimodigare.

– Danmark? undrade Åsa. Det hörs då inte!

– Nja, mammas släkt är från Schleswig, både tysk och dansk. Min pappa är "fra Norge", själv är jag nog mest svensk, förklarade Bine.

– Du bodde i alla fall i Danmark, påpekade Jipe.

– Längesen, på sjuttiotalet.

– Var det där du började med nakenbadandet? undrade Åsa.

– Javisst!

– Och sen har hon aldrig slutat, berättade Jipe, och tur är väl det!

– Men, sa Åsa, om ni nu näckar hemma, blir inte folk förvånade när dom kommer hem till er och upptäcker att ni inte har kläder på er. Ni bor i stan, hem till er kommer väl folk ibland?

– Tja, sa Jipe, dörrförsäljningen är ju på utdöende, minst sagt. Och Jehovas vittnen var det länge sedan vi såg till.

– Hos oss är det inte många som kommer på besök, förklarade Åsa. Våra grannar, berättade vi ju om, dom är över ibland, men vet ju allt om oss. Och hur

vi nu ser ut. Och är själva minsann inte så blyga, heller.

– Har varit modeller åt Åsa, avslöjade Carl, för erotiska skulpturer.

– Undrade just det, sa Bine, var du hämtat dina modeller?

– Har många bilder, förklarade Åsa. Kerstin och Nisse ställer upp. Dom är bra! Helt naturliga.

– Och även andra i byn känner förstås till våra enkla vanor, berättade Carl. Är så diskreta, ringer i förväg och frågar om vi är hemma. Om dom skulle ha något ärende till vårt enkla tjäll.

– Vi brukar sitta i solen, berättade Bine, på försommaren när det är varmt och gosigt. På våran balkong i stan, alltså.

– Lite ovanför gatan, förklarade Jipe, när man sitter ner syns man inte så mycket. Fast från balkongerna ovanför är det förstås lite insyn.

– Får man ta, lite får dom tåla.

– Ingen som klagat? frågade Åsa.

– Nej, påstod Bine, inte vad jag kan komma ihåg.

– Ni har sympatiska grannar?

– Ja, vi försöker lära upp dem.

– Lyckas ni?

– Tja, hittills har jag aldrig sett nån annan, sa Jipe, som är näck på sin balkong. Beror väl på att vi bor så långt ner, kan inte se vad dom har för sej, på sina balkonger.

– Ni får väl bjuda in folk till er balkong!

– Jovisst, vi försöker. En varm eftermiddag vinkade vi upp ett ungt par som bor i samma trappa. Vi har lite kalla drycker här, välkommen, sa vi.

– Hur gick det?

– Jodå, förklarade Bine. Jag stod upp när vi pratade, dom såg att jag inte hade nått på överkroppen. Och när det ringde på dörren gick jag och öppnade.

– Bar?

– Nej, tog på en badrock, i dörren känns bäst så.

– Ja, man får visa lite hänsyn.

– I Danmark bodde jag en gång i ett tjejkollektiv. Där var vi lite galna, hände att vi öppnade nakna när någon ringde på. Sen skrattade vi rått åt de stackare som blev häpna av att se oss.

– Jaså, minsann!

– Och jag tog om mej en handduk, berättade Jipe, när det där unga paret kom ut på balkongen. Såg lite konfunderade ut när dom förstod att vi var näck, men sprang inte iväg.

– Trevligt partaj? undrade Åsa

– Tja, så uppsluppet var det väl inte. Lite kallprat, bara. De gick ganska snart. Hon sa att hon också hade solat naken på deras balkong. Bodde högst upp, ingen kunde se henne.

– Så fort folk är säkra på att ingen kan se, är dom inte blyga, menade Åsa.

– Ja, svarade Bine, tror jag också. Vi har också haft besök av paret som bor i samma farstu som vi. Balkongen bredvid. Hade just dukat upp lite fika när dom fick syn på oss. Såg att vi var näck, alltså.

– Verkade inte bli särskilt chockerade, fortsatte Bine. Tvärtom! Ni har det visst riktigt trevligt, sa hon. Javisst, kom över får ni smaka på kakan. Och dom kom faktiskt.

– Och, berättade Jipe, båda tog av sig, i alla fall upptill.

– Sånt där händer sällan hos oss, började Åsa, men en gång var jag med om en grej. Ett överraskande besök i verkstan.

– Oj då, sa Jipe, låter intressant!

– Ja då, var ganska spännande!

– Berätta, sa Bine.

– Ja, så här var det. Nere vid vägen har vi en skylt, "Keramikverkstad", som sitter uppe jämt. Dessutom finns det en liten skylt, "Öppet", som vi hakar på

lördagar och söndagar, när folk är i farten. Är ganska avsides, vi har inte många besökare.

En måndag i mitten av augusti, vi hade glömt att ta ner "öppet" skylten. Väntade inga besökare, blev aldrig av att ta på sig nått, är inte ofta man får chansen att gå omkring splitt naken hela dagen. Gäller att passa på, eller hur?

– Rätt så, ropade Jipe, gäller att passa på!

– Annars blir det aldrig något, tyckte Carl.

– Ja, fortsatte Åsa, passade på. Och verkstan ligger i uthusen ovanför vårt bostadshus. Mellan huset och verkstan är en gårdsplan som är skyddad för insyn från vägen. Här har vi lite trädgårdsmöbler och här brukar vi bjuda besökare på kaffe med dopp om vädret tillåter.

Den här måndagen åt vi frukost där ute, sen åkte Carl iväg till stan. Jobbade i verkstaden med drejskivan. Trivs att arbeta naken, den här dan var verkligen varm och gosig.

Skivan är ju eldriven, slamrade en del, var koncentrerad på arbetet, märkte inget. Dörren till gårdsplanen stod öppen. Plötsligt såg jag, att nån kom in. Är Carl redan tillbaka, tänkte jag. Men det var inte han! Det var två personer, en han och en hon.

När man kliver in från solljuset verkar det ju lite skumt den första stunden. Dessutom stod det lite bråte i vägen. Även om dom såg mig sitta där vid drejet med bara axlar trodde dom väl att jag hade något solliv eller något sådant på mig. Får man stiga på, undrade mannen. Javisst, sa jag och reste mig upp. Hade ingenting i klädväg i närheten, men varför skulle jag ta på mig?

Gick fram och sa hej, välkomna i min verkstad! Idag väntade jag faktiskt inga besökare! Det stod öppet nere vid vägen, sa dom. Oj då, har vi glömt skylten uppe.

– Häftigt, Åsa, tyckte Bine, jättehäftigt. Att du vågade!

– Ja, fortsatte Åsa, kände mig ganska tuff. Och jag körde hårt! Drog mitt förevisningsprogram. Har också ett utställningsrum där dom färdiga sakerna finns. Och det var verkligen jättehäftigt att stå där, alldeles naken, och visa allt.

– Oj då! tyckte Bine.

– Javisst, och mina besökare var väldigt trevliga. Fann sig snabbt. Var som vilka gäster som helst. Verkade veta en del om keramik, frågade om tillverkningen och om priser och sådant.

– Jipe och jag har lekt med tanken, sa Bine, att ha en konstutställning där även åskådarna är nakna.

– Ja, påpekade Jipe, vore en verklig happening! Föreställ er nakna människor som går omkring bland konstverken, vilken tjusig syn.

– Ja, vilken upplevelse att få stå där precis som man är och visa sina bilder, precis som dom är!

– För några år sedan, berättade Carl, läste vi om en utställning i Malmö, där konstnären hade byggt in en bastu i utställningslokalen som besökarna skulle utnyttja. Dom som badade i bastun ingick i själva konstverket, alltså. Och en del vågade visa sig nakna för varandra, andra hade förstås handdukar om sej.

– Ja, sa Bine, vi läste också om det där. Kul idé, borde man kunna göra betydligt mer av.

– Vi kanske skulle ha en gemensam utställning, ropade Åsa! Endast naturistklädda naturister!

– Vilken publicitet vi skulle få, trodde Carl.

– Ja, sa Bine, skulle heta att vi gjorde det för att få uppmärksamhet, bara. Och det skulle inte bli så positivt för oss, är jag rädd.

– Man får nog lägga det på en annan bog, trodde Åsa, bara speciellt inbjudna, inte allmänheten.

– Känner du någon naturist som har ett galleri? undrade Bine.

- Nä, skulle vara dom där besökarna, då.
- Var dom naturister, menar du?
- De hade ett konstgalleri i Karlstad. Mina skulpturer kunde passa att ställas ut där. Fick deras kort, sådana kontakter säger man ju inte nej till. Tog fram några keramiktavlor som jag gjort, dom köpte en.
- Förstod väl, menade Carl, att vi behövde pengar när hon inte ens hade kläder på kroppen.
- Äsch, så där säger han alltid, påstod Åsa, när jag berättar om det här.
- Sen ville jag bjuda på kaffe. Bad dem sitta ner vid bordet på gården, medan jag fixade fikat. Och då gick jag och tog på mig rocken. Inne i min verkstad, gick det väl än, men när jag skulle in i huset och stöka...
- Förstår hur du resonerade, sa Bine. Gästerna var ju påklädda.
- Och jag sa, att det nästan aldrig kommer nån till oss, inte ens när skylten var uppe. Och dom berättade, att de själva brukade bada näck vid sommarstugan.
- Ni har inte försökt med att sätta upp skylten "Naturistläger" undrade Jipe?
- Nä, sa Carl, det kanske vore nått.

– Är ju den klassiska anekdoten! Bonden satte upp skylten "Kör sakta", ingen förändring. Bonden skrev "Akta barn och höns". Ingen bättring. Då satte bonden upp skylten "Nudistläger". Bilarna kröp fram.

– Ja, den är bra, menade Åsa. I alla fall, dom här besökarna, bjöd oss att komma och se deras galleri. Då frågade jag genast om den där sommarstugan fanns i närheten. Vi gillar att bada, sa jag och vi skrattade tillsammans för dom verkade förstå precis hur jag menade. Men sen åkte dom iväg och vi har aldrig hört av dom. Och nu har det gått så många år, att det väl inte blir av att vi träffar dom igen.

– Det var ju en trevlig berättelse, tyckte Jipe, verkligen trevlig. Även om slutet förstås kunde vara lite roligare.

– Vi måste komma och hälsa på er, tyckte Bine.

– Ja, det måste ni göra! sa Åsa.

Svante fick syn på sin favoritflicka från Norrland, som han intervjuat vid husvagnen och som Ella, enligt det besked han nyligen fått, förevigat med sin elektroniska bildmaskin. Nu stod hon här under björkarna, arm i arm med sin länge och senige följeslagare.

– Hej igen! hälsade han. Ni trivs fortfarande?

– Javisst, kvittrade Evastina, här är toppen.

Hon verkade fortfarande lite fnittrig, precis som under intervjun utanför husvagnen. Firandet av sexmånadersjublet pågick väl fortfarande, trodde Svante. Men, den snygga tösen från Norrviksund var inte precis ensam på detta ställe, om att vara på festhumör.

– Jättetrevligt, fortsatte Svante, fast ni har kläder på er?

Evastina avfyrade ett strålande leende.

– Snälla, sa hon, vi är ju nakna under!

– Är ni?

– Du hörde ju vad Jipe-Jeppen berättade! Det som räknas! Och förresten, vi kan ta av oss precis när vi vill! Det är väl fint?

– Ja, sa Svante, jättefint!

– Hur går det? undrade Birgitta. Nya intressanta personer att intervjua?

– Javisst, skröt Svante. Vet allt om naturismen!

– Tror du, ja!

Svante kikade över Birgittas blonda huvud och såg ett medelålders par, som plötsligt stod utanför samlingslokalen, och som faktiskt var spritt språngande! Tidningsredaktören höjde omedelbart avvärjande armen.

– Ursäkta mej, Birgitta! Måste fånga in dom här intressanta människorna.

– Är ni på väg till dansgolvet? undrade Svante ivrigt.

– Tänkte se, om det är nått drag, svarade mannen.

– Musiken är fin, tyckte kvinnan och fingrade på den breda halskedjan av silver, det enda hon hade på sig.

– Ja, dumt att lägga band på sig. Tänker ni dansa?

– Tja, nakendans är visst förbjudet, här, var det nån som sa.

– Lär visst förekomma i alla fall, menade Svante, hörde jag nån som sa.

Tidningsredaktören uppmärksammade att Birgitta stod bakom honom och avlyssnade meningsutbytet.

– Dansa här ute på gräset, tyckte Birgitta, då är det ingen som kan hindra dig!

– Ska jag? sa Svante.

– Varför inte? sa Birgitta.

Det oklädda paret var redan borta i kvällens dunkla skuggor.

– Dom gick, konstaterade Svante.

– Dansa själv, då! föreslog Birgitta.

– Som en annan Rönnerdahl, menar du?

Den blonda valkyrian skrattade.

- Skulle bli en fin bild, för Ella alltså!
 - Var sjutton är Ella?
 - Hon borde gå fot med dig, tycker du? Kan du nog glömma!
 - Antagligen!
 - En annan grej, då, fortsatte Svante oberörd, som jag funderat lite på. Det här med att vara naken hemma.
 - Ja, vad menar du?
 - Talade ju med våra vänner från Norrland. Dom berättade, att en kvinna dom kände gick naken hemma. Gör ni det i er familj, också?
 - Nä, det gör vi inte. Men, finns väl dom som gör.
 - Även i den här föreningen?
 - Ja, finns säkert någon, var hemma hos en gubbe en gång, med ett protokoll som skulle justeras. Han kom naken och öppnade.
- Den gänglige föreningsrepresentanten som hälsat dem välkomna kom klivande över gräsmattan och erbjöd blonda Birgitta eskort till dansgolvet, ett erbjudande hon genast accepterade. Svante suckade och såg sig om efter någon annan att samtala med. Han hittade Gabriella, föreningens kassör.
- Vill du dansa, frågade Gabriella genast.
 - Javisst, svarade Svante resignerat.

- Vad aktiva ni från pressen är på dansgolvet.
Länge sen vi hade så trevligt pressfolk här.
- Förstår inte var dom andra tidningarna håller hus. Här kan man verkligen göra avslöjande reportage.
- Vad tänker du avslöja?
- Den nakna sanningen!
- Skriver du om mig?
- Javisst, men utan namns nämnande. Är väldigt hänsynsfull. Vet, att det här med nudistläger är världens känsligt...
- Svante följde föreningens kassör till bordet och vände sig därefter spejande mot dansgolvet.
- Musiken bytte takt och en melodiska sångstämma fyllde lokalen. Och nu blev det fart på dansgolvet. Svante såg sig om efter ett lämpligt offer för sina dansanta ambitioner. Han valde en medelålders kvinna som såg övergiven ut. Men fick nobben!
- Sånt händer, tröstade han sig själv.
- Plötsligt stod Ella i dörren.
- Har du tagit några dansbilder? ropade Svante genast.
- Nä, väntar på att folk ska ta av sig kläderna, höjtade Ella till svar.

– Du och jag kanske ska börja. Du brukade ju dansa naken!

Ella var redan borta och hörde inte vad han sa. En dam, helt obekant för Svante, kom och bjöd upp honom.

– Oj, vad de här naturisterna är framåt, tänkte Svante.

– Birgitta sa att du ville dansa, sa damen kort.

– Här gör ni som Birgitta säger? sa Svante.

– Ja, sa damen, om möjligt ännu kortare.

Svante for runt på dansgolvet med damen under de pliktmässiga två låtarna. Det gick inget vidare.

– Trevligt ställe det här, sa han.

– Ja, jag och min man brukar vara här nästan varje helg hela sommaren, berättade damen.

– Dans till levande musik, har ni inte varje dag?

– Nä, lokalen är alldeles för liten.

– Skulle vara kul med en splitt naken vokalist, tänkte Svante. Men sådana konstiga tankar borde man nog inte avslöja för sin stadgade danspartner, här på detta påklädda dansgolv.

– Här har ni alltid kläderna på?

– Ja, när det är fest och dans, men inte annars.

Under en paus i musiken avlyssnade Svante ett animerat samtal mellan två medelålders män som pratade om musiken.

- Bra ös för att vara amatörer!
- Du vet vad dom har för band i bandspelaren?
- Nä men, duger åt oss, har ju inte så stora anspråk...
- Beror kanske på att du sjunger så taskigt!
- Jaså! Och du har väl hört vad greven, han med plättarna i ärtsopps-åkern, sa när han kom till campingen?
- Jo, den har jag nog hört!
- Han hade blivit lite skumögd, om det nu var för alla plättarna.
- Antagligen på grund av ärtsoppan, skulle jag tro.
- Jaså, sa han, ett nudistläger, jag som trodde det var en sparrisodling.

Så snart musiken drog igång tittade Svante efter något lämpligt offer, men hittade inget som var ledigt och greppbart. På gräsmattan utanför mötte han återigen Evastina och Karl-Erik, det käcka paret från Norrviksund, fortfarande hand i hand. Han tog sig nedför trappan och gick fram till dem.

– Ska ni inte dansa? undrade Svante. Ni berättade ju att ni brukade ha nakna sammanträden i er förening.

– Dansa nakna gör vi bara på midsommar, sa Evas-tina. Runt stängen. Jättekul, var det!

– Inte så länge, menade Karl-Erik, sedan blev det lite för kallt.

– Här kan man inte klaga på värmen, menade Svante. Så ni tänker väl passa på att svänga era lur-viga!

– Nästa dans, en ny chans! ropade diskjockeyn. En stillsam låt!

– Hallå, Svante, ropade Birgitta, hur går det med reportaget?

– Jodå, svarade Svante. Vet du var Ella håller hus? Hon borde vara här med kameran, nu!

– Ute och tittar på nattviolier med någon snubbe, kanske. En söt liten sak, din fotograf.

Trots att Svante hela dagen ståndaktigt stått emot glasets frestelser kände sig nu på sena kvällen starkt påverkad av den allmänna yran. Och han upplevde, märkligt nog här bland alla påklädda, lusten att klä av sig, att dansa naken. Att dansa naken, åtminstone en gång i livet, kändes både lockande och alltför vå-

gat för en seriöst arbetande reporter. Trots allt var han inte här för att roa sig.

– Hur är läget, Svante? hörde han Ellas röst. Har du inte fått av dig sviden, än!

– Inte du heller, vad jag kan se, tänkte han svara, men Ella försvann i kvällens skymning innan han fick orden ur munnen.

Han kände Evastinas lätta hand mot sin arm.

– Svante, sa den änglalika varelsen, vill du ta av dig och dansa? Gör det, då. Alla här är ju naturister, eller...

Svante tog ett djupt andetag. Han log mot Evastina. Han upplevde en omedelbar förvirring.

– Men, tänkte han, professionalism i all ära, även undersökande journalistik har ju sin plats. Naturligtvis måste han pröva alla naturismens sidor. Synd att missa nått!

Bine och Torun kom gående.

– Dags att komma nu, grymtade Svante.

– Vi har suttit på verandan och pratat, förklarade Torun.

– Och påklädda är ni! Det här är ju ett naturistområde!

– Du är visst också påpälsad, anmärkte Torun och log vänligt.

– Lätt fixat, hojtade Svante och log tillbaka.

Beslutsamt banade han sig väg in i ett buskage, hittade ett ledigt hörn, krängde av sig gångkläderna, hängde paltorna över en trädgren.

Torun och Bine betraktade skådespelet med synbart nöje.

Klädd som Adam i Paradiset kom Svante ut ur buskarna. Vinkade avvärjande mot Torun och Bine och spanade efter något lämpligt offer att dansa med.

– En satyr på jakt, sa Bine, hur ska detta gå?

Birgitta svepte förbi, ståtlig i sin vita klänning.

– Ser man på, Svante! hälsade hon. Det var väldigt! Men, hörudu, var har du notisblocket?

– Memorerar allt som händer, genmälde Svante. Vill du göra ett uttalande?

Gabriella, Svantes bekanting från middagsbordet, kom gående tillsammans med en för Svante obekant kvinna. Gabriella hajade till när hon fick syn på redaktörens lätt rödbrända uppsyn.

Svante insåg att han måste säga nått.

– Härligt att vara naken, sa han trotsigt.

Gabriella mönstrade Svantes blottade lekamen.

– Jaså, du tycker det?

– Man behöver lite sånt här, också. Lite krydda i tillvaron.

- I all enkelhet, ja. Man får inte överdriva, bara.
- Som utomstående måste jag säga, att besökarna verkar mycket ordentliga, och välstädade. Är väl inte bara era egna medlemmar som är här, en kväll som denna? Kan väl dyka upp personer som blir alltför uppsluppna, inte klarar av en sån här sak, utan...
 - Utan, vadå?
 - Ja, hoppar ur skacklarna.
 - Nej, det tror jag inte! Här är bara ordentliga människor! Gabriella såg strängt på Svante. Hon tyckte uppenbarligen inte om att man ifrågasatte vare sig föreningens medlemmar eller andra festbesökare, nakengalningar eller inte.
 - Vilken tidning var det du kommer ifrån, frågade hon nästan uppförande.
- Ella dök plötsligt upp och räddade honom. Hon bar fortfarande den prickiga klänningen och hade kameran i högsta hugg.
- Nu, Svante, kommer du inte undan. Dansa så knäpper jag.
- Måste ha nån att dansa med, vad sägs om en svängom?
- Du menar, att jag ska ta av klänningen, log Ella retsamt. Det tycker du, va? Vem ska då plåta?
- Ella riktade kameran mot Svantes vita lekamen.

– Ut och dansa nu! kommenderade hon. Det blir en bild att hänga upp på redaktionen!

– Förbaskade unge, röt Svante, du understår dig inte!

Ella brände av några bilder av Svante som hjälplöst visade upp en mycket avvaktande figur.

– Ta det lugnt, Svante! Du kan ju radera det du inte gillar. Några bilder som minne måste du ju ha!

Birgitta gled förbi. Hon hade blivit uppbjuden av en ståtlig halvnaken yngling med en halskedja bestående av hiskeliga hajtänder. Birgitta log glatt.

– På tidningen kommer dom aldrig att tro dej, om du berättar om det här, sa Ella. Om du inte har bilder att visa.

Svante nickade. Musiken slog an igen. Ella höjde kameran mot Svante.

– Upp och hoppa nu, manade hon, så ska jag ta en förstasida åt dej!

– Ta det lugnt, nu! vädjade Svante.

Men Ella var redan borta igen.

– Hon är ett riktigt yrväder, tänkte Svante, och ett retsamt yrväder.

I brist på bättre alternativ gick han tillbaka till bordet. Han noterade att den vithårige farbrorn, som visste så mycket om naturismens historia, och

Jipe verkade ha funnit varandra. De satt vid bordet, fullt påklädda, inbegripna i ett livligt meningsutbyte.

– Sveriges Naturistförbund, ropade den vithårige, har glömt bort det viktigaste med naturismen!

– Och vad är det? hojtade Jipe.

– Glädjen att vara naken, förstås!

– Ja, du har rätt.

Den vithårige skakade båda armarna i förtvivlan.

– Dom har reducerat naturismen till paragrafer och förbud. Du får inte, du skall inte!

– Men, invände Jipe, ibland får man väl vara naken?

– Ja, ibland, men varför bara ibland? Om glädjen att vara naken är viktigast, så måste man väl för att få vara naken. På ett naturistområde och precis jämt, om man nu vill.

– Ja, håller med dej.

– Vet du, sa den vithårige, i Danmark var det en kille som blev utesluten ur naturistföreningen för att han insisterade på att vara naken på en fest. Kan du förstå, utesluten ur en naturistförening för att han vara naken.

– Tja, men om nu majoriteten ville att det skulle vara en påklädd fest, som den här, menade Jipe och vinkade avvärjande.

– Tycker dom att det är så förtvivlat viktigt med påklätt så är dom väl inga riktiga naturister.

Svante tittade sig omkring. Runt omkring fanns bara klädda festdeltagare. Han var den ende utan kläder och han upptäckte plötsligt att kvällens kyla nu var kommen.

– Kanske borde jag intervjua den vithårige? Men egentligen har jag redan fått mig till livs så mycket yviga synpunkter om naturismen, att det räcker och blir över.

Birgitta, fortfarande i oklanderlig vit klänning och med den vilde ynglingen i släptåg, svepte förbi.

– Hur går det, Svante? Har du tappat stinget?

Svante valde att inte besvara frågan, istället vände han blicken mot träden där hans kläder hängde. Kvällens skymning tätnade.

– Hej, Svante, hur går det? hördes Jipes röst. Med reportaget?

Svante vände på huvudet.

– Har du fått några uppslag? fortsatte Jipe.

– Jodå, så det räcker och blir över!

- Men, hörudu, är väl bara att utöka antalet sidor. Eller varför inte göra en följetong?
- Naturism är det enda Jipe har i huvudet, tänkte Svante, men han sa ingenting om detta.
- Har du sett Ella? frågade han istället.
- Hon var här alldeles nyss, insisterade Jipe. Vill du har fler bilder?
- Skulle tro att det räcker nu. Egentligen dags att göra bokslut.
- Har du sett Torun?
- Jodå, hon och Bine skulle till bastun och piska sig med björkris. Vi kanske skulle gå dit, vi också? Du är ju redan i bastukläderna...
- Ingen dum idé, tyckte redaktören, här är ju alldeles för kallt. Säkert mycket varmare i bastun!

Social nakenhet - den stora stötestenen

Under 1990-talet utarmas ideologin inom Sveriges Naturistförbund allt mer. Förbundet talar om "harmoni med naturen" men ingen förklaring ges om hur och varför. Naturistföreningarna bör erbjuda en rekreationsmöjlighet, en tillflykt undan världens larm, mer är det inte.

"Den sociala nakenheten är själva grunden för den svenska naturismen" skriver SNF. Men, praktiken är en helt annan! Flera naturistplatser har formella eller infor-

mella förbud mot naken sällskapsdans. Sådan förekommer dock vid vissa "naturistträffar" arrangerade av SNF-föreningar, men officiellt förnekas detta av SNF. "Sådant hör inte hemma inom svensk naturism" förklarar förbundet beskäftigt.

Nakenheten fortsätter att vara problematisk. Vid bad och solbad tillåts man att vara naken, men där går också gränsen. Naturism i den fria naturen, naturism i hemmet och förment överdriven nakenhet på ett naturistområde möts med avsky, avståndstagande eller åtminstone sneda blickar. Respekten för andra gäller inte den som bär så kallade kroppssmycken eller är tatuerad.

Föreningar läggs ner

Medelåldern i föreningarna är relativt hög och medlemsutvecklingen är inte särskilt expansiv. Sveriges Naturistförbund bedriver ingen egentlig verksamhet, förbundsledningen anser att man endast har administrativa uppgifter. Flera föreningar lämnar också förbundet: Stockholms Naturvänner, 2004, Kalmarsund, 2007, Rullsand, 2007. Gotlands Naturistförening som instiftades 2002 upphörde i januari 2008. – Av cirka 30 naturistsammanslutningar i Sverige är 20 SNF-anslutna och tiotalet fristående.

Och nu är frågan hur svensk naturism skall utvecklas? Hur surfar vi vidare på den tredje vågens fria, glada och

öppna naturism? Kan våra nuvarande föreningar vitaliseras? Kan naturistförbundet åter bli ett viktigt språkrör för naturismen?

Något entydigt svar finns förstås inte, alla har vi olika föreställningar om när, var, hur vi vill leva naturistliv. Och vilka nakenkulturella organisationer som verkligen behövs, vilken naturism som skall bedrivas.

Var och en får bli solig på sin fason! Men, naturismen i många olika former har alltid funnits, och kommer alltid att finnas – även i Sverige!

I skärgårdens famn

Roslagens himmel var grå både i öster och väster. Jipe kom tillbaka till stugan efter att ha varit nere vid sjön och tittat till segelbåten vid bojen.

Bine häckade i arbetsrummet där hon satt vid det stora arbetsbordet och granskade skisser som låg utbredda framför henne. Han visste att den ambitiösa konstnärinnan kunde sitta där i timmar och välja och vraka, innan hon började att måla.

Nu reste hon sig direkt han när kom in.

- Gissa vilka som har ringt?
- Torun och Svante? ropade Jipe. Har dom hört av sig?
- Ja, och dom kommer häråt!
- Kul!
- Vill åka med till Ytterlångö, tänker göra den där filmningen. Undrar om vi kan bistå med båttransport. Dessutom lite bilder med segelbåten.
- Vi fixar det, ropade Jipe entusiastiskt. Vi tar båten och drar, en dag under segel!
- Väderprognosen var så där...

- Äsch, mumlade Jipe, lite regn och blåst har väl aldrig hindrat någon verkligt hängiven naturist.
- Tala för dig själv, invände Bine. Ska vi till Ytterlångö och filma borde det vara fint väder, eller hur?
- Kommer Evastina och Karl-Erik?
- Jovisst, och unge Konrad är med. Embla och Albe, med dotter!
- Svante har fått upp ångan! Måste man medge!
- Ja, verkligen. En kille som heter Eskilsson fixar filmningen.
- B-foto Timo?
- Precis som vi föreslog i bastun på Solkatten.
- Ja, då var vi verkligen kreativa! Och dessutom sa Svante, att han hade kontakt med ytterligare folk från Gransele och Norrviksund.
- Vänner till Evastina och Karl-Erik?
- Nä, jag tror att det var bekanta till Albe. Jipe skrattade.
- Helt fenomenalt. Och vi måste också vara med!
- Självklart! Och Svante själv! Och Torun!
- Verkar väldigt käck, Torun, när man lärt känna henne närmare. Kommer att gilla lite äventyr på havet! Svante är lite mer bekväm av sig.
- Är du säker?
- Svante är ju en smula kraftig.

- En smula, javisst.
- Stilig officerstyp, är det inte så du brukar säga?
- Tja, brukade...

Redan på middagen nästa dag anlände Torun och Svante i bil till de blekblå syrenernas Morberga by. Roslagsvädret bjöd på moln och solglimtar omväxlande.

– Kul att ni kunde komma, sa Bine och kramade om gästerna direkt de klev ur bilen.

– När seglar vi? undrade Svante.

– Inte i kväll, förklarade Jipe. Men i morgon! Ni är förstås ivriga att komma iväg?

– Javisst, sa Torun och log mot Jipe, i morgon bitti blir bra.

– Ryms vi i båten, allihopa? undrade Svante. Eller måste någon stanna iland?

– Erbjuder du dej, i så fall? undrade Jipe.

– Fyra ombord blir lite trångt, menade Bine, är man kompisar kan det funka.

– Hjärterum! ropade Torun.

– Inget problem, trodde Jipe. Har varit fyra vuxna, förut. Är sämjan god, är båten stor.

– Självt har jag ju små anspråk, värre för Svante-gubben.

- Får man en egen säng? undrade Svante försynt. Jipe log bistert.
- Koj heter det ombord.
- Och kojerna, menade Bine, dom är smala...
- Finns en dubbelkoj, fortsatte Jipe, där kanske ni får rum, om ni håller tätt ihop!
- I en dubbelkoj har man mera skoj? trodde Svante.
- Vi brukar inte sova i samma säng, påpekade Torun.
- Tecken på ett moget förhållande, ansåg Bine och log vänligt mot Torun. Men, med vår snabba båt bränner vi ner till Ytterlångö på ett litet kick. Där finns det sängar.
- På land? Där tänker du, ropade Svante, att vi ska koja?
- Precis, svarade Jipe, vi har bokat ett bra rum åter?
- Pax för undersängen!
- Ett rum med två enkelsängar!
- Snyggt jobbat! När seglar vi?
- Så snart ni vill, men rummet är bokat först i morgon.
- Hur är det, avbröt Bine, ni är väl hungriga?

– Nej, vi åt lite i Norrtälje, förklarade Torun. Förresten har ni sett, att Svante börjat anlägga skägg?

Den skäggige Jipe betraktade med kännarmin Svantes något orakade haka.

– Är bekvämt, man slipper raka sig! Dessutom, som filmregissör, bör man se lite ovårdad ut. Hör liksom till!

– Skägget må ju vara, tyckte Bine. Men, ta inte efter nått mer. Jipes kulmage, till exempel. Inte någon naturistprydnad, precis...

– Förstår inte vad du pratar om, grymtade Jipe.

– När vi träffades, Jipe och jag, fortsatte Bine, var han mycket smalare än mej, numera är det precis tvärtom. Lustigt, va!

– Tänk så det kan bli, tyckte Svante.

– Jipe, började Torun, skägget klär dig.

– Precis vad jag brukar påstå, den enda klädsel en man behöver...

– Ja, ett välvårdat skägg.

– Mannens främsta prydnad, sa Bine, brukar vissa visst...

Torun log.

– Tja, även annat kan ju vara snyggt.

– Förstår nog vad du tänker på, grymtade Jipe.

Torun spärrade upp ögonen i låtsad förvåning.

- Gör du? Var inte meningen!
- Men, fortsatte Jipe och tittade med lätt beslöjad blick på Torun, för att återgå till skägget på hakan, utan det, hur sjutton skulle jag se ut?
- Som en vanlig valp, trodde Bine, antagligen!
- Men, sa Torun, Svante blir nog stilig i skägg han med, tror ni inte?
- Blir nog fint, med tiden, trodde Jipe, men någon månad till tar det nog!
- Svante börjar bli tunnhårig, meddelade Torun, kan ni förstå?
- Torun säger att jag tänker för mycket och för länge, berättade Svante. Men det är ju bra att skägg växer, i alla fall.
- Jipe log brett.
- Jaså, Svante, och vad tänker du på? Skönt kroppsmålade kvinnor utan kläder?
- Du menar efter vår barsväng på naturistcampingen Solkatten?
- Just det!
- Tja, inte alltid, som man ägnar sig åt explicit tänkande angående nakna brudar, måste jag tillstå!
- Men, men när du tänker, så...

– Appropå naket, vad säger naturisterna om lite bastu? frågade Bine. Före middan, om ni inte är hungriga redan.

– Ja, bastu gillar vi ju, sa Torun.

– Och ni får sitta "lave" varann på laven, påpekade Jipe. För det vill ni väl?

– Klart dom vill, trodde Bine.

– Och, så får vi berätta värmande naturishistorier så får vi nog upp ångan.

– Ni är ju hemmanaturister, sa Torun, eller?

– Du menar, du trodde vi skulle skutta ut näckiga på vägen, och välkomna er?

– Precis!

– Förstår att du är besviken, sa Jipe, men vi får väl bättra oss. Vi har en braskamin. Kan nog få upp tempen inne, så vi kan naturista, om herrskapet så önskar. Här gör vi allt för gästerna.

– Inget extra för vår skull! menade Svante. Gör som ni brukar!

– Tror ni, det blir kallt i båten? frågade Torun.

– Nej då, försäkrade Jipe, man klär på sig. Om nu vår inneboende hetta inte räcker.

– På teven sa dom att ett svagt högtryck ligger över Norrland, berättade Svante.

- Fina vädret kommer hit i morgon, trodde Bine, prognosen lovade det.
- Snarast i övermorgon, spekulerade Torun, vädergubben darrade lite på manschetterna, tyckte jag.
- Prognosen vi såg var en väderflicka, invände Jipe, den där långa och sexiga norskan, hon verkade hur kaxig som helst.
- När man seglar behövs hyggligt väder, menade Bine. Tycker jag i alla fall. För att inte tala om naturistfilmning.
- Finns inget dåligt väder, menade Jipe. Bara dåliga kläder.
- Kläder, anmärkte Svante. Hur går det ihop med naturismen?
- Tja, är ett litet problem. Sentensen går inte riktigt ihop med naturismen, det medges.
- Den som aldrig seglat naken, har aldrig levat, citerade Svante. Var det inte så, du sa, Jipe?
- Jo, var det nog. Så brukar jag säga, när jag är i tagen.
- Men, Jipe, menade Torun, det viktigaste är ju att vara naken under kläderna! Var det inte det hon sa, den lilla tösen från Norrland?
- Du menar Evastina, hon brukar säga just så. Jag har lärt henne!

- De åker direkt till Ytterlångö? undrade Bine.
- Jo, och mera folk väntas, också. Det blir kanon!
- Igår filmade vi hemma hos Embla och Albe, berättade Torun. Blev jättebra.
- Vid frukostbordet på verandan, fortsatte Svante ivrigt. Dom var helt fenomenala. Helt naturliga. Eskilsson var helnöjd!
- Lite bilder ute i trädgården hann vi också med.
- Gissa vem som höll i vattenkannen?
- Torun? föreslog Bine.
- Precis!
- Även Svante var minsann med! avslöjade Torun.
- Naken?
- Självklart, vi bestämde ju att det inte skulle var nått påklätt, alls!
- Filmen kommer att bli en sensation, trodde Jipe och log sitt bredaste och mest massmediala leende.
- Tveklöst, menade Svante. Eskilssongrabben är händig med detta.
- Och med såna skådisar, påpekade Bine, måste resultatet bli strålande.
- Förvisso! höll Svante med. Förvisso!

Tidigt nästa morgon lämnade S/Y Vita sin förtöjningsboj. Jipe hade tagit ombord alla nödvändiga

förnödenheter kvällen innan, det var bara Torun och Svantes grejor som skulle stuvas ombord. Vädret var inte så vackert, men det regnade i alla fall inte.

– Vi seglar direkt mot Ytterlångö? undrade Svante.

– Jepp, sa Jipe. Rak kurs! Lite svängar runt öarna, bara.

– När är vi framme?

– Före kvällen om vindarna bär! Och om inte vindarna bär så fuskar vi och startar motorn.

– Vore ju synd om vi missar filmningen?

– Eskilsson och kameran kommer också idag?

– Jo, Han och Timo åker ut med firmabilen i eftermiddag. Timos tjej, också.

– Monika heter hon, vill jag minnas. Eskilsson och Timo känner varandra?

– Jo, det är det fina, med det här. Har jobbat ihop tidigare.

– Och i övrigt var det kräm i rollistan.

– Ja, rena sällskapsresan från Norrland.

– Embla och Albe är redan där ute. Yngve och Albe håller på att reka lite för vandringen.

– Yngve, det är han som bor där ute?

– Just det. En sån där riktig naturist, enligt vad det sägs.

– Ni har varit där, förut? frågade Torun, Var det inte så?

– Ja, bekräftade Bine, förra sommaren. Då fanns bara friggeboden och sjöboden. Yngve har satt upp en friggebod till, så det ska finnas plats för alla.

– I stugan finns tre sovrum, förklarade Jipe. Och i sjöboden ett sovrum och dessutom kan man ordna med flera bäddar på loftet.

– Naturbarnen från Norrviksund tänker också komma idag. Evastina och Karl-Erik åker från Göteborg. Sylvie och Lasse kommer direkt från utlandssemester.

– Tur eller skicklighet att få folket på rätt tid och plats?

– Endast den skicklige har tur! पोस्ट Svante. Som vi sa i armén!

Alla moln hade dragit hädan. Eftermiddagens sol spred sin gyllene värme över skärgårdens land och vatten, letade sig ner i dalsänkan mot havet där en vinröd Polo just smög in på parkeringen bland albuskar och hassel.

– Där är Fredrikas limousine, konstaterade Karl-Erik, de hann hit före oss.

Evastina nickade.

– Yxan går, konstaterade Karl-Erik. Någon hugger bastuved?

– Jag vill åka båt, ropade Konrad.

Evastina steg ur bilen och kände doften av hav och sommarens landskap. Efter många instängda timmar var det befriande att få sträcka på benen. Hon drog av sig den tunna bomullsklänningen och slängde in den i baksätet.

– Ska du bada? undrade Konrad. Jag vill också bada!

Karl-Erik betraktade sin väna sambo med ett roat leende.

– Från och med nu behöver vi inga kläder, sa han. På ett tag! Om man ska tro på vad dom säger!

– Titta, ropade Konrads mamma, där kommer Fredrika och Henrik! Nakna!

– Som i paradiset!

Hon ser verkligen strålande ut, tänkte Evastina, solbrun och spänstig. Och Henrik, visst var han lite slankare om midjan; Fredrika hade väl satt honom på kroppsvänlig diet och tagit ut honom på dagliga joggingturer i skogarna vid Svartsjön? Det lyste omkring de två, de verkade så förtroliga med varandra... Hon kände sig riktigt lycklig för deras skull!

Efter kramar, övliga hälsningar och hedersbetydelser berättade Fredrika om hur de blivit filmade redan när de steg ur bilen i förmiddags

– Filmkillen heter Eskilsson, en kul typ! förklarade Fredrika. Så fort han såg att vi hade kläder på oss så stoppade han kameran, ropade att vi skulle ta av oss.

– Sen tog han om det från början, berättade Henrik, vi fick backa bilen. Och sedan kliva ut spritt språngande.

– Så här på ön blir man filmad överallt, antog Evastina. Men, det visste vi, ju!

– Och alla är nakna! Inga kläder ska det var, på filmen!

– Som i paradiset, konstaterade Karl-Erik.

– Är Torun och Svante här? frågade Evastina.

Fredrika lyfte upp Konrad mot solen.

– Inte än, de kommer i kväll med segelbåt.

– Med Bine och Jipe?

– Precis.

Konrad vaknade först av alla i den gula friggeboden. Snart nog även Evastina. Karl-Erik slumrade där- emot vidare, helt uppslukad av vackra drömmar om en uppknäppt skärgårdskväll i trevligt naturistsäll-

skap. Kvällsbastu och nattbad. Inte att undra på att han sov som en ilandfluten timmerstock.

– Kom, Konrad, manade Evastina. Vi går ut så Kalle får sova. Han behöver det!

Utanför de två sovstugorna sken morgonsolen. Inne i den blå friggeboden tycktes allt vara lugnt. Evastina undrade om Embla och Albe fortfarande sov, eller om de redan gett sig iväg till sportstugan uppe i backen.

– Var är Lina? undrade Konrad.

– Hon kanske är i stora huset, vi går dit och tittar.

Evastina var glad för att Embla och Albe var här med Lina, så att Konrad inte behövde vara ensamt barn i den naturistiska gemenskapen. Lina var visserligen nästan två år äldre än Konrad, men det hade fungerat helt okej mellan dem. Båda familjerna hade badat vid bryggan utanför sjöboden och medan barnen plaskade i vattnet och gungade i roddbåten hade föräldrarna haft ett trevligt samtal om naturismen, hemma och borta, samt det spännande filmprojektets utformning. De hade varit överens om att barnen skulle medverka som statister, men att de inte borde ha några huvudroller. Embla hade försäkrat att Svante, Eskilsson och Timo var helt på det klar med att ungarna inte skulle ha någon fram-

trädande plats, men att de måste vara med i filmen för att framställningen av naturismen som ett familjeföretag skulle bli den rätta.

Och, jättekul, att träffa Embla och få höra om hennes rättframma syn på naturismens nakenhet, hur hon talade med andra om detta helt öppet. Ställer inte upp på det, hade hon förklarat, att jag ska behöva smussla och dölja min kropp. Känns det okej för mej att näcka så gör jag det, om jag tycker att det passar.

Precis så, sa Evastina till sig själv, så ska det vara! Jag är jag, det kan aldrig vara fel att stå för det.

Hon och Konrad gick på upptäcktsfärd till sportstugan. Även där härskade sommarmorgonens frid till det yttre, men Ursula och Yngve var i full färd i köket, för att röja upp efter gårdagen och ordna frukost åt alla. Diskmaskinen mullrade hemtrevligt.

I går kväll hade man avätit en mycket uppsluppen middag på sportstugans verandan. Filmarna hade jobbat intensivt för att föreviga det helt avknäppta kalaset. Sylvie och Lasse, deras bekantingar från Norrviksund, anlände mitt under måltiden och kunde berätta om två alldeles fantastiska semesterveckor på en stor fransk naturistanläggning vid Atlantkusten.

Vid niotiden på kvällen hade Embla föreslagit att det var läggdags för Lina och Konrad, de hade tillsammans gått ner till friggebodarna för att natta respektive barn. Därefter hade de turats om att bevaka sina sovande telningar, och det medförde att hon hade varit borta under en del av samvaron. Dock hade det blivit både kvällsbastu och nattligt bad i havet även för henne.

Helt och hållet fantastiskt, tänkte hon, allt det här. Massor av glada och helt nakna människor! En del kände vi ju förut, men några var helt nya bekantskaper. Ändå var vi alla som gamla vänner, som en stor familj. En gemenskap helt utan kläder.

Jipe, den skäggige gamlingen, mönstrade den lilla vandrарtruppen, som samlades i solskenet på ängen framför de två friggebodarna. Han noterade att Karl-Erik och Albe hade ryggsäckar, precis som han föreslagit, medan Evastina och Embla med gemensamma ansträngningar höll rätt på Konrad och Lina.

– Kul att vi har två barn med, tänkte han, blir en riktig naturistvandring, en familjeutflykt i naturen.

De båda familjefäderna var spänstiga idrottstyper, naturistiskt solbruna över hela kroppen. De kunde

nog gå hur lång som helst och bära packning, hela dagen, om så vore.

Fredrika och Henrik, det omaka paret, stod tätt intill varandra och smorde in sig med solskyddsmedel i bästa sämja.

– Ser verkligen ut att trivas ihop, tänkte Jipe, även om han är både äldre och mer utvuxen på bredden... Men, även olika barn kan ju leka, det vet man, förvisso.

Filmfotograferna Eskilsson och Timo hade posterat sig med varsin kamera på verandan framför den blå stugan, även de hade en del packning som de tänkte bära med sig.

Dido och Tina, de två tjejerna från Gransele som var bekanta med Embla och Albe, satt bredvid varandra på trappan till den gula stugan och kisade mot förmiddagssolen. Dido slank och spänstig, med runda solglasögon och lagom solbränna. Tina var en frodig kvinna, ljus i hyn och med det blonda håret dolt av en rejäl vandrarkeps med stor skärm som skuggade hela ansiktet. Kraftiga jympadojor var allt i klädväg de hade på sig. De såg mycket raffinerade ut.

– Käcka töser, tänkte Jipe, verkar trivas med att vara nakna, kommer att dansa över stock och sten.

Johnny, den kraftige killen som var tillsammans med Dido; hans vita skinn avslöjade att hårdande utomhusnakenhet inte var hans vana. Seg och uthållig kunde han förstås vara ändå. Och en del solskyddsmedel skulle gå åt!

– Fin dag, tyckte Torun.

– Verkligen, höll Svante med. Blir en toppendag. Har du ordnat bra, Jipe!

– Inte varje dag, påpekade Jipe, som man får vara med om någonting liknande.

– Har du och Bine gjort sånt här, förut? frågade Torun.

– Jo, vi har vandrat en del, men så här många har vi inte varit.

– Hur många blir vi?

– Vi är tjugo och så barnen. Men Yngve och Ursula går inte med nu, de kommer ut med lunchen.

– Det där unga paret från Norrviksund, ser jag inte till, konstaterade Svante.

– Sylvie och Lasse, de kanske sover fortfarande?

– Kommer där borta, rapporterade Torun. Tillsammans med Yngve.

Alla i den lilla vandrargruppen såg mycket förvånsfulla ut.

– Ingen som glömt nått viktigt i bilarna eller i stugorna? hojtade Jipe. Vattenflaskor? Mössa med skärm, solglasögon, solskyddsmedel? Handukar att sitta på och om vi skulle få för oss att bada?

– Klart ni ska bada, sa Yngve. Fint badvatten, här ute! Klarare än korvspad!

– Och kläder har ni också med?

– Vadå? hojtade Svante. Inga kläder, har vi ju sagt!

– Även på en naturistvandring kan man behöva ta på sig, när man fryser, eller när solen blir för stark...

– Då får man ingen sol på rumpan, ropade Evastina, satte sin fräkniga näsa i vädret och log vackert. Vill man ju ha!

– Nakenvandring, fortsatte hon, då ska man väl vara näck? Annars så gills det inte?

– Gillas, grillas, förklarade den skäggige anföraren. Är ju ingen sport med bestämda regler, precis. Vi är ute för att njuta av naturen, så naturligt som nånsin möjligt.

– Idag är det nog inte aktuellt med kläder, trodde Yngve, är för varmt! Och beträffande packningen så åker jag ut med lunchen, kan ta med mej sånt som ni inte vill bära med er.

– Myggmedel, har ni väl inte glömt, påminde Jipe. I skogen kan vi nog möta lite mygg.

- Naturistvandring, myggens julafton!
- Julafton, ropade Evastina, får vi "klappa" varandra då.
- Javisst, klappa till myggen på ryggen, bara. Utmärkt idé.
- Inte bara på ryggen, envisades Evastina. Jipe höjde handen.
- Kom nu, ungdomar, så går vi.
- Mot havet, ropade Henrik.
- Hallå, myggen! sa Evastina. Nu kommer vi!

Stigen gick i skogsbrynet längs en igenvuxen inäga. Skogen var gles och lät solens strålar leta sig ner till den framskridande vandrargruppen. Sommarförmiddagen var varm och doftande.

- Vad tycks? undrade Jipe.
 - Härligt, ropade Evastina. Precis härligt!
- Sällskapet följde stigen i en svag backe uppåt, genom tät blandskog. Efter att ha passerat ett skogsbryn kom vandrarna ut i en glänta där solskenet flödade.
- Härligt med lite sol, sa Evastina.
 - Jovisst, instämde Dido, kan man inte få för mycket av.
 - Gransele, ni kommer ju därifrån?

– Jovisst, Johnny och jag bodde några år i Västerbotten men nu har vi flyttat tillbaka.

– Kalle och jag var på Sporthotellet i vintras och badade.

– Ja, Albe berättade om det, lustigt att Svante och Torun också var där samtidigt.

– Har ni alltid varit naturister?

– Nja, ett och annat nakenbad när det passar har vi väl varit med om. Och lite näckande hos Albe och Embla. Men aldrig i något sånt här stort sällskap.

– Det är skönt att vara naken, hävdade Evastina och hjälpte Konrad över några besvärliga stenar.

– Javisst, känns jättebra. Även om jag är lite rädd för skogen och alla kryp och vassa grenar.

– Slipper du hemma!

– Jovisst!

– I går kväll var ju jättemysigt.

– Ja, verkligen!

Vandrarna hade kommit upp på en höjdsträckning med hällmak där solens strålar flödade fritt. Jipe, den skäggige anföraren, stannade.

– Kanske dags för en första liten paus, vi slår oss ner här i backen och vilar fossingarna.

– Filmarna måste få lite fina stillbilder, menade Svante. Vackra, snälla människor i skogen. Sol eller skugga, bara att välja.

– Naken i naturen, den verkliga höjdaren för en sann naturist. Ändå, är det väldigt ovanligt i Sverige. Nästan inga svenska naturister vågar sig på nått sånt här.

– Varför det, undrade Karl-Erik.

– Ja, är inte så gott att veta. Men, låt oss inte bekymra oss över detta, en vacker dag som denna... Njut av tillvaron! Kan inte vara mycket vackrare!

– Vi njuter, bekräftade Evastina.

– Är så att man får gåshud, bekräftade Tina och vältrade sig behagfullt i mossan. Filmaren Timo fångade den naturenliga vällusten och Tina log skälmskt mot kameran.

– Har alltid drömt om att bli fotad naken!

– Drömmar är till för att uppfyllas, mumlade Jipe.

– Naken i naturen är lite speciellt, menade Svante filosofiskt.

– Ja, en högst påtaglig upplevelse. Ursprungligt, och naturligt..

Ingen sa emot, så den skäggige fortsatte föreläsningen.

– Precis som man är, möter man naturen, precis som den är. Enkelt och ytterst raffinerat!

– Hur är det, tjejer, avbröt Svante, hänger ni med i tempot?

– Vi hänger med, svarade Evastina.

Tina satte sig upp och fnissade lätt.

– Nä, det är väl grabbarnas som hänger...

– Vi kanske behöver lite uppmuntran? började Johnny. Låt mig berätta historien om gubben och gumman, som bodde helt avsides och långt bort i skoga...

Både Jipe och Svante såg frågande ut men Johnny fortsatte.

– Jo, gubben han gav sig åt stan, skulle köpa in en del som kunde behövas där i skogen. Gumman blev hemma.

Och förstår man, när gubben kom tillbaka, så var det enda han hadd' me' från stan ett par svarta fin-skor. Åt sig själv, alltså. Gumman blev skitsur, tyckte att fin-skor, det var då det sista som behövdes där i huset. Så hon var helt likgiltig, helt ointresserad av nyanskaffningen. Gubben snörde på sig nyförvär-ven, knarrade av och an i köket. Men hon varken hörde eller såg.

Gubben tog av sig naken och fortsatte att spatsera.

Och, förstår herrskapet, nu öppnade gumman munnen, fast inte var det skorna som hon såg. Han häng! sa hon.

Gubben pep glatt: Ja, han titt' väl på nyskorna!
Hör du, sa gumman, bra synd, att du int' köpt' e' hatt.

- Skogshumor, menade Jipe.
- Kluriga gubbar och gummor, tyckte Svante.

Filmkamerorna arbetade utan avbrott och uppbrottet från rastplatsen fångades ur flera olika vinklar.

- Ljudet är väl avstängt, frågade Karl-Erik? När dom filmar?

- Jovisst, bekräftade Svante. Allt prat lägger vi på efteråt, precis som i riktiga filmer.

- Och musik? undrade Evastina.
- Jovisst, mycket musik! Specialkomponerad!
- Av vem?
- Eskilsson har en tjej som är en fena på det.
- Nu kommer myggen, varnade Jipe, här i lövskogen brukar dom hålla till.
- Nog slöa, en sån här varm dag, trodde Johnny.
- Hängiga, kanske? menade Evastina.
- Några hänger i alla fall på mig, sa Jipe.
- Det är för att du är så söt, trodde Dido.

– Hur känner ni det, för övrigt? Trivs ni med kosty-
men?

– Att vara naken, menar du? sa Fredrika. Saligt och
soligt, tycker jag.

– Känns som man aldrig skulle vilja ha kläder mer,
deklarerade Evastina. När det är så bra utan.

– Helt okej, för min del, sa Henrik. Jättekul, det
här! En upplevelse.

– Ja, instämde Jipe, naken i naturen är en höjdare,
men visst finns det gränser.

– Tror jag, visst, menade Svante. Går inte överallt
och lagom varmt ute måste det minsann vara. Och
inte alltför tätbefolkat.

– Skulle väcka uppmärksamhet, om vi var i bebod-
da trakter. Samtidigt skulle det väl mana till efter-
följd. Nu är vi så hemliga att ingen får veta...

– Exemplets makt, det missar vi.

– Annars vore det helt idealiskt, naturism, världens
billigaste nöje. Nästan inga tillbehör behövs.

– Utom sololja, myggmedel och sandaler, påpekade
Henrik. Och ett glatt humör!

– Ja, helst skulle vi förstås gå barfota!. Borde träna
fötterna! Barfota är bäst.

– Här får vi gå utan strumpor och skor, sjöng Fred-
rika.

- Har i alla fall inga strumpor, påpekade Svante.
- Tuffast utan!
- Ja, känner mej förstås som bättre naturist än dom som har strumpor på...
- Annars, fortsatte Jipe, dom riktiga entusiasterna, i det här gamet, går förvisso barfota. Är man naturist, så är man!
- Så du tycker att vi inte är riktiga naturister? undrade Karl-Erik. Vi ömfotade, stackare.
- Det viktigaste är att vi är barfota i sinnet, sa Evastina, kom vi ju överens om!
- Men, började Henrik, det du sa, Svante, om exempelns makt.
- Jo?
- Den här filmen, den kommer i alla fall visa folk vad dom går miste om!
- Ja, blir nog en kioskvältare, grymtade Jipe genast. En ny episk epok i naturismens historia.
- Svante nickade men såg en smula fundersam ut.
- Tja, vi får se. Kanske en dörröppnare för en del. Och tanken är ju att naturismen ska framstå som nått vackert och väldigt sympatiskt, en ny och frisk syn på levande livet!
- Ny? ropade Jipe. Kan du väl inte mena?
- Nygammal, då.

- Evig, föreslog Henrik.

Framemot tolvtiden var solens värme högst påtaglig, nästan vindstilla, sommaren doftade över berg och genom skog. Ned mot havet följde naturvandrararna ett förfallet staket i en gammal rågång i stor-skogen.

- Vi behöver inte klättra över, finns en öppning längre ner, vid stranden.

- Går en stig efter stranden, som vi kan följa, förklarade Bine.

- Härligt att gå, på mjuk mossa, tyckte Torun. Man känner verkligen att man lever!

- En människa i naturen, föreslog Bine. Ja, det är lite speciellt.

- Det är att vi slängt kläderna som gör'et, menade Fredrika. Det är finessen!

- Nu, förstår ni, förkunnade Jipe, får vi ta det försiktigt. Vi är ganska nära vattnet nu, här nere är det som ni ser tät skog och ganska snårigt.

- Lite repor i lacken får man tåla, trodde Karl-Erik.

- Tala för dig själv, manade Evastina, och akta min son.

Den gröna skogen stod moltyst, här och där letade sig en solglimt ner genom trädkronor och lövverk, och förgyllde tillvaron för vandrarna.

– Vad fint det är, menade Tina. Är så stilla i skogen!

– Ja, sa Jipe, och kläder har vi inga, våra glada visor klinga, som det står i sången.

– Fin skog, tyckte Svante, och skönt att gå här så här.

– Att vara naken är ju helt naturligt, hävdade Jipe, människan mår förstås alltid bäst utan kläder.

– En solig dag, sa Torun, som idag!

– Har du provat, Karl-Erik, att löpträna naken?

– Har du? undrade Svante.

– Nja, inga längre sträckor, måste jag medge, aldrig så att jag blivit riktigt utpumpad och svettig. Men, är just det, man svettas inte, det är erfarenheten. Automatisk ventilering, alltså.

– Annars, fortsatte Jipe, på nätet läser man om nakna löpare, eller små grupper av sådana. Men, i somras ordnades i Tyskland ett nakenlopp vid östersjökusten. Och i Finland har man haft en liten anspråkslös springtävling sedan några år tillbaka. Så det finns en del arrangemang.

– Men inte i Sverige? undrade Karl-Erik.

- Nix, ingenting sådant i Sverige!

Nu skymtade havets horisont. Bland skuggande skog och flödig mossa hejdade sig Jipe och pekade med hela handen.

- Här stannar vi till och njuter av utsikten.
- Hur är det med orken, kvinnor och barn, undrade Karl-Erik.
- Det här är väl ingenting, tyckte Evastina.
- Vi hänger med, bekräftade Embla.
- Det är bara skönt, fortsatte Evastina, det här.
- Man skulle pröva att gå barfota...
- I så fall, tänk om vi möter nån, skojade Svante, som ser era skitiga tår?
- Äh, dom tittar nog mer på din vidbrända snopp... Jipe log åt lustigheten och höjde varnande handen.
- Skämt åsido, flickor och pojkar, så ska ni passa er för att bli brända, både här och där. Snoppar och sånt, må vara, men ryggen är också utsatt. Har man en ordentlig solbränna på ryggen sover man klart dåligt.
- Ja, det är en vådlig plåga, menade Karl-Erik. Gäller att kräma på.
- Allt som har en bra vinkel mot solen får man se upp med.

- Nosen, menade Svante, och axlarna.
- Ja, axlarna är väldigt utsatta när man naken-
vandrar. Och har man ryggsäck skaver remmarna,
hur man än gör. Som jag sa, ett sätt är att ha en
kortärmad skjorta, som man bär uppknäppt. Skyd-
dar både mot sol och skav.
- Tuttarna, ropade Evastina, om dom nu sticker
upp...
- För att nu inte tala om ändan, tyckte Tina. Apro-
på sticka ut!
- Sylvie och Lasse som hållit sig längst bak i tåget
kom fram och hejade på den skäggige anföraren.
- Det här var ju kul, tyckte Sylvie, att gå naken i
skogen.
- Ni gick sist i ledet, tyckte ni att det gick för fort?
undrade Jipe.
- Nejdå, det var bara bra, förklarade Lasse. Där bak
hade man fin utsikt framåt.
- Sylvie skrattade
- Han menar alla guppande ändor! Kul att se!
- Jepp, sa Jipe, nakenheten har sina behag!
- Massor av! menade Lasse.
- Nu är inte så långt ner till stranden, fortsatte
Jipe, där finns fina klippor, som gjorda för att
sträcka ut våra trötta kroppar i solen. Och där, flick-

or, kan ni passa på att gå barfota på de släta hällarna, en ren och oförvanskad njutning.

– Javisst, sa Evastina, tänk vad det känns obekvämt med skorna, när man är naken för resten...

– Kräver en viss träning om man ska gå barfota i skogen, man måste gå in fötterna. Ofta är det så, att när man till slut fått upp hårdheten i fötterna så är sommaren slut.

– Apropos ända, förresten, fortsatte den skäggige, ett annat njutningsmedel är ju att slopa sittunderlaget, sitta ner på solvarm sten. I Halmstad träffade jag en gång en äldre dam, hon sa just detta, hur skönt det var, att sitta med ändan bar på de vatten-slipade klipporna vid havet.

– Se upp, flickor, manade Albe, så ni inte sätter er i en myrstack...

– Finns det myror här? hojtade Embla.

– Här är många myror, hävdade Lina bestämt. Massor!

– Jag vill också se! ropade Konrad.

Bine vände sig om och kisade mot solen.

– Det bästa med det här, är att man känner sej precis som ett med naturen. En hisnande upplevelse, egentligen!

– Och ändå verkar det inte vara några andra än vi som upptäckt den här ön, påpekade Svante.

– Ja, svarade Jipe, finns så många öar i skärgården. Nu är vi ganska långt ute, här finns en del båtfolk, dom håller sig längs stränderna. I skogen möter vi knappast nån.

– Och idag, fortsatte Jipe, är det i alla fall ingen som går före oss, jag har dragit av spindeltrådar, det tyder på ingen är framför oss.

Svante höjde handen.

– Spindeltricket varnar inte, om vi möter nån som kommer från andra hållet.

– Nä, helt rätt!

Plötsligt märkte Jipe som gick i täten en rörelse framför dem, nära stigen på höger sida. Han gav tecken till de övriga att vara tysta och stanna.

Alldeles nära stigen kom en stor grävling som inte verkade ha noterat deras närvaro. Men efter ytterligare några steg framåt hoppade grävlingen till, vände på alla fyra hasorna och lufsade in i buskarna.

– Skygga djur, menade Svante, vanligen är dom bara ute och tassar på natten.

– Ser ut som en liten björn, tyckte Torun.

– Konstigt att han inte märkte oss på långt håll.

– Hur såg du att det var en han, undrade Bine.

– Ja, ett antagande. Grävlingar har bra väderkorn, även om dom ser dåligt. Gäller väl både han- och hongrävlingar.

– Svante är en mansgris, förklarade Torun, tror att honan är hemma med kiddersen, medan gubben går på jakt.

– Det var väl för att vi är nakna, trodde Bine. Vi är så bra ventilerade, vi svettas inte det minsta, var det inte det du sa, Jipe.

– Just precis, bekräftade den landgående skepparen på S/Y Vita.

Storskogen glesnade och längre ner i sluttningen kunde man skymta glittrade vatten genom barr och löv. Jipe stannade till.

– Finns fina badklippor här nere, berättade Bine, Nu är vi ganska nära sjön.

– Så här kan vi möta folk? trodde Svante.

– Ja!

– Gör det nått, egentligen?

– Tja, egentligen inte. Vi har ju filmare med, de som ser oss förstår att det är en filminspelning...

– Och, fortsatte Jipe, hårdhudade och ärriga naturister! Vi räds ingenting!

– Vi är ju ett både trevligt och blandat sällskap, konstaterade Bine, alls inget att bli chockerad för. Är alltid bäst, att vara några stycken, när man naturistar i naturen.

Svante började bli otålig.

– Kom nu gubbar och gummor, nu går vi, innan vi stelnar till, alldeles.

Torun tog några danssteg i gräset.

– Rätt läckert det här. Som att flyta på ett moln i paradiset.

– Ja, tyckte Bine, visst är det så konstigt att det kan vara så skillnad på att ha kläder eller inte.

– Så mycket härligare, utan!

– Ja! Och nog är det märkligt, att så få unnar sig en sånt här dag i naturen.

– Javisst, instämde Jipe, känner många renhjärtade naturister, folk som varit föreningsmedlemmar hela sitt liv. Men, för liv och pina skulle de aldrig göra något sånt här.

– Ja, det är lite sorgligt, är ändå naturister, vet ju hur skönt det är, att vara naken.

– Ja, mera synd om dem, än om textilarna, de påbyltade stackarna vet ju överhuvudtaget inte vad de missar.

Svante stannade och pekade diskret med handen.

- Tala om trollen! Där nere är några! Textilare!
- Kommer strax att veta, påpekade Jipe, att man faktiskt kan...
- När dom får syn på oss! log Torun.
- Ska vi slå vad, undrade Bine, om att dom vänder tvärt?

Stigen krökte och det var lite högt gräs och en skogsdunge som skymde sikten, plötsligt stod de nakna folket öga mot öga med ett par i 25-30-års åldern. Svante, som nu gick i täten, tog två steg åt sidan för att ge de mötande plats att passera.

- Hej, sa han.
 - Härligt väder idag, tyckte Bine.
 - Ja, verkligen, sa kvinnan.
 - Det är inte ofta som man kan ta en sån här tur.
 - Nä, verkligen inte, sa kvinnan.
- Paret försvann in i skogen vid sidan om stigen.
- Vände i alla fall inte, konstaterade Torun.
 - Nä, sa Svante, hann väl inte, men tror ni, dom fick någon idé, hur man klär sig för lustvandringar i lustgården?

- Måste ligga en båt vid klipporna, menade Jipe, tyckte jag inte att det var lite väl ensamt här ute.
- Är du exhibitionist, undrade Torun, som vill ha åskådare?

- Nä, tvärtom, är ganska blyg. Lika illa om nån ser mig, med kläder eller utan.
- Ska jag blunda?
- Behövs inte, du tittar så snällt!
- Gör jag, sa Torun och försökte se förnärmad ut.
- Men, fortsatte Jipe, undviker, så långt det nu går, att provocera. Arrangerar aldrig så att nån skulle se mig naken...
- Kom nu, manade Bine, så går vi ner och tittar om vi kan se deras båt.

Den gröna skogen glesnade, det blå havet öppnade sig. Snart stod de nakna vandrarna på röda klippor vid den solglittrande fjärden. Långt borta mot horisonten såg man de yttersta skären och några ensaka segel mot sommarblå himmel. Och solen sken över den vackraste av världar.

- Så fint det är, tyckte Evastina, man blir alldeles till sig.
- Visst, menade Jipe, där landet möter havet, där är skapelsen högst påtaglig. Mänsklighetens vagga var havets stränder, människan är egentligen ett vattendjur, vid havet känner vi oss hemma.
- Här vill vi inte ha några kläder, ropade Bine och log mot filmkameran som Timo zoomade in mot hennes ansikte.

Albe hittade Dido och Tina, de käcka töserna från Gransele, som kisade mot solen.

– Minns ni när vi badade i isvaken? Nu ska vi bada i havet!

– Allt har sin charm, tyckte Dido.

– Bilderna från vinterbadet blev jättebra, mindes Tina. Fick mycket beröm för dem.

Johnny kom klivande över klipporna. Bara fötter och skorna i handen.

– I isvaken var det i alla fall myggfritt, hälsade han, annars är det fina utsikter även här. Över havet!

Svante och Torun satte sig försiktigt och betraktade den soldränkta tavlan där uppspelta och nakna människor skuttade omkring som kalvar på grönbe-
te. Jipe såg dem sitta där, hand i hand, och han gladd-
de sig storligen.

– Mediamannen har helt rätt, tänkte han. Naturis-
men är en fin livskvalité. Det glada budskapet måste
spridas. Publiciteten är viktig. Vi som ser ljuset mås-
te berätta om detta. Tidningar, böcker, film, alla
möjligheter ska användas.

Bine läste hans tankar.

– Ju fler vi är tillsammans, sa hon, desto trevligare
vi har...

– Vill bada, ropade Konrad.

Kisande mot solen betraktade Karl-Erik hur hans Evastina, och hennes son, deras son, klättrade ner till vattnet, och försiktigt vadade ut bland hala stenar på sand räfflad av vågorna. Han såg sig spejande omkring. Sol, sommar, vind och vatten. Vackra nakna människor, vänliga, glada och hjälpsamma, klängde på klipporna och strövade längs stranden. Detta var livet, här och nu. Vackrare kan det inte vara! Så här borde tillvaron alltid gestalta sig, en ständigt pågående solig sommardag vid det oändliga havet. Det sköna nakislivet!